Bun venit, iubire!

„Umor, acțiune și pasiune. Jill Shalvis e absolut originală."
New York Times

JILL SHALVIS

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „LUCKY HARBOR"

Pentru Olivia Bentley, Lucky Harbor este mai mult decât un orășel în care tânăra și-a deschis un magazin cu produse vintage. Este un loc unde oamenii sunt prietenoși cu străinii – și unde nimeni nu îi cunoaște adevăratul nume. Olivia face tot ce poate pentru a-și ține trecutul bine îngropat, rămânând precaută și distantă – până când vede un bărbat care pare gata să se înece. Când se avântă în apa rece ca gheața pentru a-l salva, descoperă nu doar că el nu avea nevoie de ajutor, ci se și trezește – la propriu – pe capul unuia dintre cei mai sexy tipi pe care a pus vreodată mâna.

Căpitan al unei bărci de agrement de care se ocupă împreună cu cei doi prieteni ai lui, Cole Donovan nu este deranjat de faptul că o femeie superbă sare pe el și i se agață de gât, în încercarea de a-l „salva". De fapt, i-ar plăcea să petreacă mult mai mult timp alături de Olivia, încălzindu-i trupul acela minunat. Nu se așteaptă însă ca necazurile să apară pe nepusă masă în viața fermecătoarei tinere.

Oare trecutul ei și provocările ieșite la iveală vor reuși să o împingă pe Olivia în brațele lui Cole sau o vor face să abandoneze acel loc minunat în care începea să se simtă în largul ei?

◆

„Dacă dragostea, râsul și pasiunea sunt cheia oricărei povești de dragoste minunate, atunci acest roman îndeplinește toate condițiile."
ROMANTIC TIMES

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7299-5
9 786063 372995
Lira
eBook disponibil

JILL SHALVIS

Bun venit, iubire!

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA
București

Pentru Laura, Julie și Helen Kay, care m-au iubit pe parcursul scrierii acestei cărți, în ciuda faptului că nu am fost mereu ușor de iubit.

capitolul 1

Pentru un tip care își păstra echilibrul balansându-se între doc și prora ambarcațiunii sale, să se gândească la sex în loc să se concentreze la ceea ce făcea nu era o mișcare prea inteligentă. Cole Donovan stătea într-un echilibru precar pe vârfurile picioarelor, deasupra apei agitate și reci ca gheața. Ar fi fost mult mai bine să se concentreze la ceea ce făcea.

Dar rațiunea nu-i mai funcționa, ceea ce se întâmplă de obicei când ai prea multe nopți nedormite – creierul ajunge de unul singur în zone în care nu ar avea ce să caute.

Sexul fiind una dintre aceste zone.

Își scutură capul, ca pentru a-și limpezi gândurile. Era prea devreme pentru astfel de gânduri. Încă nu răsărise soarele, iar cerul era un caleidoscop impresionant de nuanțe de mov, roșu și albastru. Cole lucra ținând lanterna în dinți, împletind cu degetele firele subțiri care asigurau iluminatul etravei. Mai erau doar câteva ore până când grupul de opt persoane avea să sosească pentru un tur al regiunii.

Asta făceau Cole și cei doi parteneri și prieteni buni ai lui – își puneau serviciile și ambarcațiunea sportivă marca Wright la dispoziția turiștilor care voiau să pescuiască la mare adâncime, să privească balenele, să facă scufundări... dacă era ceva ce se putea face, ei o făceau. Sam era marangozul lor și cel care se ocupa de partea financiară. Tanner era instructor de scufundări și expertul în comunicații. Cole era căpitanul, navigatorul-șef, mecanicul și – spre norocul lui – chipul din spatele Lucky

Harbor Charters, în principal pentru că nici Sam și nici Tanner nu erau prea sociabili.

Avuseseră parte de o vară indiană caldă aici în Pacificul de Nord-Vest, dar luna octombrie sosise ca și cum Mama Natură se supărase pe întreaga omenire și avea nevoie de un Xanax pentru a se liniști. Dar afacerile încă mergeau bine. Sau cel puțin merseseră, până în urmă cu o noapte. El și Tanner însoțiseră cu barca un grup de tineri studenți, și unul dintre ei reușise să lovească luminile de la proră, distrugând nu numai becurile, ci și partea electrică.

Cole le putea repara – nu prea exista ceva ce nu putea repara. Dar, odată ce se apucase de treabă, vântul aspru începuse să-l lovească în față, amenințându-i echilibrul. Se îndepărtă cu totul de doc, astfel încât acum își ținea echilibrul doar pe marginea prorei. Nu era o poziție potrivită pentru cei slabi de inimă, dar, după cinci ani petrecuți pe platforme petroliere și încă doi în care se ocupase de Lucky Harbor Charters, Cole se simțea mai în largul lui deasupra apei decât oriunde altundeva.

Putea simți mirosul sării în aer și putea auzi valurile lovindu-se de stâlpii docului. Vântul îl lovi din nou, iar el tremură. Cu o săptămână în urmă, lucrase doar în pantaloni scurți, cu soarele încălzindu-i spatele. Astăzi, purta căciulă, un hanorac gros, pantaloni și cizme și își dorea să fi avut și o pereche de mănuși. Își îndesă lanterna în buzunar, își duse mâinile la gură și suflă peste degete, încălzindu-le puțin înainte de a se întinde din nou după fire.

Când acestea se atinseră, se auzi un sfârâit și se iscă un fulger, iar el tresări, pierzându-și echilibrul. Înainte să-și dea seama de ceea ce se petrecea, se trezi zburând prin aer...

Apoi lovi apa rece ca gheața, scufundându-se adânc, cu plămânii goliți de aer. Uluit, luptă cu valurile,

cu hainele îngreunate de apă, cu el însuși, căutând cu ochii focul ce urmase cu siguranță exploziei.

„Dumnezeule, nu un alt incendiu."

Acesta era singurul lui gând, în timp ce panica îl copleșea încetul cu încetul. Deschise gura și înghiți apa sărată a mării.

Acest lucru îl ajută să-și limpezească mintea. *Nu era* pe platforma petrolieră din golf. *Nu era* în mijlocul exploziei care-l omorâse pe Gil și aproape și pe Tanner. Era în Lucky Harbor. Urcă spre suprafață, icnind în timp ce căuta cu privirea barca, o parte din el neconvinsă pe de-a-ntregul. Dar era acolo. Era acolo, la doar câțiva metri distanță.

Nu se vedeau flăcări, nu se vedea nici o licărire. Doar valurile reci ca gheața ale Pacificului de Nord-Vest.

Călcând apa, Cole clătină din cap. O amintire pe care n-o mai avusese de mai mult de un an...

– Dumnezeule, te văd! se auzi o voce de femeie. Rezistă, vin acum! Cuvintele fură acompaniate de zgomotul grăbit al unor pași pe doc. Ajutor! strigă ea în timp ce alerga. Ajutor, e un bărbat în apă! Domnule, domnule, mă auzi? Vin! *Domnule?*

Dacă-i mai spunea o dată „domnule", avea să se înece de bunăvoie. Tatăl lui fusese un *domn*. Bătrânul care avea stația de carburant din intersecția străzilor Main și First era un *domn*. Cole nu era un afurisit de *domn*. Tocmai deschidea gura să-i spună asta, precum și că era bine, nu mai era în pericol, când ea sări de pe doc.

Și ateriză exact peste el.

Apa rece ca gheața se închise peste capetele lor și, pe când erau loviți de un alt val, deveniră o aglomerare de membre încâlcite și haine îmbibate de apă. El se eliberă și ajunse din nou la suprafață, răsucindu-și capul pentru a o căuta pe femeie.

Aceasta nu se vedea nicăieri.

„La naiba!"

Trăgând adânc aer în piept, se scufundă din nou și o găsi făcând ce făcuse el cu puțin timp înainte - luptându-se cu apa, cu hainele ude și cu ea însăși. Părea să piardă bătălia cu sine și se scufunda rapid. Prinzând-o de partea din spate a puloverului, Cole o trase înapoi, lovind puternic cu picioarele pentru a urca din nou la suprafață.

Ea trase aer în piept și începu imediat să tușească, întinzându-se orbește după el și reușind să-l prindă de partea din față a pantalonilor.

- Poate că ar trebui mai întâi să ajungem la mal, spuse el sarcastic.

Ținându-se de el cu ambele brațe și cu picioarele, ca o maimuță agățată de un copac, ea îl strânse cu putere.

- Te-am... te-am pr...prins, se bâlbâi ea printre dinții care îi clănțăneau deja, apoi se cățără pe capul lui, băgându-l din nou sub apă.

El reuși să o dea la o parte de pe el și să-i țină capul deasupra apei.

- Hei...

- Nu... nu te panica, îi spuse ea cu toată convingerea. Va... va fi bi... bine.

Credea cu adevărat că ea îl salva pe el. Dacă situația nu ar fi fost atât de serioasă, lui Cole i s-ar fi părut amuzant. Dar ea începea să se transforme într-un sloi de gheață sub ochii lui, iar lui i se întâmpla același lucru.

- Ascultă, relaxează-te...

- Ți...ține-te de mine, spuse ea și... îl scufundă din nou.

Pentru numele lui...

- *Încetează* să mai încerci să mă salvezi, îi spuse el. Te implor!

Părul ei era căzut peste față și, în spatele șuvițelor lipite de obraz, ochii ei se măriră.

- Dumnezeule! Încerci să te sinucizi.

– Poftim? Nu! Situația era ridicolă, iar el era frustrat și înghețat, dar, la naiba, era greu să nu fie impresionat de faptul că ea încerca să-l salveze, deși era ea însăși în pericol. Încerc să te împiedic să mă omori.

Cu amintirile despre incendiul de pe platforma petrolieră de mult dispărute, Cole călcă apa pentru a-i menține pe amândoi la suprafață, în timp ce evalua opțiunile pe care le aveau. Existau două.

Malul sau barca.

Erau aproape de ambarcațiune, mult mai aproape de platforma pentru înot decât de mal. În orice caz, „salvatoarea" lui nu ar fi putut înota pe o asemenea distanță. Deși Cole era un înotător priceput, era deja înghețat până la oase, iar ea, la fel. Trebuiau să iasă din apă – și repede.

Din câteva mișcări, o duse până lângă prora bărcii, unde o ridică pe platformă și apoi urcă și el.

Ea era întinsă acolo unde o lăsase el, trăgând cu sete aer în piept, cu părul lung și întunecat împrăștiat peste tot. Aplecându-se peste ea, îi dădu la o parte șuvițele ude de pe față și își dădu seama că o recunoștea. Locuia într-unul din apartamentele de peste drum de Lucky Harbor Charters.

Numele ei era Olivia-Cumva.

Tot ce știa despre ea era că își petrecea timpul cu logodnica lui Sam, Becca; avea un magazin în centru; se îmbrăca într-un fel care transmitea atât „jos mâinile", cât și „sunt fierbinte"; și o surprinsese de mai multe ori pândindu-i pe el și pe ceilalți când făceau surf.

– Sss...sângerezi, spuse ea, uitându-se în sus la el.

Cole își duse degetele la înțepătura de la tâmplă, și acestea se colorară într-adevăr de sânge. Super. Era doar o tăietură, fix ce merita după cascadoria asta stupidă, când se curentase cu firele electrice și căzuse apoi în apă.

– Sunt bine.

Era îngrijorat mai degrabă în privința ei. Pantalonii și puloverul îi erau lipite de corp. Își pierduse una din cizme. Și tremura suficient de tare pentru a-i auzi dinții clănțănind.

– Tu *nu ești* bine, spuse el.

– Mi-e... mi-e dd...doar frig.

Serios?

– La ce naiba te gândeai? întrebă el. De ce ai sărit după mine?

Ochii ei se aprinseră, și el își dădu seama că aveau aceeași culoare ca părul ei – un ciocolatiu-închis, intens.

– Am c...crezut că te în...înecai, spuse ea printre dinții clănțănind.

Cole clătină din cap.

– Am fost aproape să mă înec numai după ce ai sărit pe mine.

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Lucram la sistemul electric, am fost curentat și am căzut în apă.

– V...vezi? Aveai nevoie de ajutor!

Nu era deloc așa. Dar nu ar fi ajuns nicăieri dacă ar fi contrazis-o – decât poate mort.

– Haide, planul e să te duc acasă să te încălzești. Ridicându-se, se aplecă și o trase și pe ea, sprijinind-o atunci când ea se clătină. Poți să...

– Sunt bb... bine, spuse ea și făcu un pas în spate. Mi-am ppp...pierdut una din cizmele preferate sss... salvându-te.

Asta numea ea salvare?

– Măcar știi să înoți?

– Ddd...da! răspunse ea, încrucișându-și brațele peste piept. Ppp...uțin.

El se holbă la ea, uluit.

– *Puțin?* Serios? Ți-ai riscat viața pentru asta?

– Avvv...eai necazuri!

Mda. Se puteau certa în legătură cu asta mai târziu.

– E timpul să te duc acasă, Supergirl.

– Ddd...dar cizma mea...

– Vom salva cizma mai târziu.

– Ddd...da?

Nu. Cizma ei era pe fundul oceanului, dispărută pentru totdeauna.

– Mai târziu, spuse el din nou și, apucând-o de mână, o trase de-a lungul platformei și apoi a prorei.

Trebuia să o ducă de acolo.

Ea se propti pe călcâie, unul din ele doar în șosetă.

– Ce-i? întrebă el.

Tremurând incontrolabil, ea îl privi nefericită.

– Mi-am...mi-am lăs...lăsat telefonul pe doc.

– În regulă, îl luăm.

– Ddd...da, ddd...dar nu am lăsat și cheile.

– E bine, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva se lovise la cap.

– N...nu înțelegi. C...cred că am ppp...pierdut cheile în apă.

La dracu'. Fără chei, nu aveau cum să intre în casă. Nu era bine. Nici culoarea ei nu era bună. Era albă ca varul. Nu mai puteau întârzia afară.

– În regulă, trecem la planul B, spuse el. Te încălzim aici, pe barcă.

Începu din nou să o împingă ușor, dorind să ajungă cu ea sub punte, dar ea se împiedică de el, ca și cum membrele nu i-ar fi funcționat ca lumea.

„Planul C", se gândi el cu asprime și o ridică în brațe. Ea se încleștă de el.

– Nn...nu e nn...nevoie...

Ignorând-o, el intră în micuța cambuză a bărcii, unde o așeză pe o banchetă, la masă. Ținându-și mâinile pe brațele ei, se lăsă pe vine în fața ei, privind-o în ochi.

– Ești aici, cu mine? Ești în regulă?

– Ddd...ddd....

Renunțând să mai încerce, ea își lăsă capul pe pieptul lui.

- Nu-i în regulă, mormăi ei și o mângâie pe ceafă și pe umerii care-i tremurau.

Adevărul era că nici el nu se simțea mai grozav. Rana de la cap sângera încă, iar umărul îi pulsa. Nu era însă atât de rău ca ea. Ea tremura violent, lipită de el. Lăsând-o pe spate, sprijinită de banchetă, se apucă de treabă. Întâi, porni aragazul, apoi deschise sertarul cu lenjerie, scoțând prosoape și pături, pe care le aruncă într-o grămadă lângă ea.

- Bine, spuse el, dezbracă-te!

capitolul 2

Capul Oliviei se ridică brusc, iar ochii ei întunecați căutară privirea lui Cole.

- Pof...poftim?

Nu era bine, se gândi el. Nu-l putea urmări.

- Hainele ude te fac să-ți fie frig, explică el cât de blând putea. Așa că trebuie să le dai jos. Te ștergi cu prosopul, apoi te învelești cu păturile. Își dădu jos cizmele și hanoracul plin de apă, care căzu pe podea ca și cum ar fi cântărit douăzeci de kilograme. Am haine de rezervă aici. Îți aduc ceva de îmbrăcat.

Urmă tricoul. O altă bufnitură pe podea.

Fără să se miște, ea se uită fix la pieptul lui.

- Ești neb...nebun dacă îți înch...închipui că mmm... mă dez...dezbrac în fața...

- Ori asta, ori sun la Urgențe. Nu e negociabil, Olivia.

Ea clipi.

- Șșș...știi cum mmm...mă cheamă?

- Da. Stai adesea și te uiți la noi cum facem surf, în timp ce te prefaci că stai de vorbă cu Becca. Dă-i drumul, Supergirl!

– Nn...nu mă uit, spuse ea, cu privirea încă ațintită asupra pieptului lui.

El nu se putu abține să nu râdă.

– Bine, cum vrei. Nu te uiți la noi.

Iar el era Zâna Măseluță.

– Șșș...și sss...sunt bine, spuse ea cu un tremurat care aproape că o dădu jos de pe banchetă.

– Ești albastră, așa ești. Ai putea trece drept un ștrumf.

Ea îl țintui cu privirea. Cu siguranță, avea destule să-i spună, dar tremura prea tare pentru a reuși să o facă. Norocul lui.

– Uite, spuse el. Închid ochii, bine? Și nu e ca și cum ar trebui să facem chestia aia siropoasă în care ne băgăm împreună în pat să ne încălzim unul pe altul.

– Bbb...bine, că, ddd...dacă ai fi încercat, mmm...mâine ai fi mers ciudat.

Dacă putea face astfel de amenințări, probabil nu era în pericol de a muri din cauza hipotermiei. Dar siguranța înainte de toate, așa cum învățase el pe calea cea grea de-a lungul anilor.

– Încă tremuri tare, spuse el.

Luă un prosop mare de plajă și-l desfăcu, ridicându-l între ei, drept paravan.

În loc să se grăbească să-i urmeze instrucțiunile, ea miji ochii.

Dar nu era singura care putea face pe dura.

– Dezbracă-te, spuse el din nou, renunțând la tonul blând și folosindu-l pe cel de șef-operator și navigator, cu ajutorul căruia își conducea echipajele de pe platformele petroliere. Sau o fac eu pentru tine.

Adevărul era că era o amenințare goală, dar vocea de șef își făcu efectul. Ea se ridică, privindu-l urât înainte să se aplece în spatele paravanului improvizat.

Se auziră câteva mișcări, pe care el le luă drept un semn bun.

– Te uscăm imediat, spuse el, holbându-se la tavan, pentru a evita să o pândească. Apoi îți caut niște haine și te ajut să-ți spargi casa, de vreme ce ți-ai pierdut cheile încercând să mă omori... adică să mă salvezi.

Capul ei se ridică deasupra prosopului doar pentru ca ea să-și dea ochii peste cap, apoi dispăru din nou. Când el auzi zgomotul greu făcut de hainele ei ude căzând pe podea, se aplecă în față și o înveli cu prosopul cât de bine putu. Fără să vrea, degetele lui mângâiară pielea umedă și moale a umerilor și a spatelui ei, iar el se forță să nu se gândească la blugii și la puloverul ei de pe jos. Era pe cale să se dezbrace și el, și nu-și dorea să fie tare ca piatra în timp ce-o făcea.

– Usucă-te, spuse el și făcu un pas în spate.

Ea încuviință din cap, dar nu se mișcă.

– Olivia? o strigă el.

Fața ei avea o expresie plină de nefericire.

– Nnn...nu-mi pot mișca bbb...brațele.

La naiba! O împinse repede, dar cu blândețe, înapoi pe banchetă, se așeză lângă ea și trase pături peste ei doi.

– Ccc...ce faci?

– Îți dau din căldura mea, spuse el.

– Nnn...nu sss...simt nici o ccc...căldură.

– Vei simți. Pe sub pături, se întinse după prosopul care încă era înfășurat în jurul trupului ei. Nu te speria, o avertiză el. Iau prosopul ud de pe tine și te trag lângă mine.

Ea deschise gura, dar, profitând de încetineala ei, Cole luă repede prosopul și o trase în brațe în același timp. Unu. Ea protestă. Probabil încerca să-și formuleze următoarea amenințare. Doi – la naiba! –, el își dădu seama că, pe sub prosop, era absolut goală sub stratul de pături.

Și *furioasă*.

– Ppp...pantalonii tăi! icni ea. Sss...sunt reci.

– Îmi pare rău, dar încerc să procedez cum se cuvine, spuse el, printre dinții încleștați. Nu putea vedea nimic mai jos de gâtul ei, dar putea simți, cu siguranță. Mâinile lui erau pe șoldul și spatele ei, neatingând nimic din ce nu ar fi trebuit să atingă, dar era al naibii de moale, și, simțind-o astfel, creierul lui se debranșă. Pur și simplu, încetă să mai funcționeze.

– Sss...sunt goală, izbucni ea.

Oh, și cât de bine știa el asta! Era destul de sigur că sfârcurile ei îi găuriseră pieptul. Doar acest gând era de-ajuns pentru a-l încălzi considerabil. De fapt, aproape că începea să transpire. Trecuse destul timp, dar încă își amintea că sfârcurile erau partea lui preferată din corpul unei femei...

Ea îl împinse.

– Scuze, spuse el. Dar, crede-mă, nu vrei să plec. Eu sunt cel care te încălzește.

– Nnn...nu asta v...vreau să sss....spun, zise ea. Șșș... și tu ttt...trebuie să fii gol.

El se holbă la ea.

– Asta e o idee *cu adevărat* proastă.

– Vvv...vrei să o iau razna? întrebă ea. Nu? Atunci dez...dezbracă-te, Donovan. Deși nu-i stătea în fire, făcea pe șefa. Acc...acum! adăugă ea, cu sclipiri în ochi.

Da, făcea pe șefa. Iar lui îi plăcea.

– Cum spui.

Încă acoperit de pături, își dădu jos pantalonii – simțind mai mult de o ușoară jenă în umăr de data aceasta, lucru pe care-l ignoră – și-i lăsă jos.

– Mai bine?

– Zzz...zâmbești? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

El nici măcar nu încercă să-și ascundă zâmbetul.

– O femeie frumoasă tocmai mi-a ordonat să mă dezbrac, spuse el. Dar nu pentru că-mi vrea trupul. E amuzant, așa că, da, zâmbesc.

– Ei, na, se bosumflă ea, apoi îl surprinse aplecându-se spre el și tamponându-i cu grijă cu un colț al prosopului rana de la tâmplă. Vvv...v-am văzut, pe ttt... tine și pe part...partenerii tăi, spuse ea, evaluându-i rana și hotărând că probabil avea să trăiască. Sss... sunteți toți trecuți pe lista Tumblr din Lucky Harbor drept unii dintre cei mai tari bărbați din or...oraș, spuse ea pe un ton care nu sugera că era foarte impresionată de acest titlu dubios. Șșș...știu că aveți parte de acțiune.

Se părea că nu era singurul care se încălzea – dinții ei clănțăneau tot mai puțin.

– Ai putea probabil suci capul unei femei cu un simplu semn din deget, mormăi ea, rulând prosopul pentru a găsi un alt colț curat cu care să-i tamponeze tâmpla.

El nu mai zâmbi acum, ci râse de-a dreptul.

– Ce e atât de amuzant?

– Am fost pipernicit de-a dreptul cât am fost la școală. Mic și slab, ba chiar și bolnăvicios, am ajuns anual în spital din cauza pneumoniei și a infecțiilor cu streptococ. Nu am făcut nici un semn cu degetul vreunei femei în viața mea, deși asta e o abilitate pe care nu m-ar deranja să o am.

Din fericire, în ultimul an de liceu își scosese în sfârșit amigdalele, iar în anul următor crescuse cu vreo douăzeci de centimetri și câștigase douăzeci de kilograme de mușchi, ceea ce-i fusese de folos atunci când începuse să lucreze pe platformele petroliere. Din nefericire, acolo nu fuseseră multe femei.

De fapt, fuseseră doar trei.

Date fiind șansele – 85 de bărbați la trei femei –, Cole se descurcase destul de bine. Dar asta fusese atunci.

El, Sam și Tanner se întorseseră în Lucky Harbor după incendiul de pe platformă, după ce-l pierduseră pe Gil. De când își pierduse cel mai bun prieten

și apoi tatăl, cu un an în urmă, nu mai prea avusese parte de acțiune.

Corecție. Nu avusese *deloc* parte de acțiune.

– Dacă aș putea suci atât de ușor capul unei femei, spuse el, ai face altceva decât să-mi tamponezi rana.

Ea se opri pentru o clipă, cu ochii larg deschiși, privindu-l. El nu avea habar ce-i trecea ei prin cap, dar știa ce-i trecea lui – senzația dată de corpul ei moale și plin de curbe, care-i stătea practic în brațe.

Aproape că se înecă atunci când ea ridică pătura și se uită la el.

– Ce naiba...

Ea își ridică privirea.

– Încă ai chiloții pe tine.

– Da, spuse el.

– Dar mie mi-ai cerut să mă dezbrac, și am făcut-o.

– Nu am spus să dai jos *tot*, ripostă Cole. Nu mi-a trecut prin cap că-ți vei da jos și chiloții. Care sunt destul de sexy, aș putea spune.

Se uitară amândoi la chiloții de dantelă care zăceau pe podea. Ea roși și își înălță capul.

– Ei bine, nu mai este decât un lucru de făcut, spuse ea.

– Și anume?

– Trebuie să faci la fel.

– Poftim? întrebă el.

– Jos boxerii!

El se holbă la ea.

– Spune-mi adevărul! Te-ai lovit și la cap, nu-i așa?

– Nu. Și nu glumesc, zise ea, înghiontindu-l în piept cu un deget. Jos cu ei sau o iau razna până număr la trei. Doi. Unu...

– Dumnezeule, stai așa! Se scutură, dându-și jos chiloții, străduindu-se să rămână acoperit cu pătura. Nu-mi vine să cred că te-ai uitat după ce eu am promis că nu mă uit la tine...

– Da, ei bine, unul din noi nu este un gentleman, nu-i așa? întrebă ea.

Lui Cole îi scăpă un hohot de râs, curmat brusc atunci când ea – la naiba! – ridică pătura și se uită din nou.

Apucând pătura ca o virgină la o petrecere a burlacilor, el înjură.

– Dumnezeule, femeie!

– Voiam doar să mă asigur, spuse ea.

– Să te asiguri de ce?

Arătând destul de mulțumită de sine, ea râse.

La naiba, zâmbetul ei era contagios. Neastâmpărat și plin de secrete, dar contagios.

– În regulă, spuse el. Îmi place mai mult expresia asta pe fața ta decât nefericirea jalnică de mai devreme, dar nu ți-a spus nimeni să nu te uiți la un bărbat dezbrăcat și să râzi?

Ea tocmai râse din nou, un hohot blând și muzical, deopotrivă sexy și dulce.

El oftă.

– Cel puțin, te încălzești.

– Puțin, recunoscu ea.

– Poate ar trebui să arunc o privire, să fiu sigur.

În joacă, făcu o mișcare spre pătură. Cu un țipăt, ea strânse pătura cu pumnii, aproape de piept.

– Să nu îndrăznești!

– Oho! Ce ție nu-ți place.... și așa mai departe.

Tot ce putea vedea de mormanul de pături era fața ei, ochii aceia insondabili și părul întunecat și ud. Mirosea a ocean și a femeie sexy – mirosul lui preferat –, și el își dădu seama de cât era de frumoasă.

„La naiba, Donovan, nu o porni într-acolo...“

– Cole?

El avu nevoie să-și dreagă vocea înainte de a-i răspunde.

– Da?

– Am nevoie de telefon – este pe doc, unde l-am lăsat. Sper. Dar încă mi-e frig.

Încă uitându-se în ochii ei, Cole o trase mai aproape de el, și, simțind curbele dulci lipite de el, corpul lui renunță la lupta obositoare și se întări.

Unele părți mai mult decât altele.

Începu imediat să facă niște calcule complicate în minte, încercând să-și amintească definiția funcțiilor derivate...

Ea își puse picioarele înghețate pe gambele lui, iar el pierdu imediat șirul calculelor complicate. Nu mai simțea decât membrele ei înghețate. Frecându-i brațele pentru a o încălzi, se forță să nu se gândească la cum arăta ea pe sub pături.

Eșuă mizerabil, ceea ce însemna că era tare ca piatra și gol pușcă. Mai rău, probabil că ea îl simțea împungând-o în șold. Încercă să se retragă, dar ea scoase un sunet blând de refuz și se strânse și mai tare lângă el.

– Încă nu te-ai încălzit? întrebă el cu o voce atât de înceată, că abia se putea auzi.

Nu avea cum să facă altfel. Nu avea suficient sânge cât să-i fie asigurată funcționarea ambelor capete. Pe deasupra, trupurile lor erau sudate într-un fel care-l înfierbânta și-l făcea să-și dorească să o întindă pe spate pe banchetă și...

– Ești foarte cald, murmură ea.

„Mai degrabă, fierbinte, iubito."

– Mă duc eu să-ți aduc telefonul, se oferi el. Și ceva fierbinte de băut.

„Ce vrei... cafea, ceai, pe mine..."

– Oh...

Ea își schimbă poziția, lovindu-se cu coapsa goală de erecția lui.

El expiră zgomotos, și șoldurile lui făcură o mișcare instinctivă, apropiindu-se și mai tare de ea.

„Dumnezeule!"

Și acum, ea se holba din nou la el.

– Ești...

Lăsă ea propoziția în aer.

– Îhâm. E o reacție involuntară, te asigur. Ignor-o!

– Dar...

– Serios. Nu te mai gândi la asta. Încercă să ridice din umeri, lucru care-i aduse o grimasă de durere pe față. Ceva de băut? întrebă el din nou.

Ea își mușcă buza și încuviință din cap.

– Ceai, te rog.

Pentru ea ceai și pentru el – nu mai conta că abia răsărea soarele – o vodcă mare. Își luă un prosop pentru a se acoperi și făcu niște mișcări elaborate pentru a nu mai lăsa să se vadă nimic, mișcări ce i-ar fi putut aduce o medalie olimpică la gimnastică.

Olivia zâmbea deja pe când termină el.

– Deja am văzut tot, îi aminti ea.

– Aș vrea să nu mai zâmbești când spui asta.

Clătinând din cap la vederea zâmbetului ei și mai larg, urcă scările pentru a merge după telefonul ei. Nu-i scăpă ironia faptului că acum ea era amuzată, în loc să fie iritată, iar el era iritat, în loc să fie amuzat.

capitolul 3

Olivia îl privi pe Cole plecând, având doar un prosop înfășurat peste șolduri, cu mușchii spatelui bine conturați – și perfecți. Se mișca asemenea unui atlet, cu ușurință, lejer, cu o grație alimentată de testosteron...

Zâmbetul ei păli atunci când el își masă absent umărul, ca și cum l-ar fi durut.

Fusese rănit. Ceea ce însemna că ea nu era singura dintre ei pricepută la a devia atenția de la propria persoană.

Nu că acest lucru ar fi surprins-o. Ochii lui Cole străluceau de inteligență, ceea ce se potrivea cu instinctul lui sănătos de supraviețuire.

La naiba! Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Ieșise la o plimbare matinală pe doc, când văzuse un tip cu căciulă, hanorac și pantaloni de lucru căzând în apă. Da, interpretase greșit că avea nevoie de ajutor și sărise să-l salveze. Și ce? Însemna că încă avea inimă, că putea într-adevăr să se gândească și la altcineva decât numai la ea însăși.

Acesta era un lucru bun. Era o ușurare, dacă era să fie cinstită. Dar acum se simțea goală.

Ah, dar *era* goală.

Cel puțin și Cole era în aceeași barcă. Hainele lui ude zăceau la picioarele ei, amestecate cu ale sale, ceea că dădea situației un aer de intimitate de care s-ar fi putut lipsi.

Ca și cum nu ar fi fost suficient că era la fel de goală ca-n ziua în care se născuse.

Împinse hainele cu piciorul și se ghemui mai comod pe banchetă. Crescând pe platourile de filmare, unde asistentele și costumierele o manevraseră non-stop, își pierduse de mult pudoarea atunci când venea vorba despre situații urgente. Cole îi spusese să se dezbrace, iar ea se conformase.

Dar, amintindu-și de șocul avut de el atunci când își dăduse seama că ea se dezbrăcase de tot, fața i se aprinse din nou de rușine.

Cole se întoarse în mai puțin de un minut, dându-i telefonul.

– Mulțumesc, spuse ea și atinse ecranul cu degetul, activându-l.

Avea patru mesaje, trei de la mama ei, și, deși nu mai vorbiseră de câteva săptămâni, mama ei intrase direct în subiect.

Au sunat cei de la TV Land. Din nou. Trebuie să știe dacă-ți asumi responsabilitatea să faci emisiunea retrospectivă; și au mai pomenit despre un proiect în care au nevoie de vocea ta!!!

Și după două minute:

Hei??? Sharlyn?? Asta e vestea cea mare pe care am tot așteptat-o noi...

În primul rând, Olivia ura când mama ei îi spunea Sharlyn. Știa că Olivia își schimbase numele cu ani în urmă. Și în al doilea rând, *noi?* Nu. Era vestea pe care o așteptase mama ei. Olivia nu își dorise asta. Pentru ea, vestea cea bună sosise atunci când *Not Again, Hailey!* fusese anulat la scurt timp după ce ea împlinise 16 ani. Da, avusese o depresie de zile mari. Britney Spears și Miley Cyrus nu erau cu nimic mai bune decât ea; de aici, schimbarea de nume, de la Sharlyn Peterson la Olivia Bentley.

Reușise să iasă la mal cu mult timp în urmă și acum trăia o viață normală. Sau cel puțin cât de normală putea spera. Și-i plăcea la nebunie.

Îi plăcea atât de mult, încât era dispusă să mintă pe toată lumea pentru a o putea păstra. Asta făcea.

Al treilea mesaj nu reprezenta o surpriză mai mare decât primele două.

Ține mine că mi-am petrecut aniversarea de 17 ani în baie, la petrecerea de absolvire a liceului, născându-te pe tine, Sharlyn – îmi ești datoare.

Nu, mama ei nu fusese genul clasic de mamă-manager, dar rolul de mamă-adolescentă de la o fermă din Kentucky nu o pregătise foarte bine pentru Hollywood.

Al patrulea mesaj, ultimul, era de la Jolyn, sora cu unsprezece luni mai mare a Oliviei. Voia să-și remodeleze din nou sânii.

– Ce s-a întâmplat?

Olivia tresări și puse telefonul pe banchetă, departe de ea.

Cole o studie puțin, iar ea profită de ocazie pentru a face același lucru. Avea părul castaniu lucios, care acum stătea vâlvoi din cauza băii neprevăzute. Maxilarul pătrățos era acoperit de o barbă de două zile, iar zâmbetul lui era devastator de contagios. Și ochii lui, albaștri și adânci ca oceanul, erau fermecători. Ascundeau la fel de multe secrete ca ai ei.

Dregându-și vocea, clătină din cap.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea.

„Sau totul, cum vrei să o iei."

– De asta te încrunți la telefon ca și cum ți-ai dori să-l fi pierdut odată cu cheile? întrebă el cu o doză sănătoasă de *fii serioasă* în ton.

Olivia ridică din umeri și trase pătura mai aproape de ea, tremurând.

Înjurând în barbă, el o mai acoperi cu două pături, înfășurând-o bine, făcând cu mâinile mișcări eficiente, dar pline de decență.

La naiba, ei îi lipsea căldura corpului lui.

Aparent neantrenat să citească mintea unei femei, Cole se duse la aragazul din bucătărie.

„Cambuză", se corectă Olivia în gând. Pe o ambarcațiune, așa se numea. Și era una bine aranjată. De fapt, întreaga barcă era drăguță. Dulapuri și mici accente frumoase din lemn, interiorul finisat luxos, electronice de ultimă generație. Era imensă și extrem de bine îngrijită.

– Ce făceai pe doc atât de devreme? întrebă el.

– Mă plimbam.

– La 5.30 dimineața?

– E cel mai potrivit moment.

Se mutase în Lucky Harbor cu un an în urmă și preluase magazinul de antichități de la un proprietar care aproape-l falimentase. Olivia își dorise să vină aici încă din copilărie, când guvernanta ei de pe platoul de filmare, doamna Henderson, îi povestise despre cum crescuse în frumosul, idilicul și excentricul Lucky Harbor. Olivia

pusese pe picioare Unique Boutique și-l readusese la viață. Pentru ea era o pasiune să redea valoarea obiectelor vechi, și, pentru prima oară în viața ei, era mândră de ceea ce făcea.

Nu deschidea magazinul decât la ora 10.00, dar ceasul ei intern nu primise acest mesaj și rămăsese cu alarma pusă la „enervant de devreme". Deoarece petrecuse destui ani în Los Angeles, nu se sătura niciodată să se uite la minunata panoramă oferită de Lucky Harbor. Localitatea era situată între munții Olympic și splendida coastă a Pacificului de Nord-Vest, iar ei îi plăcea să se plimbe pe aici.

– Este liniștitor, spuse ea. Sigur.

– Nu foarte sigur în dimineața asta, pe doc.

– Nu, fu ea de acord, molipsindu-se de la zâmbetul lui.

– Ai dus triplu salturile la cu totul alt nivel, spuse Cole.

Înainte de această dimineață, Olivia nu avusese niciodată ocazia de a vorbi direct cu el și nici nu se gândise prea mult la el. Era doar un tip pe care-l zărea ocazional, purtând tricoul companiei lui și pantalonii scurți cu multe buzunare, de obicei cu câte o unealtă ieșind din câte un buzunar.

„Mincinoaso", spuse diavolul de pe umărul ei stâng. „E mare și bine făcut, și, când te uiți la el cum lucrează pe barcă în pantalonii ăia scurți, în care nu toate bunătățile sunt ascunse în buzunare, te gândești suficient de mult la el."

„E în regulă", spuse îngerul de pe umărul ei drept. „E un tip cu adevărat mișto. Se pricepe la reperat tot felul de chestii și are ceva de mascul alfa. Este normal să te gândești la el".

„Gol"? întrebă diavolul. „Putem să ne gândim la el gol?"

– Dacă ajută la ceva, cred că zilele mele de sărit în ajutor au luat sfârșit, îi spuse Olivia, făcând să tacă vocile interioare.

– Nu cred. Ai sări din nou dacă ar trebui, zise el cu convingere.

– Ce te face să fii atât de sigur?

– Ai sărit pentru mine, un străin, spuse el. Fără ca măcar să te gândești de două ori.

Cole se uita țintă în ceainic, ca și cum apa nu ar fi fiert suficient de repede, iar pe Olivia o lovi un nou val de emoție.

Stinghereală.

Olivia avea o vastă experiență în a nu se simți dorită. Prea mare. Dintr-odată simți că voia să plece, să coboare de pe barcă și să se îndepărteze de sentimentul acesta oribil de déjà-vu, așa că încercă să se ridice.

Dar privirea lui Cole, cu cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată, o țintui locului.

– Mai stai nemișcată câteva minute, spuse el.

– Tu ai o rană la cap, nu eu, replică ea.

– Crede-mă, am pățit și mai rău.

– Și umărul?

El o ignoră.

– Îți poți simți degetele de la mâini și picioare?

Cu el studiind-o cu atenție, putea să-și simtă fiecare centimetru din corp, mai ales anumite zone erogene.

– Pot simți iritare în tonul tău superior, spuse ea. Se pune?

El rânji.

– Este un bun început.

Ea nu se mai obosi să-și dea ochii peste cap.

– Pari să te simți destul de confortabil în prezența unei femei iritate, observă ea, curioasă în privința lui, ceea ce era neobișnuit.

De când se mutase în Lucky Harbor, fusese destul de retrasă, și, cu excepția momentelor în care îl pândea

pe Cole, nu observase prea mulți reprezentanți ai sexului opus.

– Iritarea unei femei nu mă prea sperie, spuse el. Am trei surori. Am crescut în casa estrogenului. Ridică din umerii lați și bine dezvoltați. Sunt priceput la a inspira noi forme de iritare.

Ea nu își imagina că putea fi adevărat. Era ușor să te simți confortabil în preajma lui, era relaxat, și ceva din el inspira încredere. Sau cel puțin sentimentul că, împreună cu el, totul avea să fie bine.

– Dar tu? întrebă el. Ai și tu pe-aici membri ai familiei care sunt ca un spin în coaste?

Ea aproape că izbucni în râs, dar ar fi fost un râs maniacal, așa că-l opri. În plus, întrebarea lui fusese pusă cu un zâmbet micuț, plin de afecțiune. Era evident că-și iubea familia, spin în coaste sau nu. Explicarea situației ei ar fi fost ca și cum ar fi încercat să-i descrie viața pe Marte. Era mai ușor să simplifice.

– Nu, spuse ea. Nu am familie aici.

Ceea ce era destul de adevărat pentru o minciună gogonată.

Zâmbetul lui pieri, iar ea își mută privirea în altă parte, înainte ca în ochii lui să apară o undă de compasiune. Nu voia asta. Nu merita asta.

– Îmi pare rău, spuse ea. Asta e aiurea.

Ia te uită, avea nevoie de pedichiură. Unghiile ei de la picioare, date cu ojă mov-deschis – și decorate aparent la întâmplare cu margarete albe – ieșeau de sub pătură, și oja era sărită pe alocuri. Inelul de argint de pe cel de-al doilea deget strălucea totuși. Agenta ei i-l dăruise la cea de-a 15-a aniversare, doar cu un an înainte ca *Not Again, Hailey!* să fie anulat și ca toată lumea din viața Oliviei – a lui Sharlyn – să o părăsească. Își strânse mai tare păturile lângă ea, simțindu-se deodată *foarte* dezbrăcată.

– Spuneai ceva despre niște haine?

– Da. Cole turnă apa fierbinte din ceainic într-o cană. Cum vrei ceaiul?

– Cu un strop de tărie.

El zâmbi aprobator și se aplecă, scoțând o sticlă de coniac dintr-un dulăpior. Îmbunătăți ceaiul și i-l aduse.

– Așteaptă puțin! Dispăru pe o ușă și se întoarse un moment mai târziu. Încearcă-le pe astea, spuse el, punându-i în poală un morman de haine.

El era în continuare doar cu prosopul înfășurat în jurul șoldurilor. Probabil îi era frig, dar se ocupase întâi de ea, cu ceaiul și hainele. Trecuse mult timp de când cineva se ocupase întâi de nevoile ei. Foarte mult timp. Și chiar și atunci, fusese doar din cauză că se aștepta ceva de la ea.

Dar nu era cazul lui Cole. Nepărând că așteaptă nimic, se aplecă în fața ei, cu mâinile pe banchetă, de o parte și de alta a ei, și se uită la ea – nu la corpul ei, ci direct în ochi.

– Îți poți mișca membrele acum? întrebă el. Sau încă sunt înțepenite de frig?

Ea se uită țintă la el, în timp ce inima ei împietrită amenința să se rostogolească din piept și să-și arate partea vulnerabilă, șocată de faptul că avea un nod atât de mare în gât, încât nu putea vorbi.

Dacă se pierdea acum, avea.... să se forțeze să alerge în fiecare dimineață, timp de o săptămână.

Ura alergatul. Pe lista lucrurilor pe care le ura, venea al doilea, după tratamentul stomatologic. Unul fără anestezie.

Dar corpului ei se părea că nu-i păsa, pentru că, pe lângă nodul din gât, ochii începură să-i ardă.

„Ei, la dracu'!"

capitolul 4

– Olivia?

Ea se străduí să-i zâmbească lui Cole, ca și cum totul ar fi fost în regulă, dar nu reuși decât să-și dezgolească

dinții, deoarece era la un pas de a face o criză și nu știa de ce. De fapt, era din cauză că un bărbat se preocupa de binele ei, în loc de al lui. Atât de patetică era. Încercă din nou să-i zâmbească, doar pentru a exersa.

Fără să o creadă nici o secundă, Cole puse o mână pe piciorul ei, strângând încet, ca pentru a-i testa temperatura pielii.

– Mai bine, spuse el și scoase o pereche de șosete groase din mormanul de haine pe care i-l dăduse.

În timp ce ea îl privea, Cole își aplecă ușor capul și îi puse șosetele în picioare.

În vreme ce i le trăgea în sus pe gambe, ea avu un moment de panică. Se răsese pe picioare? Când? Acum două, trei zile? „Te rog, Dumnezeule, fă să fie așa!"

– Din nefericire, spuse el, neștiind de dezbaterea ei internă, rezervele mele de haine nu cuprind și cizme călduroase, ca acelea pe care le purtai, așa că va trebui să improvizăm. Ridică o pereche de pantofi de sport. Asta-i tot ce am găsit.

– Sunt excelenți, mulțumesc, spuse ea, dar în sinea ei păstră un moment de reculegere în memoria cizmelor ei. Le avusese de pe vremea când era la Hollywood. Le primise în dar de la costumiera ei preferată de pe platou, și, cândva, însemnaseră totul pentru ea. Dar lumea aceea nu mai exista, iar ea era o pragmatică. Refuza să piardă timp prețios jelind după ceva atât de ridicol de sentimental ca o pereche de cizme.

Cel mai probabil fără nici un gând legat de pierderea cizmelor, Cole se ridică deodată cu o mișcare fluidă, întregul lui corp derulându-i-se prin fața ochilor ca un film excelent. Umeri lați. Piept bine lucrat. Și apoi, abdomenul acela care-o făcea să saliveze și-i făcea stomacul să tremure puțin.

Sau mai mult.

Acum, prosopul era aproape indecent de jos pe șoldurile lui, iar ea se holbă la mușchii acestora. Habar

n-avea cum se numeau. „Mușchi care făceau femeile să-și piardă uzul rațiunii?"

La râsul lui ușor, tresări și își ridică ochii spre el.

– Mă îngrijorează umărul tău.

– De aia te holbai la abdomenul meu?

– Păi...

Rămase cu propoziția în aer când el pufni, și, înainte ca ea să poată găsi o explicație plauzibilă, el dispăru din nou în cealaltă cameră. Probabil pentru a-i oferi intimitate, să se poată îmbrăca. Ridicându-se, fu fericită să depășească acel moment plin de stinghereală și încă și mai fericită să descopere că membrele îi funcționau din nou. Lăsă păturile jos și se gândi la opțiunile pe care le avea. O pereche de pantaloni de trening care erau prea lungi pentru ea – și fără lenjerie. Ridicând din umeri, luă pantalonii de jos.

Rulă materialul în exces în jurul taliei și îndoi manșetele la glezne. Cole îi adusese un tricou care făcea reclamă unei firme de scufundări din insulele Tursk și Caicos și un hanorac gros, albastru-închis. Amândouă miroseau delicios, a detergent și a curat, dar mai era și ceva ce nu putea defini cu siguranță. Orice ar fi fost, o făcea să-și dorească să-și îngroape fața în material și să inhaleze mirosul o lună. Făcea tocmai acest lucru, când el intră din nou în cameră.

Cole ridică dintr-o sprânceană.

– Îmi place mirosul detergentului tău, spuse ea.

El râncji, iar ea abia rezistă tentației de a-și da una peste frunte pentru că se purta atât de prostește.

Cole își luase o altă pereche de pantaloni și un tricou cu mânecă lungă. Era încă desculț, iar părul îi stătea vâlvoi, ca și cum nici măcar nu s-ar fi deranjat să-și treacă degetele prin el după ce își luase tricoul. O evaluă din priviri, îmbrăcată cu ceea ce ea presupunea că erau hainele lui, și îi zâmbi, sexy ca naiba.

– Mi se pare că acum avem o relație serioasă, spuse el.

Nu avea nici o problemă în a vorbi despre sentimentele lui, în glumă sau nu. Ea nu se simțea deloc la fel de confortabil cu propriile emoții, așa că trase nesigur aer în piept, în loc să recunoască și ea că avea același sentiment ciudat de intimitate.

– E nevoie de mai mult decât să împarți hainele cu mine ca să avem o relație serioasă, spuse ea.

– M-ai văzut dezbrăcat, îi aminti el cu un zâmbet.

Da, și imaginea corpului lui gol îi era inscripționată în creier acum, deși nu era gata să recunoască nici acest lucru. Era mult mai înțelept și mult mai ușor să-i răspundă tot printr-un zâmbet.

El gemu și clătină din cap.

– Ar trebui să știi ceva, spuse el.

– Ce?

– Și eu m-am uitat.

Deoarece jucase mai multe ore din viață decât trăise cu adevărat, ea ajunsese să-și formeze un cinism sănătos. Nimic nu o lua prin surprindere, nimic nu o prindea cu garda jos.

Dar Cole reuși să facă ambele lucruri.

El rânji la vederea expresiei ei.

– Ești drăguță, îi spuse.

În regulă, reveniseră pe un teren familiar. Mai auzise asta. Din plin. Copiii-vedete erau inevitabil „drăguți".

Până când nu mai erau.

Dar ea nu mai era un copil, și nici unul dintre răspunsurile pe care i le scotea el fără nici un efort nu o făcea să se simtă juvenilă. Înainte de a putea răspunde, barca se mișcă, ca și cum cineva urcase la bord, și se auziră câteva voci bărbătești. Două.

– La naiba, spuse Cole pe un ton conversațional. Ascultă, ar trebui să fii pregătită...

Pe scări apărură patru tălpi și apoi patru picioare lungi. Cole se întoarse pentru a întâmpina oaspeții, iar

Olivia își adună repede hainele ude înainte de a se așeza din nou pe banchetă, în afara razei lor vizuale.

– Care-i treaba? îl întrebă unul din bărbați pe Cole. Trebuia să mă suni... Urmă o pauză, apoi sunetul făcut de bărbatul care adulmeca cu un zgomot exagerat. Miroși a femeie. O femeie cu un parfum extraordinar, ceea ce nu se poate. Nu te-ai mai culcat cu nimeni de secole. Deci ce e?

– Nimic, spuse Cole, stând astfel încât ei îi era clar că încerca să o ascundă. Mergeți la Eat Me și ocupați o masă. Ne vedem acolo pentru micul dejun.

– Nu se poate, spuse celălalt bărbat. Vin deja clienții... De ce e o pereche de chiloți pe jos?

Ghemuită pe banchetă, Olivia tresări.

„La naiba!"

Cole oftă. Sau cel puțin Olivia presupuse că era Cole. Făcea tot posibilul să rămână invizibilă.

– Fie îți schimbi stilul de viață, spuse primul tip, fie ai avut o femeie aici.

– Trebuie să fie vorba despre stilul de viață, spuse cel de-al doilea, pentru că avem regula că nu folosim barca pentru aventuri amoroase, și cel care o încalcă trebuie să lucreze o săptămână în pielea goală.

Oripilată, Olivia se ridică și, ținându-și încă hainele – mai puțin chiloții –, făcu câțiva pași în față, dorind să clarifice faptul că nu era deloc vorba despre o întâlnire amoroasă.

După cum suspectase, cei doi bărbați erau Sam și Tanner, partenerii lui Cole. Interacționase cu Sam de câteva ori, de vreme ce el era logodit cu prietena și vecina Oliviei, Becca. Pe Tanner îl văzuse, dar nu vorbise cu el. Avea părul negru, ochii întunecați și o postură care sugera că și viața îi era la fel de închisă la culoare.

Privirea lui Tanner se opri asupra Oliviei, o măsură de sus până jos, apoi acesta se întinse și-l îmbrânci pe Cole.

– Nu este ceea ce pare, spuse Olivia repede. A căzut în apă, eu am sărit să-l salvez...

Tanner îi aruncă lui Cole o privire neîncrezătoare.

– A trebuit să fii *salvat*?

– O, nu, interveni Olivia. Era bine. Doar că eu nu am știut, așa că...

Tanner rânji în cele din urmă.

– Mda, îi spuse el lui Cole. A trebuit să fii salvat.

– Serios, spuse Olivia, nu a fost nevoie. Nu se înecă. Doar a căzut în apă, și era foarte rece și...

– *A căzut* în apă, repetă Sam, ca și cum nu ar fi înțeles. Și era rece.

Cole se strâmbă și își duse palma la față.

– *Este* rece.

Dintr-un oarecare motiv, afirmația lui îl făcu pe Tanner să zâmbească.

– Da, foarte rece, spuse Olivia, simțind nevoia să sară în ajutorul lui Cole. Am crezut că avea necazuri, așa că am sărit să-l ajut, apoi hainele noastre s-au îmbibat de apă și...

Cuvintele ei se pierdură când își dădu seama, după privirea lui Cole, că nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Așa că tăcu și își mușcă buza de jos, în timp ce Cole se întoarse din nou spre Tanner și Sam.

– *Afară*, spuse el.

– Dar vreau să aud mai multe despre cum te-ai speriat, spuse Tanner.

– Afară. *Acum!*

– Nu, e în regulă, zise Olivia și, încă ținându-și strâns hainele, își băgă picioarele în pantofii sport ai lui Cole. Erau imenși pentru ea, și trebui să fie atentă să nu se împiedice în timp ce trecea pe lângă cei doi bărbați, mergând ca un clovn pentru a nu-i scăpa din picioare. Trebuie oricum să plec. Am întârziat...

Cole o prinse de braț și, cu blândețe, o întoarse spre el. Încruntarea care-i apăruse pe față odată cu venirea lui

Sam și Tanner păru să se dizolve pe când se aplecă ușor, pentru a o privi în ochi.

– Dă-mi o secundă, spuse el. Și te conduc...

– Nu este nevoie. Ea se eliberă. Am... am întârziat, repetă.

Olivia nu știa ce era în neregulă cu ea. Știa că era extrem de nepoliticoasă, dar simțea dorința de nestăpânit să plece odată de acolo, să plece de lângă ochii albaștri și calzi ai lui Cole, departe de mirosul lui ademenitor și de vocea lui care suna ca un whisky învechit.

Nici măcar nu știa cum ar trebui să sune whisky-ul învechit.

– Îmi pari cunoscută, spuse Tanner.

Ea își mută lucrurile ude pe un singur braț și își duse cealaltă mână la părul umed, întrebându-se cât de rău putea arăta dacă el nu era sigur.

– Ne-am mai întâlnit prin zonă, spuse ea.

– Nu, știu, replică Tanner. Te uiți la noi cum facem surf.

Ea se strădui din toate puterile să nu roșească.

– Eu... Ei bine, la naiba! Da, spuse ea cu un oftat. Eu sunt aia.

– Dar nu-i asta, zise el, clătinând încet din cap. E altceva... Ai fost cumva model sau actriță sau așa ceva?

Inima ei își înteți bătăile. Se întâmpla uneori ca oamenilor să li se pară cunoscută de undeva. Din fericire, trecuse suficient timp de la *Not Again, Hailey!* pentru ca asta să se întâmple tot mai rar. Nu se întâmplase niciodată aici, în Lucky Harbor. Era un lucru bun, deoarece ei îi plăcea să trăiască anonim. Nu în umbra actelor sălbatice și nebunești ale lui Sharlyn, ci ca Olivia Bentley, unic proprietar. Cetățean ireproșabil.

– Sunt întrebată des asta, spuse ea pe un ton cât de relaxat putu.

Tanner zâmbi.

– Greșeala mea, replică el.

Ea încuviință din cap și-și spuse: „Respiră, idioato, respiră".

Ochii lui Cole erau ațintiți asupra ei, cu o hotărâre pe care ea o admira, de vreme ce ea nu simțea deloc așa ceva acum.

– Nu ai cum să intri în casă, îi aminti el, aplecându-se să ia de jos singura cizmă rămasă. Pot să...

– Nu-ți face griji, spuse ea repede. Am o cheie de rezervă.

Era o altă minciună gogonată, dar una dintre abilitățile ei dubioase, pe lângă aceea de a ști puțin despre orice, era faptul că putea minți foarte bine.

Nu-i fu ușor să urce scările lângă care stăteau Sam și Tanner, mari și intimidanți, dar Olivia era o actriță înnăscută. Își ridică bărbia, păstră zâmbetul pe față, luă o expresie neutră și...

O șterse de-acolo.

Odată ajunsă pe doc, alergă de-a lungul lui ca și cum însuși diavolul ar fi fost pe urmele ei. Încercă să-și alunge din minte imaginea lui Cole – în picioarele goale, cu părul castaniu răvășit și cu ochii aceia calzi, atât blânzi, cât și ageri, cu cizma ei în mână arătând ca Făt-Frumos cu pantoful de cleștar.

Bine că știa mai bine decât oricine că poveștile nu erau adevărate. Nu fuseseră niciodată.

Nu aveau să fie niciodată.

capitolul 5

Cole se întoarse cu spatele la scări și-l văzu pe Sam uitându-se cu atenție în jur, iar pe Tanner privindu-l țintă pe el.

– Mai uită-te așa la mine, spuse Cole, și va trebui să-mi faci cinste cu cina.

– Ai căzut în apă?

Cuvintele erau pline de îndoială, ceea ce avea sens, dat fiind faptul că toți trei se simțeau la fel de siguri pe mare ca niște pușcași marini, chiar dacă numai Tanner fusese de fapt unul dintre ei.

Cole se gândi la electrosocul stupid pe care-l suferise când refăcea instalația electrică, cel care-i provocase amintirea ce declanșase întreaga aventură, și cât de tare își dorea să nu recunoască acest lucru. Era mult mai puțin umilitor să-i lase să creadă că fusese neîndemânatic în fața unei femei drăguțe.

– Da, am căzut.

– Și apoi ai convins-o să se dezbrace, spuse Tanner și clătină din cap, impresionat. Te-ai mișcat rapid pentru un tip care de obicei pare afundat în ciment.

– Se numește hipotermie, spuse Cole. Am vrut să mă asigur că nu face hipotermie.

– Așa se cheamă în zilele astea? întrebă Tanner sec.

– A crezut că mă salvează, repetă Cole.

Cu siguranță, Olivia îl trezise. În ultimul timp, trăise într-un fel de ceață, lucru de care nu-și dăduse pe deplin seama decât atunci când Olivia plonjase după el în apă, căzându-i în cap și aproape înecându-i pe amândoi.

Se simțise mai viu decât oricând încercând să o scoată din apă și să o convingă să se schimbe, apoi stând și vorbind sub pături, uitându-se în ochii ei ciocolatii și descoperind în ei tot felul de secrete...

Chiar dacă-i crăpa capul de durere. La fel și umărul, acum că se gândea la asta.

– Ai fi putut folosi telefonul pentru a face rost de o întâlnire, spuse Tanner. Ar fi fost mult mai ușor.

– Serios? întrebă Cole. Și cum a funcționat asta pentru tine? Când a fost ultima oară când te-ai culcat cu cineva?

– Hei, eu nu mă laud, spuse Tanner.

Sam pufni, iar Cole se întoarse spre el.

– Nici tu să nu vorbești. Ai trecut și tu printr-o perioadă destul de lungă de abstinență.

– Poate, spuse Sam. Dar acum, mă culc cu Becca. În fiecare noapte.

– Nimănui nu-i plac lăudăroșii, comentă Tanner.

– Vă spun doar, replică Sam, arătând îngâmfat, deși cu doar câteva luni în urmă se lăsase atât de afectat de trecut, încât aproape că-și aruncase pe fereastră relația cu Becca.

Ignorându-i pe amândoi, Cole zări ceva pe podea. Erau chiloții minusculi de mătase ai Oliviei.

Simțind privirile arzătoare ale celor doi ațintite asupra sa, îi ridică de jos și-i îndesă în buzunar.

Tanner deschise gura, dar Cole îi aruncă o privire care-l făcu să se răzgândească. Era bine de știut că, din când în când, Tanner știa să-și folosească mintea.

– Suntem în regulă cu luminile? întrebă Sam, schimbând în mod evident subiectul.

– Nu. Cole ținea încă în mână cizma Oliviei. Punând-o deoparte, îi trecu prin minte că nu l-ar fi deranjat să o vadă cu picioarele ei lungi doar în cizme, făcând altceva decât să-i sară lui în ajutor. Nu am apucat să refac instalația.

Tanner făcu un spectacol din a se uita la ceasul de la încheietură.

– Taci, zise Cole.

– Dar nu am spus nimic.

– Nu a fost nevoie, răspunse Cole. Sunt conștient că într-o jumătate de oră ne vor sosi clienții.

– Dacă știi asta, atunci de ce te-ai hârjonit în apă cu frumoasa noastră vecină? Și, pentru Dumnezeu, până și eu știu că e prea frig pentru hârjonit în apă, indiferent de cât de drăguță e fata.

Cole expiră zgomotos.

– Partea cu apa a fost neintenționată, crede-mă!

– Sun clienții și mai amân plecarea cu o oră sau două, spuse Tanner și își scoase telefonul mobil.

– Mai pot aștepta, zise Sam, cu ochii la Cole. Spune-ne ce s-a întâmplat.

– Nimic, răspunse Cole.

Sam și Tanner făcură schimb de priviri.

– Serios, spuse Cole. Nimic.

– Da, continuă să spui asta, replică Sam. Tot nu credem.

Asta era problema unui parteneriat cu doi indivizi care-l cunoșteau nu doar de mai demult ca oricine altcineva, ci uneori chiar mai bine decât el însuși.

Fuseseră împreună, într-o formulă sau alta, încă din liceu. Pe atunci, Sam fusese cel sălbatic, ținut în frâu doar de mama sa adoptivă – care era mama naturală a lui Cole –, dar nici măcar Amelia nu putuse face prea multe.

Tanner fusese un delincvent juvenil în devenire, greu de ținut în frâu și el, până când, la vârsta de 17 ani, lăsase însărcinată o fată – ceea ce-l schimbase atât de repede, că lui Cole nu-i venise să creadă cât de mult se maturizase dintr-odată. Sau poate fusese meritul Marinei.

Cole fusese singurul care nu avusese nevoie să fie ținut în frâu. Fusese întotdeauna cel calm dintre ei, cel care făcea pace. Nu însemna că fusese ușor. Știa asta. Avea însă așteptări de la oamenii pe care-i iubea, iar una dintre aceste așteptări era să rămână în viață.

Ceea ce făcuse să-i fie cu atât mai greu atunci când îi lovise tragedia și-l pierduseră pe Gil. Nici unul nu mai fusese la fel de atunci. Cole o știa. Iar Sam și Tanner o știau și ei.

Era singurul motiv pentru care scuturâ din cap și le spuse adevărul.

– Încă nu era lumină, iar eu stăteam în echilibru pe margine, lucrând la instalație. Idiotul ăla de ieri a rezolvat-o bine de tot. Apoi s-a făcut un scurtcircuit... Închise

ochii, amintindu-și. Pentru o clipă, am uitat unde sunt. În capul meu, am văzut flăcări; am tresărit și mi-am pierdut echilibrul. Deschise ochii și întâlni privirea lui Sam și pe a lui Tanner. Am căzut în afurisita de apă, ca un idiot mai mare decât cel de ieri.

Sam nu spuse nimic. Nu avea de ce. Expresia lui întunecată spunea totul.

– Ai avut o amintire.

– Doar pentru o secundă. Am ieșit din ea, și am ajuns în apă.

Sam oftă și își trecu mâinile prin păr.

Tanner nu se mișcă.

Cole se întoarse, frustrat. Nu avea de ce să fie în continuare atât de afectat. Doi ani. Trecuseră doi ani, iar el era la fel de furios pe dinăuntru. Nebun de furie.

Și obosit ca naiba să mai ascundă asta.

– N-a fost mare lucru, spuse el. Dar, după ce am căzut, Olivia m-a văzut și a crezut că eram rănit, așa că a sărit după mine.

– Doar un amănunt, spuse Tanner, deschizând în cele din urmă gura. Ești rănit.

Îl împinse pe Cole pe banchetă și scoase trusa de prim ajutor de la locul său.

Cole ridică mâna să își atingă capul, dar înțepeni când un fulger de durere îi trecu prin umăr.

Tanner se apropie mai mult. În dimineața asta șchiopăta. Era din cauza frigului. Întotdeauna îl deranja. Câștigaseră suficienți bani în ultimii doi ani pentru a-și permite să închidă în zilele friguroase, dar Tanner nu voia. Nici Cole și nici Sam nu i-ar fi putut spune ceva fără să-i stârnească furia.

Cel puțin, Cole era suficient de deștept să nu spună nimic în timp ce Tanner se lăsă în genunchi în fața lui, tresărind și el de durere, și îngriji tăietura de deasupra sprâncenei lui Cole.

– Nu-i așa rău, spuse Tanner în cele din urmă.

– Ți-am zis. Ochii lui Cole se lărgiră când își dădu seama că Tanner îi tăia tricoul. Ce naiba...

– Stai nemișcat, spuse Sam și se lăsă și el pe vine în fața lui, amândoi uitându-se acum la umărul lui cu atenție, în timp ce Tanner îndepărta resturile de material.

– Îți poți ridica brațul? întrebă Sam.

– Da, răspunse Cole. Sigur că-mi pot ridica...

Cuvintele i se opriră în gât când încercă să facă asta și ajunse abia la jumătate când junghiul dureros îl lovi din nou.

– La dracu'! spuse el, transpirând.

– Dar nu ești rănit, nu-i așa? întrebă Tanner.

– Să ți-o trag!

– Nu, mersi, pufni Tanner. Te-am văzut dezbrăcat, în frig.

Se ridică și merse la frigider. Un minut mai târziu, se întoarse cu un pachet cu gheață, pe care i-l aruncă lui Cole, lovindu-l în față.

– Hei!

– Oh, îmi pare rău, spuse Tanner. Am făcut ceva stupid? La fel de stupid ca, de exemplu, scoaterea unei femei din apă și ridicarea pe platformă, când doctorul ți-a spus clar să eviți prostiile de genul ăsta dacă nu vrei să ajungi la operație? Dumnezeule! Tu și afurisitul tău de complex al eroului.

Asta-l enervă pe Cole, deoarece Tanner avea un complex al eroului mare cât afurisitul lui de cap. Tipul făcea pe eroul pentru o mulțime de oameni care depindeau de el: mama lui, fosta lui parteneră, fiul lui...

– Și ce ar fi trebuit să fac? întrebă Cole. Să o las să se înece?

Tanner scoase o față din trusa de prim ajutor și i-o puse lui Cole.

– Ți se pare cunoscută?

Cole se holbă la chestia pe care o purtase timp de câteva luni după incendiu.

– La dracu'!

Tanner se ridică.

– Mă duc să depun planul de navigație pentru astăzi, spuse el, pentru că s-a schimbat. Eu voi fi azi căpitanul, iar tu – arătă spre Cole –, tu faci pauză.

Cole îl ignoră. Ca bărbat, avea dreptul să audă selectiv.

– Am transmis deja planul de navigație.

– Faci pauză, repetă Tanner și nu se mișcă nici un centimetru când Cole se ridică, ajungând nas în nas cu el.

– Are de gând să facă lucrurile mai dificile decât trebuie, îi spuse Tanner lui Sam.

– Să te ia naiba! izbucni Cole.

Tanner ridică mâna cu palma în sus, ca pentru a spune „Ai văzut?"

– Rahat, comentă Cole. Sunt bine.

– Chiar crezi că poți conduce barca azi – sau în restul săptămânii? îl provocă Tanner.

– Uită-te la mine! Cole își roti umărul, dar simți cum valul de durere aproape că-l lasă fără respirație și nu mai făcu nici un alt comentariu. Se întoarse, dar Tanner se mută în fața lui și-l sili să-i întâlnească privirea.

– Hei, salut, spuse Tanner, fluturându-și mâna ca o regină a balului. Sigur că mă uit la tine. Mă uit la tine cum nu faci nimic în următoarele trei sau patru zile, cel puțin. Acum, repetă după mine!

Cole mijii ochii.

Tanner zâmbi. Era un zâmbet de tipul „pune-mă la încercare".

– Mai încearcă o dată!

Cole deschise gura, categoric nu pentru a încerca din nou, ci, probabil, pentru a-i spune lui Tanner ce să facă cu atitudinea lui, dar Sam interveni. Puse o mână pe umărul sănătos al lui Cole, pășind între ceilalți doi, care erau cunoscuți pentru rapiditatea cu care schimbau lovituri înainte de a se gândi.

– Gândește-te așa, spuse Sam. Ai câteva zile libere, în care să te uiți la emisiunile lui Oprah și să mănânci zaharicale, în timp ce noi muncim pe rupte.

– Oprah nu mai are emisiuni, spuse Cole. Și ce naiba-s zaharicalele?

Sam ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Niște chestii de ciocolată, spuse Tanner. Doamnele obișnuiau să le mănânce prin anii 1800 sau așa ceva. Păru să-și dea seama că atât Sam, cât și Cole se uitau lung la el, așa că ridică din umeri. Hei, Cara e de vină.

Cara era una dintre cele trei surori ale lui Cole, care avusese mereu o slăbiciune pentru băieții răi. A spune că Tanner se potrivea acestei descrieri era ca și cum ai fi spus că suprafața soarelui era cam caldă.

Dar Tanner se uită la expresia lui Cole și ridică mâinile.

– Nu e ceea ce crezi, spuse el. E de la calendarul acela cu câte o informație pe zi, pe care mi l-a dat de Crăciun. Asta era informația zilei de azi.

Cole clătină din cap și trecu pe lângă cei doi idioți de care era legat printr-o loialitate stupidă.

– Unde te duci? întrebă Sam din spatele lui.

– Am plecat, o tai, spuse Cole.

– I-a fost rănită mândria, observă Tanner. Are nevoie să se bosumfle puțin.

– Nu mi-a fost rănită mândria, replică Cole.

Dar, la naiba, îi fusese rănită bine.

– Uite, zise Sam, oprindu-l. Ești rănit, ai liber. Nu e nimic personal. Ar fi putut fi la fel de bine unul din noi doi.

– Nu m-am lovit atât de tare.

– Vrei să riști viața vreunui client? întrebă Sam. Haide, omule! Știi foarte bine că uneori ai așteptări nerealiste de la oameni, iar de data asta e vorba despre tine. Du-te acasă! Odihnește-te! Asta-i tot. E suficient de ușor, dar,

dacă nu, vom fi bucuroși să te legăm de canapea. Numai spune-ne!

Tanner zâmbi malefic, categoric de acord cu propunerea. Împingându-i pe amândoi la o parte, Cole porni spre doc.

– Ești un dobitoc, îl auzi pe Sam spunându-i lui Tanner.

– Cine, eu?

Ignorându-i pe amândoi, Cole continuă să meargă. Își dădea seama că reacția lui era disproporționată, dar era vina afurisitei aceleia de amintire.

Se simțea... neliniștit. Agitat.

Furios.

Și nu voia să se gândească la asta. Nici la ce se întâmplase, nici la reacția lui. Și mai ales nu voia să se gândească la *motive*.

Ce voia era să se asigure că Olivia ajunsese acasă și era la căldură.

Soarele tocmai se ridica peste vârful muntelui când ajunse la doc. Asta nu însemna că ziua era caldă. Nu era. Erau doar vreo opt grade Celsius, și briza sărată sufla peste pieptul încă gol al lui Cole, însă el refuză să tremure sau să se întoarcă după un tricou, ca să nu mai vorbim despre pantofi. La naiba, nu! În schimb, se duse în stradă, unde-și parcase camioneta.

Tocmai scotea din mașină sacul marinăresc cu haine de rezervă, când auzi o respirație ușoară, urmată de sunetul inconfundabil al declanșatorului unui aparat de fotografiat.

Se răsuci pe călcâie și descoperi intrusul sub forma unei femei în vârstă, cu puțin peste 1,50, numită Lucille.

Lucille conducea trupa locală de bătrânici cu părul albastru și, cu egal aplomb, radio-șanțul local, iar zvonurile sugerau că nu avea toate țiglele pe casă. Astăzi, ochii ei apoși aveau privirea ageră, iar buzele îi erau de un roșu aprins. Asta se potrivea destul de bine

cu pantalonii ei capri și tricoul sport strâmt, dar nici unul din aceste obiecte vestimentare nu ascundea faptul că gravitația nu fusese prea blândă cu ea.

– Ce pui la cale? întrebă el suspicios.

Suspiciunea lui era îndreptățită. Cu câteva săptămâni în urmă, reușise să-i surprindă pe el și pe Tanner dezbrăcându-se în spatele magaziei lor, după ce făcuseră surf. În loc să-și ceară scuze sau să plece, rămăsese acolo molfăindu-și proteza și încercând să-i convingă să pozeze nud pentru o expoziție „plină de bun-gust" la galeria ei de artă.

Femeia trebuia să-și verifice nivelul hormonilor.

– Am ieșit la plimbare, spuse Lucille plină de inocență. Inocență pe naiba. Doctorul meu spune că trebuie să fac câteva mii de pași zilnic. Își flutură telefonul mobil. E o aplicație.

– Bun, spuse el, căci pentru o clipă am crezut că faci poze.

– Cu tine fără tricou? întrebă ea cu nevinovăție. Pe strada care e parte a domeniului public? Aș face eu așa ceva?

– Da, spuse el. Și apoi le-ai pune pe Pinterest sau oriunde altundeva unde nu ești blocată.

– Tumblr, spuse ea. Acum sunt pe Tumblr. Nu au o politică atât de restrictivă în privința artei *de bun-gust*, ca ăia de la Facebook.

– Aham, spuse el și își trase un tricou peste cap, cu mișcări ciudate, încetinite din cauza durerii. Apoi își puse în picioare o altă pereche de pantofi de sport. Era suficient de rău că avea să stea pe tușă trei sau patru zile pentru că se purtase ca un pămpălău. Nu voia să-și prelungească concediul forțat cu o răceală.

– Te duci să alergi pe undeva? întrebă Lucille.

El doar o privi lung.

Ea ridică o mână, împăciuitoare. Mda, sigur.

– Bine, spuse ea. Nu este treaba mea. Să trecem peste asta. Dar, nu uita, sună-mă dacă tu și partenerii tăi vă răzgândiți cu privire la expoziția de la galeria mea. Tu și Tanner sunteți ultimii bărbați buni de tot încă liberi. Asta merită o expoziție, să știi. Este un soi de serviciu public.

– Mă voi gândi la asta.

capitolul 6

După ce plecă de pe barcă, Olivia se duse direct la vechiul depozit care devenise locuința ei, mișcându-se cu repeziciune. Avea sentimentul că, într-o încercare de a o ajuta să intre în casă, Cole avea să vină după ea și nu-și dorea asta.

Corecție. Nu era gata pentru asta.

Și nici măcar nu putea explica de ce; nici lui, nici ei.

La jumătatea drumului, un apel îi făcu telefonul să vibreze în buzunar.

Mama ei.

Era greu de spus de ce răspunse. Poate fiindcă se săturase să fie bătută la cap cu privire la emisiunea retrospectivă și voia să încheie odată subiectul. Dar exista și fiica din ea, care voia să se asigure că totul era în ordine, mai ales că existaseră atâtea momente în care nimic nu fusese în ordine. De exemplu, anul anterior, când Tamilyn se oprise cu mașina într-un stâlp, după ce băuse mult prea mult. Ieșise din accident cu o amendă și un picior în ghips, ceea ce-i oferise lui Tamilyn încă o scuză să facă pe victima. Dar Olivia ținuse legătura cu doctorul și știa că, indiferent de ce ar fi vrut mama ei să creadă lumea, se recuperase complet.

– Bună, mamă!

– În sfârșit, Sharlyn! Mă omoară piciorul, iar ție îți ia o eternitate să răspunzi la telefon. Ai primit mesajele mele?

– Olivia, răspunse aceasta, așa cum o făcea deja de ani buni. Știi că acum sunt Olivia.

– Îmi place mai mult Sharlyn. E numele meu preferat. Fiind un copil care a avut un copil, a fost singurul lucru pe care ți l-am putut da.

Cum ar fi fost să o iubească pentru ce era, în loc să o iubească pentru cât valora?

– Am mai trecut prin asta, spuse Olivia. Am avut nevoie de o schimbare.

– Vrei să spui că ai vrut să scapi de paparazzi și de viața aceea.

Viața aceea fiind o nebunie, de altfel. Mai ales că fusese creată de ea. Adevărul era că ajunsese la statutul de fostă vedetă la Hollywood înainte ca măcar să ajungă majoră. Faptul că rămăsese în atenția publicului și după aceea era din cauza vieții aceleia, cum o numea mama ei. Din cauza prostiei, altfel spus.

– Ce mai faci?

– Știi ce fac, răspunse Tamilyn. N-am bani nici de trecut strada.

Nu era nimic nou. Mama ei se descurcase mereu prost cu banii, mereu în căutarea următoarei șmecherii care să o îmbogățească. Avusese noroc o singură dată, atunci când auzise despre audiția din Lexington, Kentucky, unde lucra ca menajeră la o fermă de cai. Un regizor căuta o „fetiță adorabilă" pentru o reclamă, iar Jolyn implorase și implorase să meargă la audiție.

Olivia fusese și ea târâtă cu ele. Încă își amintea cum stătea așezată pe podea, citind într-un colț, când regizorul o observase.

Nici nu știa cum se trezise filmând o reclamă care ajunsese pe toate posturile naționale. Jolyn încă nu o iertase pentru asta.

Sau pentru ceea ce urmase. *Not Again, Hailey!* le catapultase la Hollywood și le schimbase lumea, o lume care depindea în totalitate de Olivia.

– Emisiunea retrospectivă nu-ți va schimba viața, spuse Tamilyn, dar o va schimba pe a mea. Am nevoie de o operație.

– Las-o baltă, mamă! Jolyn mi-a spus deja că vrei să-ți mărești iarăși sânii.

– Pai, la naiba, nu rămân țanțoși pentru totdeauna. Vei vedea.

– Dacă ai nevoie de bani pentru cheltuielile curente, pot să te ajut puțin, spuse Olivia.

– Oh, nu, nu sunt un caz social. Vreau doar ce-i al meu. O parte corectă, ca manager al tău. Fă afurisita aia de emisiune. Este vorba despre o zi de filmare. TV Land poate începe serialul, noi vom beneficia de drepturi de autor, iar tu te poți ascunde în continuare sub o piatră în Lucky Rock.

– Lucky Harbor.

Și nu se ascundea aici. Trăia aici.

– Nu e vorba doar despre o zi, mamă. Dacă fac asta, știm amândouă ce urmează. TV Land va dori o emisiune de reuniune, *TV Guide* va dori să facă publicitate și așa mai departe...

Iar oamenii de aici și-ar da seama cine era, și ea ar înceta să mai fie Olivia. Ar redeveni Sharlyn Peterson, copilul-actor, și ar trebui să facă față umilințelor publice.

În regulă, poate că se ascundea totuși.

– Mă voi gândi la asta, spuse ea.

– Gândește-te repede! Jolyn se pregătește să meargă acolo, să te vadă.

Stomacul Oliviei îi ajunse în călcâie.

– Spune-i să nu vină. Voi suna eu.

– Curând?

– Da. Dar acum trebuie să merg la muncă.

Olivia închise și, ca de obicei, fu asaltată de un val de vină. La naiba! Nu voia deloc să facă emisiunea retrospectivă. Îi plăcea viața ei așa cum era acum.

Traversând aleea de la docuri și plajă, ajunse la vechea magazie în care locuia. Cândva, fusese o fabrică de conserve, apoi una de acadele și, după aceea, sală de jocuri. Cândva în ultimii treizeci de ani, fusese împărțită în trei apartamente.

Trei apartamente renovate deficitar, prea puțin izolate și foarte greu de încălzit.

Dar existau și părți bune. Peretele dinspre ocean era din sticlă, și, da, vântul rece trecea prin el, dar la fel și peisajul spectaculos care o făcea să se simtă... ea însăși, doar o femeie care avea un magazin de antichități și trăia cât mai simplu posibil în dulcele și fantezistul Lucky Harbor.

Olivia intră în clădire și se opri pe hol, în fața ușii ei. Ocupa apartamentul din mijloc. În cel din dreapta nu locuia nimeni. Vecina ei din stânga era Becca Thorpe, în curând Becca Brody, odată ce Sam Brody, constructorul cel chipeș de bărci, avea să o conducă la altar.

– Nu-s cea mai deșteaptă azi, își spuse ea.

Deoarece nu ascunsese nicăieri o cheie de rezervă în caz de prostie – ca, de exemplu, pierderea cheii în încercarea de a salva un tip care nu avea nevoie să fie salvat. Oftă sonor.

O femeie își scoase capul pe ușa celui de-al treilea apartament, presupus gol. Purta pantaloni de yoga și un tricou larg și era acoperită cu praf din vârful cocului blond-roșcat – deși multe dintre șuvițe evadaseră din strânsoare – până la tenișii ei jerpeliți.

– Scuză-mă, i se adresă ea Oliviei, vorbești cu mine?

– Nu, răspunse Olivia. Vorbeam singură.

Femeia zâmbi.

– Am înțeles. Apropo, eu sunt Callie Sharpe. Mă mut la sfârșitul săptămânii și am venit să verific apartamentul. Pereții sunt destul de subțiri.

– Nu au izolație, spuse Olivia.

– Ei bine, atunci, voi încerca să dau cât mai puține petreceri sălbatice. Îmi spui numele tău sau rămânem la „Nu-s cea mai deșteaptă azi"?

– Olivia.

Nu-și dădu și numele de familie. Nu-i plăceau oamenii noi. La naiba, abia îi plăceau cei pe care îi cunoștea deja.

– Mă bucur să te cunosc, Olivia, spuse Callie și, ca o bună vecină, dispăru din nou înăuntru, fără să pună o grămadă de întrebări.

Poate că avea să o placă totuși. Olivia se uită la ușa ei. Tot încuiată. Se uită la ușa Beccăi, expiră adânc și porni într-acolo, bătând ușor.

Dumnezeule, ura să ceară ajutor.

Becca nu răspunse la prima bătaie, și Olivia dezbătea care îi erau opțiunile – fie să meargă în spate și să spargă unul dintre geamuri, fie să meargă în oraș încălțată cu papucii uriași ai lui Cole și să-și spargă magazinul –, când Becca deschise ușa. Purta un tricou bărbătesc pe care scria Lucky Harbor Charters pe unul din sâni și – din câte își putea da seama Olivia – nimic altceva, în afară de un zâmbet somnoros.

Putea paria că era tricoul lui Sam. Nu încăpea îndoială că Sam venise pe doc direct din patul logodnicei sale, și el era responsabil de zâmbetul acesteia, de părul ciufulit și de semnele de mușcături de pe gât.

Nu sentimentul de invidie o străbătu pe Olivia – sau cel puțin așa își spuse ea. Dar cu siguranță îi venea greu să nu fie măcar puțin nostalgică. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai avusese parte de mușcături.

– Salut, spuse Becca, și își frecă ochii cu podul palmei, ca și cum ar fi încercat să se trezească. Ești bine?

Becca scria muzică pentru reclame, preda muzică la școala locală și era singura persoană pe care o cunoștea Olivia care era de mai puțin timp în Lucky Harbor decât ea însăși. Becca era drăguță, bună și fără pretenții,

și la început Olivia avusese suspiciuni cu privire la ea, deoarece nu-și putea închipui că cineva putea fi atât de drăguț.

Orășeanca din ea își spusese cuvântul. Și scorpia din ea.

Dar Becca se dovedise a fi așa cu adevărat, iar ele două deveniseră prietene în timp ce Becca se acomoda în Lucky Harbor. Pentru că, da, era nevoie de acomodare. Era greu de crezut că un astfel de oraș plăcut, cu arhitectură victoriană și cu un lanț maiestuos de munți în spate – un oraș care semăna cu o carte poștală –, exista cu adevărat.

Dar, până acum, totul părea să meargă bine.

– Mi-am pierdut cheia, recunoscu Olivia fără tragere de inimă. Ai vreo idee?

– Mă pricep destul de bine să sparg încuietori, spuse Becca. Stai să-mi iau uneltele!

Olivia era impresionată.

– Ai unelte pentru deschis încuietorile?

– Agrafe.

O clipă doar, mai am nevoie și de altceva.

– De ce?

Becca roși și prinse de marginea tricoului.

– Chiloți, șopti ea.

– Poți lua și o pereche de pantaloni peste ei, strigă Olivia în urma ei.

Două minute mai târziu, Becca se întoarse, și se opriră amândouă în fața ușii Oliviei. Cu limba între dinți, Becca se concentra la ceea ce făcea.

– Apreciez ajutorul, îi spuse Olivia.

– Ar trebui, de vreme ce mă străduiesc foarte tare să-mi văd de treaba mea. Știu că ești o persoană retrasă și că m-ai putea face praf, dar... să fiu sinceră, mor de curiozitate. Și nici nu mă pricep așa bine la a-mi vedea de treabă.

Nu, zău!

– Apreciez, este drăguț din partea ta, spuse Olivia. Se uită la hol, transpirând, dintr-odată agitată că dura atât de mult. Nu că aș vrea să caut de dinți calul de dar, dar crezi că te-ai putea grăbi puțin?

Becca își ridică privirea, cu o expresie șireată.

– Poate.

– Am spus că ești o drăguță?

– Drăguță e depășit. Spune tot! Vreau să știu de ce ai părul ud de parcă ai fi făcut baie în ocean și de ce porți haine bărbătești.

Olivia aruncă încă o privire pe hol – și, slavă Cerului, încă era gol.

– Cum ar fi să amân puțin explicațiile?

– Juri?

– Ce?

Becca își întinse mâna spre ea.

– Juri să-mi spui mai târziu?

Olivia se uită la mâna întinsă a Beccăi.

– Serios?

– Da sau nu?

Olivia oftă și strânse mâna prietenei ei.

– Jur!

Treizeci de secunde mai târziu, Becca descuie ușa de la apartamentul Oliviei, tocmai când se deschidea ușa clădirii, la capătul holului.

Dar Becca, în mod evident mult mai puțin drăguță acum și categoric mult mai deșteaptă, își schimbă ușor poziția, blocându-i drumul, în timp ce-i făcu lui Cole cu mâna.

– Ia te uită, spuse ea doar pentru urechile Oliviei, și el are părul ud. Și... este rănit? Strigă în direcția lui: Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Da, spuse Cole și o privi pe Olivia în ochi câteva secunde înainte de a-i zâmbi Beccăi.

Zâmbetul lui era cu totul altul decât cele pe care i le oferise Oliviei. Era un zâmbet ușor, familiar, plin

de afecțiune, același pe care-l folosise atunci când vorbise despre surorile lui.

– Ai o lovitură la tâmplă, îi spuse Becca. Și porți o fașă. Seara trecută am cântat cu toții la Love Shack, și erai bine. Ce s-a întâmplat de atunci până acum?

Cole dădu la o parte una dintre șuvițele rebele ale Beccăi.

– Nimic. Chiar sunt bine.

– Aham.

Becca își mută privirea de la Cole la Olivia, dar Olivia se născuse cu secrete și știa cum să le păstreze. Se părea că și Cole poseda aceeași abilitate.

– Ai jurat, îi spuse Becca Oliviei. Să nu uiți asta!

– Hei, spuse Cole, înclinându-și capul. Nu cumva telefonul tău e cel care sună?

– Oh, da, poate, mulțumesc! spuse ea, dispărând în propriul apartament.

– Nu am auzit nimic, zise Olivia, întrerupând tăcerea.

El zâmbi.

– Nici eu. Arătă cu capul înspre apartamentul Oliviei, cu ușa deschisă. Ai reușit să intri.

– Ți-am spus că pot.

Ochii lui albaștri și calzi îi căutară pe ai ei.

– Am vrut doar să mă asigur, de vreme ce e vina mea că ai făcut o baie neprevăzută.

Drăguț din partea lui să spună asta, dar știau amândoi că ea reacționase fără să se gândească și că, dacă s-ar fi oprit numai pentru o clipă să observe situația, și-ar fi dat seama că el nu era în nici un pericol.

– Simt curentul rece din apartamentul tău, spuse el. Nu-ți funcționează încălzirea?

– Nu e asta, spuse ea zâmbind. E vorba despre bugetul pentru luna asta.

El încuviință din cap, ca și cum ar fi înțeles.

– Ești bine? Te-ai încălzit suficient?

– Sunt mai bine decât tine, replică ea, arătând spre umărul lui. Fașă?

– O lovitură mai veche, spuse el nonșalant.

Era bun, dar ea era și mai bună.

– Te-ai rănit în apă, replică ea, simțind un fior de vinovăție. Ai spus că nu te-ai lovit.

Privirile li se întâlniră.

– Și tu ai spus că întârzii.

– Am întârziat. Am întârziat la magazin. Am multe de făcut astăzi.

Cu toate acestea, stătea în pragul ușii, fără să se miște, evitând în mod ciudat să intre și să închidă ușa.

– Aud o ușoară urmă de accent, spuse el, cu ochii la gura ei. Texas?

– Kentucky, recunoscu ea, spre propria surprindere.

De ce-i spusese asta?

Cole zâmbi.

– Îmi place. Ai crescut acolo?

– Aproximativ. La o fermă de cai.

Asta spunea biografia ei, că Sharlyn Peterson crescuse la o fermă de cai din Kentucky, și toată lumea știa că biografiile erau adevărate. În plus, bunicii ei lucraseră la o fermă de cai, la fel și Tamlyn. Șase grade de separare și toate alea.

– Călărești? întrebă Cole.

– Nu, asta făcea bunicul meu.

Altă jumătate de adevăr. Bunicul ei lucrase la grajduri, dar în inima sa fusese un călăreț. Se descurca excelent cu iepele.

Atât cu cele cu două picioare, cât și cu cele cu patru.

– Ei bine, spuse ea, mulțumesc din nou pentru că ai verificat cum sunt. La revedere!

Încercă să intre, dar Cole rămase acolo, studiind-o, ca și cum ar fi fost fascinantă.

– Se presupune că trebuie să fii politicos și să spui și tu la revedere, zise ea.

– La revedere, răspunse el.

Zâmbetul lui promitea numai necazuri, și, la vederea lui, diavolul de pe umărul ei stâng se trezi și sări în sus și-n jos.

„Te rog, te rog, putem să-l avem, măcar o dată?"

Dar Olivia nu mai ceda frivolităților. Nu despre asta era vorba în viață. Viața era făcută dintr-o serie de lovituri grele, cărora trebuia să le faci față.

Încă se străduia să reușească.

Să se îndrăgostească de un tip sexy precum căpitanul Cole Donovan nu ar fi fost numai frivol, ci ar fi distras-o cu totul.

Să se îndrăgostească de cineva care să plece apoi – nu ar fi putut suporta asta.

Cole, cu prietenii lui uniți, familia funcțională și viața perfectă din micul oraș era atât de departe de ce și-ar fi permis ea, că nici nu se putea gândi la asta.

Fără să mai aibă altceva de spus, Olivia intră în apartament și, incapabilă să întrerupă contactul vizual, continuă să se uite la el în timp ce împinse ușa cu mâna.

Chiar înainte să se închidă, Cole îi zâmbi într-un fel care spunea „Hai să ne jucăm", un zâmbet pe care ea îl simți până în călcâie și înapoi. Timp de o secundă nesfârșită, se uită la ușă, întrebându-se dacă el mai era dincolo de ea, întrebându-se cum să-i spună că nu exista nici o șansă să se joace cu el.

capitolul 7

Cole era întins în hamac, cu brațul cel zdravăn sub cap, cu o bere în mâna liberă, legănându-se ușor în briza după-amiezii.

Pentru a treia zi la rând.

Fusese la doctor, în speranța că acesta avea să spună că era bine și că Sam și Tanner erau prea grijulii.

Doctorul Josh Scott, un vechi prieten, fusese de acord cu cei doi. Concediu pentru cel puțin o săptămână.

Cole era încă iritat din cauza asta.

Avea o stație în iarba de sub el, așa că-i putea auzi pe Sam și Tanner dacă aveau nevoie de el. Categoric nu-l ținea acolo doar pentru că era mort de plictiseală.

Radioul se trezi la viață.

– E cam agitat, spuse Tanner. Du clienții de pe platforma de înot sub punte. Terminat!

– Nu, replică Sam. Tipul de la conducere spune că nu-l deranjează marea agitată. Terminat!

– Repet: sunt valuri mari în față, spuse Tanner. Du-l de pe platformă și de trebuie să-l târăști de acolo. Terminat!

– Negativ, spuse Sam. Încearcă să se bronzeze, să impresioneze doamnele, și poartă doar un slip. Dacă-l vrei mutat de acolo, trebuie să vii să-l duci tu. Terminat!

Bine, poate că nu-i părea chiar atât de rău că nu se afla acolo. Cu toate astea, îi era greu să stea fără să facă nimic, și nu avusese atâtea zile libere de mult timp. Nu avusese nici una în timpul celor cinci ani petrecuți pe platformele petroliere. Situația nu se îmbunătățise foarte mult după ce deschiseseră Lucky Harbor Charters. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului în spatele panoului de control al ambarcațiunii, cu Tanner în spate, pregătind echipamentele necesare, și cu Sam fie ajutându-i, fie stând în atelierul său, lucrând la ambarcațiunile lui făcute la comandă.

Dar acum ei doi munceau fără el. Aveau să se descurce, știa asta. Dar el nu se simțea bine. Se simțea lăsat pe dinafară. Ei trei formaseră o echipă pentru atât de mult timp, încât funcționau instinctiv, iar legătura dintre ei era puternică.

Acum, funcționau fără el.

Simțea că asta e greșit. Fusese mereu nucleul grupului, cel care-i ținuse împreună, și nu fusese ușor. În ziua

imediat următoare terminării liceului, Tanner plecase să se înroleze în marină, devenind în cele din urmă un soldat SEAL. Sam nu avusese bani pentru facultate, așa că plecase direct în golf, pe platformele petroliere.

Cole petrecuse doi ani jucând baseball pentru facultate, puțin plictisit, extrem de nemotivat, trăindu-și viața pe jumătate adormit. Își văzuse două dintre surori căsătorindu-se și făcându-și propriile familii, până când sărbătorile deveniseră niște adunări zgomotoase, copleșitoare, în care nu mai puțin de treizeci de oameni îl băteau la cap cu privire la viitorul său.

Nu știuse atunci ce avea să-i aducă viitorul. Ce *știuse* era că, în timp ce-și iubea familia în creștere și nebunia care venea odată cu asta, nu era ceva ce să-și dorească pentru sine. Așa că, atunci când Sam îl chemase pe platformă, plecase fără să se uite înapoi. Acolo, îl întâlniseră pe Gil, iar el se alăturase grupului ca și când ar fi fost dintotdeauna împreună.

Apoi li se alăturase și Tanner, după ce terminase stagiul în marină. Lucrurile funcționaseră. Totul funcționase cum trebuia.

Până când Gil murise – în brațele lui Cole, mai exact.

Telefonul îi vibra ca și cum era pe punctul de a face o criză de apoplexie, dar se afla la câțiva metri depărtare, în iarbă, unde-l aruncase cu câteva ore în urmă, așa că pe Cole nu-l interesa. Sorbi din bere și continuă să se legene ușor, atent la pescărușii care zburau pe deasupra, la valurile care se loveau de stânci, mult sub faleza pe care stătea el, la sunetul vântului care trecea pe lângă el.

Inspirând.

Expirând.

La asta se concentra.

– Hei, auzi el vocea sâcâitoare din copilărie. Ești viu, deci.

Sora lui cea mai mare, Clare.

– Știi că sunt bine, spuse el fără să deschidă ochii. M-ai făcut să te adaug pe aplicația Find Your Friends ca să mă poți urmări.

– Da, păi, nu păreai să te miști deloc, spuse ea. Am tras la sorți, și mi-a revenit mie sarcina de a veni până aici, să mă asigur că încă respiri.

– Acum, ai văzut cu ochii tăi că sunt bine, spuse el. Poți merge să le raportezi vrăjitoarelor că totul este în regulă.

Ea scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate iritare la auzul poreclei pe care le-o dăduse el surorilor sale de îndată ce începuseră să se amestece în viața lui.

Adică de la naștere.

Clare, Cindy și Cara fuseseră posesive cu el de când se născuse. Mama lui era la fel. Cole și tatăl lui luptaseră în cea mai mare parte a vieții împotriva armatei de estrogen. Cole spera că acum tatăl lui stătea pe un nor în rai, mâncând o felie de pizza, în ciuda problemelor lui cu colesterolul, amuzat de inabilitatea lui Cole de a-și ține surorile la distanță de treburile lui.

– Și, numai de curiozitate, de ce n-aș respira? întrebă el.

– Pentru că ai căzut în apă acum două zile și, după câte se pare, a trebuit să fii salvat de o tipă. Nu-mi vine să cred că aproape te-ai înecat, iar eu a trebuit să aud asta de la alții.

– Ce naiba? Cole se ridică, aproape căzând din hamac, și se holbă la Clare. Unde ai auzit asta?

– E Lucky Harbor, spuse ea, ca o simplă acceptare a faptului că, deși puteai lăsa mașina descuiată oriunde în micul orășel de pe coastă, fără grija că ar putea dispărea ceva, nici secretele nu puteau fi ținute ascunse mult timp.

– Nu asta s-a întâmplat, spuse el, gesticulând cu berea din mână.

Clare așeză punga mare de hârtie pe care o adusese cu ea pe masa de picnic a lui Cole, cu privirea trecând de la fașa de pe brațul lui la tăietura de la tâmplă.

– Atunci, cum te-ai lovit?

Ei, la naiba!

– În regulă, este adevărat că am căzut în apă. Dar *nu* am avut nevoie să fiu salvat.

Clare îl ascultă și se așeză la masă. Asta era o problemă, deoarece era blocat aici cu ea acum.

– Sunt bine, spuse el. Și, oricum, au trecut deja câteva zile.

– Ai fost singur?

– Nu.

Privirea ei se oțeli.

– Aici intervine tipa?

– Numele ei e Olivia – și nu intervine nicăieri.

Ochii ei îl studiară cu atenție.

– Olivia și mai cum?

– Nu-ți spun, zise el, versat în acest mic joc. Altfel, până la sfârșitul săptămânii, mă și însori.

– Dacă nu-mi spui, ți le pun pe cap pe Cindy și pe Cara.

Surorile ei de sabat – și surorile lui –, toate la fel de nebune. Ei bine, poate Cara era cea mai nebună dintre ele, ceea ce spunea ceva.

– Nici să nu te gândești, zise el. Cindy e ocupată cu bebelușul, nu o stresa. Iar Cara nu trebuie să se deranjeze.

Clare se uită la el timp îndelungat. Probabil își folosea puterile pentru a-i citi gândurile.

– Ai de gând să-mi spui vreodată ce a făcut să te enerveze? întrebă ea în cele din urmă.

Da, îi citea gândurile.

– Nu sunt enervat, spuse el. Par enervat?

Clare pufni.

– Nu, dar tu nu pari niciodată. Îți iei aerul ăsta care spune că nimic nu te poate atinge. Nu cu asta te lauzi tu. Ai putea fi gata să sari de pe o stâncă, și nimeni nu ar ști. Semeni cu tata în privința asta.

– Și care-i problema?

Ea îi întâlni privirea, la fel de albastră și la fel de încăpățânată.

– A murit de atac de cord la 55 de ani, îi aminti ea încet.

Ah, da. Asta era.

– Spune-mi despre Cara, zise ea. Poate pot ajuta.

Când tatăl lor murise, Cara se retrăsese din sânul familiei și jelise în felul ei. Numai Cole știa cum, și ăsta era motivul unei dispute uriașe între ei. Totul era literalmente între ei doi, iar ea îl pusese pe Cole să jure că avea să-i păstreze secretul.

– Nu-i nimic, îi spuse el lui Clare.

– Ești așa plin de rahat, că până și ochii ți-s maro.

– Îl săruți pe Mitch cu gura aia? ripostă el.

Clare inspiră adânc.

– Bine. Fii încăpățânat! Schimbă subiectul! Îmi convine. Oricum vreau să discutăm despre altceva.

– Am terminat de discutat.

Fără să-l bage în seamă, ea se ridică, îi luă berea din mână și sorbi îndelung din ea, uitându-se de jur împrejurul curții.

El știa ce vedea. O cabană pe faleză, care fusese construită cu o sută de ani în urmă și care avea disperată nevoie de renovare. Lucrase fără grabă la locuință, pornind dinăuntru în afară, așa că cea mai mare parte a muncii sale nu era vizibilă. Nu se grăbea. Cel mai important lucru era priveliștea liniștitoare a locului lui preferat.

Oceanul.

– Vrei adevărul? întrebă Clare încet.

– Dacă spun nu, pleci?

– Cole!

Sigur că nu avea să plece. Niciodată nu făcea ce voia el.

– Sunt îngrijorată din cauza ta, spuse ea.

Ah, Dumnezeule!

– Nu ai de ce.

– Ești în Lucky Harbor de doi ani și, din câte știu, nu te-ai întâlnit cu nimeni. Nu te-ai mai întâlnit cu nimeni de când Susan...

La dracu'! Cole își luă berea înapoi și o termină, încercând să-și amintească dacă mai avea și altele în frigider. Se îndoia, de vreme ce nu mai fusese de mult la cumpărături. Ridicându-se, se uită în punga adusă de Clare. Tocană de casă și pâine de porumb. Drăguț. Dar o bere ar fi fost și mai drăguță. Întinse mâna și rupse o bucată din pâinea de porumb, dar Clare îl plesni peste mână, ca și cum ar fi fost fiul ei de cinci ani, Jonathan.

– Las-o pentru cină, spuse ea. Acum, revenind la Susan...

– Mamă, zise el, a fost distractiv. Dar acum, trebuie să mă duc să mă uit cum se usucă vopseaua.

– Te-a părăsit acum doi ani...

– Nu discutăm despre asta, surioară, spuse el.

– *Doi* ani, repetă ea.

De parcă el nu știa. Fusese la înmormântarea lui Gil, cu doi ani fără câteva săptămâni în urmă și își aducea aminte cu exactitate totul.

Cu la fel de multă exactitate își amintea și motivul.

– Nu ai ceva treabă? întrebă el. Să amesteci în vreun ceaun, de exemplu?

Ea îl privi cu ochii mijiți.

El îi înfruntă privirea, păstrând tăcerea. Era singura lui armă împotriva ei. Clare nu putea suporta tăcerea. Nici una dintre membrele sabatului nu o putea face. Deși pe vremuri folosise altfel de tehnici. De obicei, funcționa aceea în care se așeza pe el. Sau îl pâra. Tatăl

lui nu rezistase niciodată ochilor albaștri ai nici uneia dintre fiicele sale. Avusese o adevărată slăbiciune pentru fete. Și pentru Cole, dacă era să fie cinstit. Nu se îndoia de asta, dar fusese învățat că o femeie trebuie iubită, prețuită și răsfățată, și, mai presus de toate, o femeie trebuie să obțină ce dorește.

Iar el respecta acest lucru. Dar acum avea alte limite, așa că își ținu gura închisă.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Subiectul este închis. Deocamdată. Apropiindu-se de el, îl îmbrățișă strâns, sărutându-l pe bărbie. Te iubesc, încăpățânatule! Arătă înspre pungă. Încălzește tocana diseară, pentru cină. Lasă pâinea pentru tocană.

– Da, doamnă.

– Și, Cole? Îi zâmbi larg, în timp ce-și scotea cheile din buzunar. Poate că ai putea-o invita pe Olivia asta la o întâlnire.

– Din câte știi tu, s-ar putea să fie căsătorită și să aibă copii, spuse el. Poate că e o bătrânică și nici măcar nu mai are dinții ei adevărați. Poate...

– Poate că e perfectă pentru tine, te-ai gândit vreo clipă la asta? Îi zâmbi din nou, văzându-i expresia, și, plină de înțelepciune, se dădu cu doi pași înapoi. De ce nu încerci să renunți la *câteva* dintre așteptările tale nerealiste, frățioare? Nu toate femeile sunt niște epave pline de hormoni, ca surorile tale, și nu toate te vor părăsi, ca fosta ta iubită.

Era pentru a doua oară în ultimele trei zile când i se vorbea despre așteptările lui nerealiste, așa că-și dădu ochii peste cap. Așteptările lui, realiste sau nu, erau bine mersi.

Clare clătină din cap la lipsa lui de răspuns, îi trimise un sărut prin aer și plecă.

Cole dădu să-și bage mâinile în buzunare, dar nu-și putea îndoi mâna stângă cum trebuia, din cauza feșei – și a junghiului de durere. Așa că numai mâna lui

dreaptă intră în buzunar, unde dădu peste o bucată moale de mătase.

Chiloții Oliviei.

Uitase că erau acolo, așa că probabil îi spălase odată cu pantalonii lui. Excitarea îl străbătu ca o undă de șoc, iar el se lăsă pierdut în intensitatea momentului.

Olivia nu era mamă – sau cel puțin Cole nu credea că era. Cu siguranță, nu era o bătrânică. Dar, dincolo de asta, nu avea nici cea mai mică informație despre ea.

Dar nu era chiar adevărul, totuși. Știa că avea niște ochi minunați, întunecați și plini de secrete. Știa că-l putea face să râdă. Știa că și-ar fi riscat literalmente viața pentru un străin.

Își spusese că nu conta dacă nu mai vorbeau niciodată. Chiar o crezuse, cel puțin în momentele lui de trezie. Dar, în somn, îi apăruse. Avusese fantezii, de fapt; fantezii fierbinți, întunecate, erotice, în care erau înapoi pe barcă, fără nici un pericol care să-i amenințe, dar la fel de dezbrăcați...

Așa ca, da, ar fi fost o idee proastă să o revadă. Era evident că el era distrus în toate felurile.

Apoi era și Olivia. Era retrasă și nu tocmai dornică. Cole pipăi din nou chiloții din buzunar și expiră prelung.

Dar ea *încercase* să-l salveze. Era un lucru important. Ar fi nepoliticos din partea lui să nu se obosească nici măcar să-i înapoieze chiloții.

capitolul 8

La trei zile după ce făcuse baia neprevăzută în ocean, Olivia era în magazinul ei, rearanjând rafturile, cu o ureche întoarsă spre tableta ei. O sprijinise pe birou și pusese un episod din *American Pickers*, pe Netflix.

Dumnezeule, îi plăcea emisiunea asta. Îi plăceau toate, *Pawn Stars*, *Storage Wars*, orice despre lucruri vechi.

Nu avea nevoie de un psihiatru să-i spună de ce. Arta de a săpa printre lucrurile vechi, neglijate și date la o parte, și de a le oferi o nouă viață era o metaforă abia ascunsă a propriei vieți.

Și ea fusese neglijată și dată la o parte.

Încă lucra la asta. Se uită în jur. Unique Boutique avea trei încăperi, două prin care se puteau plimba clienții și una care servea drept depozit și birou. Făcuse tot posibilul pentru a recrea sentimentul de căldură și aventură mistică pe care i-l inculcase doamna Henderson cu atâția ani în urmă.

Locația era una excelentă, aproape la capăt pe Commercial Row, în centru, la parterul unei clădiri victoriene elegante, despre care proprietarul spunea că fusese renovată înainte de trecerea în noul secol.

Era probabil adevărat. Doar că Olivia nu știa cu siguranță despre care secol era vorba.

Cele trei încăperi erau micuțe, dar ea profitase la maximum de ele. Aveau aerul acela atemporal pe care și-l dorise ea mereu, un salon de modă veche plin de lucruri desperecheate minunate, lucruri care atrăgeau privirea și te făceau să vrei să le atingi. Avusese grijă și la mirosuri; astăzi folosise uleiul de vanilie, și întregul magazin mirosea ca bucătăria bunicii.

Dacă ar fi avut o bunicuță care să gătească.

Vindea haine vechi și o mulțime de alte lucruri, de la accesorii până la mobilier de epocă. Adunase totul singură, fie de la licitații, fie de la târgurile de vechituri, de pe eBay, Craiglist sau din propriile dulapuri.

Fiecare piesă avea o poveste, un trecut, ceea ce era important pentru Olivia. Și, deși le iubea pe toate, totul avea un preț – cu excepția lucrurilor pe care le păstra pentru ea, într-un cufăr vechi. Acele lucruri erau parte din trecutul ei, singurul ei lux.

Uitându-se prin magazin, o copleșiră emoțiile obișnuite. Mândrie, care era ușor de înțeles. Și ușurare, care nu era așa ușor de înțeles.

Își părăsise vechea lume, deși, adevărul fie spus, nu în condițiile alese de ea. De fapt, fusese alungată din vechea ei lume, separată de toți și de tot ce îi fusese cunoscut vreodată.

Uitându-se în urmă, era ușor să-și dea seama că nu fusese vorba despre nimic personal. Emisiunea ei se sfârșise, și ăsta era Hollywoodul, iubire.

Dar, trăind în lumea aceea, pe platourile de filmare, în rulota ei, cu serviciile de catering, în studioul care fusese singura casă de care avusese nevoie vreodată, fusese devastator să piardă totul. Da, își pierduse puțin capul și o luase razna. Nu ascundea faptul că avusese nevoie de mult timp și de multe greșeli pentru a-și găsi drumul, dar în cele din urmă o făcuse.

Așa că sentimentul de ușurare nu era atât de greu de explicat, la urma urmei.

Se auzi clopoțelul de la ușa magazinului, și înăuntru își făcură apariția trei femei mai în vârstă. Purtau costume colorate de trening din poliester. Mov, roz și verde, și toate trei aveau tenișii de un alb strălucitor.

Conducătoarea grupului, cea în trening mov, era Lucille. Vârsta ei exactă era greu de determinat, dar se situa undeva pe la borna de trei sferturi a unui mileniu.

– Am auzit că ai aterizat în apă și ai fost salvată de Căpitan Bunăciune, spuse Lucille în loc să salute.

– Căpitan Bunăciune? repetă Olivia.

Lucille rânji.

– Îmi pare rău. Am uitat că nu ești de aici. Vorbesc despre Cole Donovan. Ți-a făcut respirație gură la gură?

– Oh, nu, spuse Olivia. Și nu așa s-a întâmplat, apropo.

Lui Lucille îi căzu fața.

– Mai mult noroc data viitoare, atunci!

Însoțitoarele ei încuviințară din cap. Lucille se aplecă spre Olivia.

– Poate că nu știi nici asta, șopti ea ca și cum i-ar fi împărtășit un mare secret, dar fiecare femeie din oraș ar dori să aibă parte de așa ceva.

Olivia doar clipi.

– *De așa ceva*, repetă Lucille, enunțând fiecare cuvânt ca și cum ar fi crezut că Olivia era pe jumătate surdă sau măcar că avea mintea puțin mai înceată. Înseamnă...

– Știu ce înseamnă, spuse Olivia repede, nedorind să audă explicațiile lui Lucille. Dumnezeule. Doar că... doar că nu înțeleg de ce-mi spui mie asta.

– Deoarece multe au încercat înaintea ta, dar nici una nu a reușit, spuse ea.

Celelalte aprobară cu entuziasm din cap.

– Ce nu au reușit? întrebă Olivia.

– Să ajungă la inima lui, desigur, spuse Lucille. Nu de când... Ea ezită. Ei bine, spuse afectată, departe de mine gândul de a răspândi zvonuri.

Da, siiiigur.

– Doar că e un bărbat atât de bun, continuă Lucille. Și, deși femeile stau la coadă să pună mâna pe el, Cole se ferește de toate undițele și nu mușcă nici o momeală.

– Ești conștientă că nu e un pește, nu? întrebă Olivia.

– Dacă ar fi, ar fi unul grozav, replică Lucille. L-ai văzut, știi despre ce vorbesc.

Olivia se gândi la Incidentul cu Pătura, din urmă cu trei zile, când apucase să-l vadă pe Cole în deplina lui goliciune. Și avusese ce vedea.

Așa că trebui să fie de acord – știa exact despre ce vorbea Lucille.

– Pe lângă că arată atât de bine, poate repara orice, mai spuse Lucille. Ai idee ce rar se găsește un astfel de bărbat în zilele astea? Și antrenează echipa de baseball a nepotului lui de cinci ani. Merită încercat, asta-i tot ce vreau să spun.

– Acum, vorbești despre el ca și cum ar fi o mașină la mâna a doua, glumi Olivia, încercând să se gândească la un mod de a schimba subiectul fără să-și alunge clienții. Câți kilometri are la bord?

Lucille nu zâmbi.

– Vorbesc serios, drăguțo. E... special. Vreau să ai mare grijă de el.

Olivia se opri.

– Nu este al meu ca să am grijă de el.

Pe fața lui Lucille apăru o expresie plină de dezamăgire, iar Olivia simți că dispar toate șansele de a face o vânzare.

– Ceai, spuse ea. Ce ați spune de niște ceai?

– Ai din acela bun? întrebă Lucille.

Vorbea despre aparatul Keurig, pe care Olivia îl cumpărase pentru a-și servi clienții. Fiecare ceașcă pe care o făcea costa ceva, dar, chiar dacă unii oameni veneau doar pentru ceai – *tușește*, Lucille, *tușește* –, merita investiția.

– Întotdeauna, răspunse Olivia.

Lucille zâmbi.

– Ei bine, atunci, sigur că da. Căutăm niște perle. Gesticulă înspre femeia în trening roz aprins de lângă ea. Mary are nevoie de un șirag de perle pentru ziua de naștere a surorii ei. Problema e că și-a cheltuit deja banii de săptămâna asta la bingo, așa că speră că ai ceva care să arate scump de tot, dar să nu fie. Știi ce vreau să spun?

– Sigur. Care este bugetul? întrebă Olivia, încercând să-și dea seama dacă voiau perle adevărate sau imitații.

– Cincisprezece dolari.

Perle false aveau să fie, așadar.

– Am exact ce vreți, spuse Olivia.

Era adevărat. Avea talentul de a avea ceea ce clienții ei nici nu știau că voiau să cumpere până nu vedeau obiectele respective. Încă de la o vârstă fragedă, putuse recunoaște un Chanel original la un târg de vechituri,

făcând diferența față de o imitație Kohl, și se târguia ca nimeni alta.

Aprovizionarea micului ei magazin era singura sa bucurie adevărată.

Le duse pe femei în salon, unde avea expuse câteva bijuterii, și le arătă un șirag lung de perle pe care le cumpărase cu câțiva ani în urmă la vânzarea proprietății unui designer de platou.

Bătrânele doamne admirară cu entuziasm șiragul.

– Dacă vă place, spuse Olivia, am și cercei care se potrivesc cu el și un pulover de cașmir cu care ar arăta fantastic.

Doamnele se înviorară auzindu-i propunerile, iar Mary încercă puloverul.

– Ia uitați-vă la mine, spuse ea, holbându-se la imaginea reflectată în oglinda antică, îmbrăcată în minunatul pulover de culoarea piersicii și cu pantalonii roz aprins. Sunt... sunt încântătoare.

– Hollywoodul ar fi invidios, fu de acord Olivia, ajutând-o să-și aranjeze perlele. Ai putea avea propriul tău loc pe platourile de filmare, cu un scaun cu numele tău pe el și toate celelalte.

Mary strălucea.

– Le vreau, le vreau pe toate.

Cealaltă doamnă, Betty Dettinger, se uita printr-o cutie de lemn cu animale împăiate.

– Nepoata mea vine la clubul de teatru, spuse ea, referindu-se la evenimentele săptămânale pe care le găzduia Olivia pentru copiii din oraș, în timpul cărora aceștia se costumau și puneau în scenă mici piese de teatru. Se întreba dacă ar putea cumpăra unul dintre costume pentru Halloween.

– Costumele nu sunt de vânzare, răspunse Olivia.

Le păstra în cufărul ei vechi preferat, de obicei la căpătâiul patului ei, cu excepția întâlnirilor săptămânale. Costumele făceau parte din colecția ei personală, din

timpul lui *Not Again, Hailey!* – părți din copilăria ei pe care nu le-ar fi vândut.

Serialul o avusese drept protagonistă pe Hailey, fiica a doi profesori, unul care preda științe și matematică, și celălalt care preda actorie. În fiecare săptămână, Hailey intra în câte un bucluc – de exemplu, uita să pună desertul în frigider, astfel că tatăl ei îi dădea o lecție, învățând-o ce se întâmpla cu mâncarea rămasă afară. Hailey se juca adesea cu costumele mamei ei din serial – de acolo le avea – și intra în bucluc dintr-o mulțime de motive, ca de exemplu pentru că umbla prin lucrurile personale ale fraților ei. De fiecare dată când avea necazuri, părinții, profesorii sau prietenii ei spuneau „Not again, Hailey"[1].

O premisă simplă și șocant de populară.

– Ești sigură că nu sunt de vânzare? întrebă Betty.

– Da, îmi pare rău.

– Ce păcat, spuse femeia. Ai face bani buni cu ele.

Nu-i păsa de bani. Făcuse bani buni deja. Și apoi, îi pierduse pe toți. Cu sau fără, îi era egal.

Când doamnele plecară în cele din urmă, Olivia se întoarse în camera din spate și scoase cutia de biscuiți pe care o cumpărase de la brutăria locală. Se întoarse apoi după cufărul cu costume, pe care-l adusese mai devreme la serviciu.

Costumele erau tot ce mai rămăsese din vechea ei viață. Reprezentau singurele momente fericite din acea perioadă, momente în care fusese iubită și adorată ca Sharlyn Peterson, înainte să o ia razna în cel mai public mod cu putință.

La vârsta de 14 ani, era scundă și solidă și încă juca rolul unei fetițe de nouă ani. Un an mai târziu, începuse să crească – și, de atunci încolo, se aflase sub presiunea constantă de a rămâne micuță.

„Nu mânca asta, Sharlyn. Sau aia."

[1] În limba engleză, în original, „Nu din nou, Hailey" (n.tr.)

Însă, indiferent de ce ar fi făcut, nu putea opri timpul în loc. Crescuse ca o buruiană, și trebuiseră să-i înalțe pe ceilalți actori din serial, pentru a o face pe ea să pară micuță.

În fiecare an, Tamilyn spusese o rugăciune specială de ziua Oliviei: „Te rog, Doamne, fă să nu ajungă la pubertate și să strice totul".

Apoi se întâmplase. Olivia împlinise 16 ani, îi crescuseră sânii, și totul se sfârșise. Încă își amintea cum fusese chemată în biroul producătorului, unde i se spusese că aveau să distribuie pe cineva mai tânăr, mai „proaspăt", sau să anuleze serialul.

În cele din urmă, cei de la putere deciseseră să-l anuleze.

Iar valoarea ei secase, pur și simplu. De fapt, pentru studio avea o valoare mai mică decât zero. Devenise o slăbiciune.

Ușa din față a magazinului se deschise, și copiii dădură năvală înăuntru. Erau șase, urmați de părinții lor, cu excepția a două fetițe care o țineau de mâini pe Becca, cea care-l ajuta ocazional pe tatăl lor după terminarea școlii. Gemenele erau identice, una îmbrăcată toată în roz, până la elasticul cu care-și prinsese părul în coadă de cal, și cealaltă cu o varietate de haine desperecheate, care indica faptul că se îmbrăcase singură.

– Olivia, Olivia, Olivia! strigă Roz – se părea că nu putea vorbi decât strigând –, în timp ce sărea în sus și-n jos la vederea ei. Ce facem astăzi?

Era prostesc, dar Olivia se simțea la fel de entuziasmată ca micuții. Când deschisese Unique Boutique, știuse că dorea să-i lase pe copiii din oraș să-i folosească acele costume. Nu visase niciodată să se căsătorească și să aibă propriii copii, cu care să-și împartă trecutul. Viața ei fusese mereu prea haotică pentru acest gen de fantezii. Iar după ce nu mai fusese haotică, se gândise că ea nu era tocmai tipul preocupat de maternitate.

La urma urmei, nu avusese o copilărie. Ce știa despre a oferi una? Dar cel puțin se putea conecta cu copiii în singurul fel pe care-l cunoștea - prin intermediul jocului actoricesc.

- *Cenușăreasa*, spuse ea.

Fusese Cenușăreasa pentru o întreagă săptămână glorioasă din timpul lui *Not Again, Hailey!* - și fusese episodul ei preferat.

Roz începu din nou să sară.

- Perfect!

Se uită pe după Becca și își privi sora cu ochii mari.

- Kendra, ai vrut mereu să fii Cenușăreasa!

Kendra afișă un zâmbet ce se lăți de la o ureche la cealaltă. Cele două crescuseră cu asistenți maternali până în urmă cu câteva luni, când tatăl lor se mutase pentru a putea avea grijă de ele. Nu aveau prea mulți bani, dar Lucky Harbor făcea tot posibilul pentru a avea grijă de oamenii săi. Avuseseră parte de donații de haine și alimente. Centrul de recreere le oferise un program de îngrijire după terminarea școlii. Becca le adusese la clubul de teatru.

Era unul dintre milioanele de motive pentru care Olivia iubea Lucky Harbor.

- În următoarele două săptămâni, vom face ceva mai de groază, să sărbătorim restul lunii octombrie.

Roz își împreună mâinile sub bărbie, cu o expresie de pură încântare pe față.

- N-am mai sărbătorit Halloweenul până acum! Tata spune că anul ăsta încearcă să ne facă rost de costume!

Kendra îi mimă entuziasmul, fără a scoate însă nici un cuvânt. Vorbea foarte rar, ceea ce avea să fie interesant dacă avea să primească rolul principal în *Cenușăreasa*.

Mamele se uitau prin magazin, și câteva puseseră deja diferite obiecte pe tejghea, pentru a le cumpăra. Copiii se plimbau prin jur, fetele chicotind încântate, iar băieții

căutând necazuri. Energia lor se intensifică atunci când Olivia deschise cufărul.

Copiii se adunară în jurul ei. Prima dată când făcuseră acest lucru, se ajunsese la bătaie pentru costume. Olivia pusese capăt certurilor promițând că toate costumele aveau să fie împărțite, spunându-le că fuseseră folosite din plin de-a lungul anilor și că se bucurau să treacă de la unii la alții. Nimeni nu avea să fie lăsat pe dinafară, niciodată. Aveau să reia mica piesă de teatru o dată și încă o dată, până când toată lumea ajungea să joace rolul dorit. Își ținuse mereu această promisiune.

– Câte lucruri! exclamă una din fete, plină de respect.

Era adevărat. Olivia avea o mulțime de lucruri. Tamilyn îi spusese mereu că numai o cutie de pantofi plină de obiecte o despărțea de un episod special al emisiunii *Hoarders*.

Era posibil să fie adevărat.

Următoarele două ore zburară pe nesimțite. Jucară „piesa" de patru ori, astfel încât toți cei care doriseră să fie Cenușăreasă să aibă ocazia. Kendra fusese ultima, așa insistase ea. Nu prin cuvinte. De fapt, nu vorbise deloc, doar le împinsese cu blândețe pe celelalte fete în fața ei.

În cele din urmă, îi venise rândul, și strălucise de-a dreptul, chiar dacă o pusese pe Roz să-i spună replicile.

La sfârșit, când se pregătiră de plecare, Olivia îi îmbrățișă pe fiecare în parte. Toți erau entuziasmați și fericiți, iar pentru ea însemna mult să le poată dărui asta. Se întrebă dacă vreunul dintre oamenii din viața ei – agenta ei, managerul, regizorul, profesoara de actorie, costumiera de pe platou – se simțise vreodată la fel legat de ceea ce-i dăruiseră.

Dar știa că nu era așa. Nu putea fi. Nu după felul în care dispăruseră din viața ei în momentul în care serialul fusese anulat.

Kendra era pe punctul de a pleca, dar își încolăcise brațele subțiri în jurul Oliviei, lipindu-se de ea, plină

de încredere, dulce, mirosind a biscuiții cu ciocolată pe care-i consumaseră.

Spre deosebire de ceilalți, fetița nu-i mulțumise – nu spusese nimic. Dar privirea ei o întâlni pe a Oliviei, și nu fu nevoie să spună nimic. Totul era acolo, în ochii ei: recunoștința, bucuria, ușurarea că viața era diferită pentru ea acum, adică *mult* mai bună.

– Te-ai distrat? întrebă Olivia, știind deja răspunsul.

Kendra încuviință din cap.

– Ți-a plăcut costumul?

Strânsoarea fetiței se întări, iar ea încuviință din nou din cap, și mai plină de entuziasm.

– Bine, spuse ea, strângând-o pe micuță, apoi îi dădu drumul și se concentră asupra costumelor, lăsându-se în genunchi pe covor. Când ridică rochia Cenușăresei, se opri.

Apoi o drapă în fața ei și se privi. Nu îi mai venea, dar încă își amintea perfect cum se simțise atunci când i se potrivea.

– M-aș fi gândit că ești mai degrabă genul Xena, Prințesa Războinică, nu una îmbrăcată în satin roz și dantelă.

Olivia se întoarse și-l văzu pe Cole stând în pragul ușii, privind-o cum își ținea rochia lipită de ea.

capitolul 9

Cole îi zâmbi în felul său special, făcând-o pe Olivia să simtă că are un roi de fluturi în stomac.

– Ce faci aici? întrebă ea, ridicându-se.

– Am ieșit la plimbare.

Era aceeași replică pe care i-o dăduse ea atunci când o întrebase ce căuta atât de devreme pe doc.

O minciună, desigur. Îl privise cum lucra pe barca mare și impresionantă, care părea la fel de dură ca el, fascinată de jocul mușchilor lui și de ușurința și fluiditatea

cu care se mișca, ca și cum s-ar fi simțit perfect în propria piele.

– Ai vrut să probezi rochia? întrebă el.

Ea se uită la rochia Cenușăresei din mâini și pufni.

– Nu.

– Păcat!

Ea îl privi speculativ. Se juca cu ea. Dar jocul putea fi jucat de două persoane, se gândi Olivia.

– Ai un fetiș legat de prințese?

– Nu e un fetiș, dar nu mă opun niciodată jocului de rol.

Întregul ei corp se înfioră. Notă pentru sine: încă nu era pregătită pentru ora de vârf cu Cole Donovan.

Râzând încet la ceea ce văzuse pe fața ei, Cole intră în magazin și lăsă ușa să se închidă în spatele lui.

– Am închis, spuse ea.

Plin de solicitudine, el dădu să încuie ușa, dar încuietoarea rezistă eforturilor lui. Se întoarse și o măsură din priviri, apoi se luptă cu ea așa cum o făcea Olivia în fiecare zi.

– Aș putea-o repara, spuse el.

– E în regulă, zise ea, uitându-se la fața lui. Nu avea de gând să riște să se lovească din nou. Nu vreau să-ți pierzi timpul. În plus, am un om priceput la toate.

Nu avea așa ceva.

– Mi-ar lua mai puțin de două minute, spuse el. Și nu trebuie să plătești.

– Cole...

– Ai ceva scule?

Ea își mușcă buza.

El zâmbi.

– Ai toate lucrurile astea, dar nu ai niște scule?

– Colecționez doar lucruri drăguțe, spuse ea și îi zâmbi ezitant. Până acum, nu am găsit unelte drăguțe, altfel aș fi avut câteva de vânzare, fără îndoială.

– E în regulă, spuse el, netulburat. Mă descurc.

Asta nu o surprinse. Era cunoscut drept un MacGyver local, capabil să repare orice cât ai clipi, cu orice avea la îndemână...

– Nu e nevoie, spuse ea, rămasă fără aer dintr-un motiv necunoscut. Categoric nu era din cauză că-l vedea acolo, îmbrăcat cu pantalonii de lucru și un tricou cu mânecă lungă ce-i punea în evidență fizicul. Se ridică și se scutură de praf. După cum spuneam, tocmai am închis...

El întoarse semnul de pe ușă.

– Da, spuse ea, numai că te afli de partea greșită a ușii.

El doar zâmbi.

– Te descurci cu copiii, spuse el.

Dintr-un oarecare motiv, această replică o luă pe nepregătite. Poate pentru că nimeni nu-i mai spusese așa ceva până acum.

– Experiență personală? întrebă el.

– Încerci să afli dacă am copii?

– Sau un soț, continuă el nestânjenit. Copiii nu m-ar deranja deloc. Soțul însă... ar putea fi un obstacol de netrecut.

Ea râse.

– Nu am nici copii, nici soț, nu că ar conta. Arătă înspre brațul lui. Ai fost la doctor?

– Da, doamnă. Este o lovitură veche la umăr, care s-a reactivat, atâta tot.

– Din cauză că m-ai scos din apă zilele trecute.

– Din cauză că m-am scos pe mine din apă, o corectă el.

Ea nu-l crezu, nici măcar pentru o secundă, dar, privindu-i expresia încăpățânată, completată de maxilarul bine conturat și de umbra bărbii pe care era hotărâtă să nu o găsească deloc atractivă, știa că nu ar fi ajuns nicăieri certându-se cu el.

– De ce ești aici?

– Nu sunt genul care să ia la întrebări universul, replică el.

Pe ea o pufni râsul.

– Știi ce vreau să spun. De ce ești aici, în magazinul meu?

– Poate că am venit să cumpăr ceva.

– Ai nevoie de un costum de Halloween? întrebă ea.

– Poate.

– Tocmai am primit unele noi.

– Serios?

– Da, Dorothy din *Vrăjitorul din Oz* și Miley Cyrus.

– Nu mă sperii, rânji el. L-aș putea purta pe oricare.

Asta o făcu din nou să râdă, iar privirea lui Cole alunecă la gura ei.

– Îți stă foarte bine așa, murmură el. Mai fă-o!

– Ai cam multe pretenții pentru un tip relaxat, spuse ea. Ți-a mai zis cineva asta?

– Nu am avut plângeri până acum.

Sigur că nu. Arătând cum arăta, cu trupul acela mare și musculos – nu, nu era bine să se gândească la asta. Nici măcar puțin.

„Prea târziu!" strigă bucuros diavolul de pe umărul ei stâng.

– Trebuie să adun pe-aici, spuse Olivia.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc. Făcu o pauză, întrebându-se de ce vocea lui joasă, cu timbru grav, o făcea mereu să se înfioare în modul acela plăcut. Mă descurc. Ies prin spate, să încui mașina. Trage ușa în urma ta.

Dintr-un oarecare motiv, el zâmbi, legănându-se în față și-n spate pe călcâie.

– Ce-i? întrebă ea.

– Nimic, spuse el, arătând și mai amuzat.

– Ești un bărbat ciudat, spuse ea și se îndreptă spre ieșirea din spate. Știi unde e ușa. Folosește-o!

Presupunând că el făcuse ce-i spusese, traversă depozitul până în partea din spate, care-i servea și drept birou. Masa ei de lucru era curată și bine organizată, spre deosebire de restul depozitului. O ținea așa deoarece partea aceasta a afacerii nu-i era la îndemână. Trebuia să se străduiască din greu cu contabilitatea.

Robotul telefonului clipea, amintindu-i că nu răspunsese apelurilor în timpul celor două ore petrecute cu copiii. La naiba! Apăsă pe buton și oftă la auzul vocii mamei sale.

– Cum rămâne cu fericita reuniune? întrebă Tamilyn.

Șterse mesajul.

Următorul mesaj nu ar fi trebuit să fie așa o surpriză. Era producătorul de la TV Land. Era suficient de deștept pentru a trece direct la subiect.

– Sună-mă!

Îl șterse și pe acesta.

Lângă birou avea un dulap vechi, pe care-l adusese de pe platoul de filmare al unui remake după *A Christmas Carol.* Ea jucase rolul unuia dintre orfani. Fusese unul dintre rolurile ei preferate, iar piesa de mobilier însemna mult pentru ea, motiv pentru care era aici, în birou, nu în față, scoasă la vânzare.

Deschise dulapul și își scoase haina.

Pașii din spatele ei nu ar fi trebuit să o surprindă. Cu spatele la Cole, rămase nemișcată pentru o secundă, căci el mirosea... delicios, ca și cum ar fi făcut duș recent. Inhală adânc, apoi pretinse că nu încercase să-i simtă mai bine mirosul. Se întoarse spre el, încheindu-și nasturii.

– Am crezut că ai plecat, spuse ea.

– Ai crezut greșit. O reuniune de familie?

– Poftim?

– Primul tău mesaj.

Desigur, auzise cuvântul „reuniune" și presupusese că era vorba despre o adunare de familie. Asta pentru

că el era normal. Nu avea cum să știe că această reuniune nu avea nimic de-a face cu realitatea.

– Credeam că nu ai familie.

– E vorba despre... familia extinsă.

Chiar *foarte* extinsă.

– Ți-e dor vreodată de Kentucky?

Ea aproape că izbucni în râs. Kentucky reprezenta primii șapte ani din viața ei, petrecuți într-o cameră din bolțari de beton, în care picura când ploua – și ploua mult. Reprezenta un șir lung de nopți reci iarna și un șir lung de nopți sufocante vara. Reprezenta o mamă nefericită și stresată, burți flămânde și nesiguranță.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă – mai precis, cu *o viață* în urmă.

– Nu, spuse ea cât de simplu îndrăzni. Nu mi-e dor de Kentucky. De ce ești din nou aici?

El scoase ceva din buzunar. Dantelă neagră. Chiloții ei.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea.

– M-am gândit că-i vrei înapoi.

Ea se holbă la el.

– Dacă ți-ar fi căzut din buzunar? Dacă ai fi fost implicat într-un accident și ai fi ajuns la spital cu o pereche de chiloți de femeie în buzunar? Dacă...

Râzând, el îi puse un deget pe buze.

– Te îngrijorezi mereu gândindu-te la cel mai rău scenariu posibil?

Da. Mereu.

Ea îi împinse mâna de la gură, smulse chiloții și se întoarse cu spatele la el. Avea nevoie de un moment în care să nu vadă privirea lui vie, pentru a-și reveni după senzația ciudată pe care i-o lăsase degetul lui pe buze. Și după felul în care o făcuse să se simtă.

– Speram să te pot invita la cină, în semn de mulțumire pentru că mi-ai salvat viața.

Nu prea avusese întâlniri în ultimul timp. Adevărul era că nici măcar nu mai încercase din vara de după terminarea facultății. Bărbatul cu care se întâlnea descoperise DVD-urile cu *Not Again, Hailey!* Le vizionase cu vreo sută dintre prietenii lui și ceruse bani pentru asta, gândindu-se că era al naibii de amuzant să le promită oamenilor autografele ei.

În schimb, ea fusese îngrozită.

– O tăcere lungă, comentă Cole. Nu e un semn prea bun. Înseamnă că te vezi cu cineva.

Ea ezită, gândindu-se să mintă, apoi scutură din cap. Mințise destul până acum.

– Nu.

– Ești sigură? Sau mai ai nevoie de un minut să te hotărăști?

Râdea de ea. Olivia îl privi lung.

– Dar tu?

– Eu ce?

Avea de gând să o facă să spună. Olivia uita mereu că zâmbetul lui putea părea nevinovat și lejer, dar el nu era vreo găgăuță. Era genul acela de mascul alfa, plin de farmec și charismă, care te aducea unde voia fără să-ți dai seama, dându-i exact ce dorea... totul din cauza zâmbetului aceluia sexy.

– Ieși cu cineva? întrebă ea printre dinți.

– Sper să ies cu tine. La cină.

Urmă o pauză, apoi privirile lor se întâlniră. Pulsul ei se înteți.

– Nu e nevoie de o cină de mulțumire, spuse ea. Știi exact cum s-au desfășurat lucrurile, cu tine salvându-mă, de fapt, *pe mine*.

El micșoră distanța dintre ei.

Refuzând să se dea în spate, ea își ridică bărbia și îl privi în ochi.

– Ți-ai riscat viața pentru mine, Supergirl, spuse el încet, fără urmă din umorul lui obișnuit în vocea

joasă, gravă. Îți voi repara încuietoarea. Apoi îți voi cumpăra cina.

Inima ei rată o bătaie. Cina avea anumite implicații. Cina ar fi însemnat să recunoască existența unei atracții, ceva pentru care nu era pregătită, căci, odată ajunsă acolo, ar fi început numărătoarea inversă.

Numărătoarea inversă până la plecarea lui. De ce să ajungă acolo?

– Nu, spuse ea.

– De ce nu?

– Nu cred că trebuie să întrebi de ce, odată ce ți-a fost respinsă invitația, replică ea. Găsești asta în manualul de instrucțiuni al bărbatului, la capitolul „Cum să te descurci cu femeile".

El zâmbi larg.

– Nu citesc niciodată instrucțiuni.

– Și probabil nici nu ceri informații, spuse ea.

– Nu am nevoie. Știu mereu ce am de făcut.

Oh, Doamne! Putea pune pariu că așa era. Dar nu putea face asta, oricât de tentant era zâmbetul lui sexy. Nu avea experiențe plăcute. Nu reușise niciodată să păstreze pe cineva în viața ei, și, da, știa că era vina sa. Nu fusese niciodată suficient de bună pentru a fi iubită.

Unele lucruri nu se puteau schimba.

– În regulă, spuse ea, a fost distractiv, dar acum trebuie să merg acasă, așa că...

El se întoarse și porni spre camera din față. Pentru a pleca, se gândi ea. Perfect. Doar că pricepea de ce-i venea să alerge după el.

Îl urmă, pentru a încuia după el, dar, deși Cole se duse la ușă, nu plecă. Scoase ceva din buzunarul pantalonilor și începu să lucreze la încuietoare. Două minute mai târziu, băgă unealta înapoi în buzunar și încuie ușa.

Cu ușurință.

Se întoarse spre ea zâmbind.

– Ar trebui schimbate niște becuri în camera din spate. Ai becuri de rezervă?

– O să fac asta singură, când împrumut o scară.

– Nu ai nevoie de scară.

– Ba da, am.

– Bine, poate că *tu* ai nevoie de scară. Eu nu, sublinie el. Becuri?

– Nu e vorba numai despre becuri, spuse ea. Am încercat deja să le înlocuiesc.

– Înseamnă că e ceva în neregulă cu sistemul electric. Voi arunca o privire.

Ea se gândi la ce era să se întâmple pe barcă, atunci când Cole lucrase la sistemul electric. Se electrocutase și căzuse în apă.

– Nu te deranja.

– Pot să-l repar.

– Dar nu am nevoie să o faci, spuse ea.

El își lăsă capul într-o parte și se uită la ea.

– Există vreo problemă?

Ea își mușcă buza de jos.

– Bine. Doar că ultima dată când ai încercat să repari firele, ai... Se strâmbă. Știi tu.

El se opri.

– Nu, spuse, nu știu.

Ei, la naiba! Uitase cât de fragil era egoul unui bărbat.

– Ai avut... o problemă.

El o privi ca și cum tocmai îi pusese la îndoială bărbăția.

– Întâi, crezi că nu știu să înot și acum, că nu pot repara niște fire. Dumnezeule, femeie, de ce nu mă castrezi pur și simplu, dacă tot ai început?

– Ascultă, nu e nevoie. Eu...

Olivia se opri când Cole ridică mâna, cu palma în sus.

– Becuri, spuse el scurt.

Ea oftă și renunță, deschizând sertarul de jos al unui dulap de stejar, apoi scoase o cutie de becuri de rezervă

pe care le cumpărase de la Green Fair, cu o săptămână în urmă.

Cole luă un bec și își făcu loc pe lângă ea. Apoi îndepărtă cu grijă un teanc de facturi de pe biroul ei. Punându-și o mână acolo, se săltă pe birou cu ușurința unui participant la Jocurile Olimpice.

Un participant foarte sexy.

Ea se uită la tenișii lui. Uzați. Privirea îi urcă pe picioarele lui lungi. Pantalonii lui aveau o mulțime de buzunare, iar Olivia se întrebă ce mai avea prin ele.

Nu trebuia să se întrebe ce era *sub* ele; văzuse deja tot. Și simpla amintire o făcu să înghită cu greutate din cauza nodului apărut în gât.

Întinzându-și brațul sănătos, Cole deșurubă becul. Tricoul i se ridică, dezvelind talia joasă a pantalonilor și cea la fel de joasă a chiloților – bleumarin, dacă era să observe – și...

O fâșie de piele masculină, bronzată, cu două gropițe abia ghicite...

– Olivia?

Ea clipi auzind râsul ascuns din vocea lui și își dădu capul pe spate. Cole privea în jos spre ea, extrem de amuzat.

– Oprește curentul, spuse el, fără a comenta, din fericire, nimic despre faptul că o prinsese holbându-se la fundul lui. Nu mi-ar plăcea să mă electrocutez și să-ți dovedesc că sunt într-adevăr un idiot. Lui Sam și Tanner le-ar plăcea asta.

– Le-ar plăcea să te electrocutezi?

– Nu, dar ar vrea să vadă cum mă fac de râs în fața ta.

– Nu îi înțeleg pe bărbați, spuse ea nedumerită.

El râse încet, ca și cum ar fi fost de acord cu ea. Olivia stinse lumina. De vreme ce soarele tocmai apunea, dar nu dispăruse încă de tot, în magazin nu era complet întuneric. Biroul ei, în care ajungea puțin din lumina care intra prin ferestrele din față, arăta ca un peisaj alb-negru.

Cole înlocui cu ușurință becul cu unul nou.

– Ia vezi acum, spuse el.

Olivia apăsă întrerupătorul.

Becul cel nou se aprinse, scoase un sunet puternic și se stinse. Olivia sări speriată.

Cole rămase pe loc. Nu se mișcase nici măcar cu un centimetru. De fapt, era de parcă înghețase acolo.

– Ești bine? întrebă ea. Nici un răspuns. Cole?

Auzindu-și numele, el clipi, inspiră cu grijă și spuse:

– Stinge!

Ea stinse din nou lumina.

– Ești...

– Totul e bine, spuse el ușor.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar Olivia nu se lăsă păcălită. Aproape că putea simți tensiunea din mușchii lui – și avea o mulțime – ieșind în valuri.

La fel cum îl putea simți încercând să scape de tensiunea aceea. Înțelegea dorința lui. La naiba, își trăise întreaga viață în același fel.

– Te-ai electrocutat?

El nu răspunse. Nici nu se clinti, de fapt.

– Poate că ar trebui să cobori, spuse ea încet.

Asta-i atrase atenția. Cole inhală profund, apoi se uită lung la ea și deșurubă becul.

– Serios, spuse ea cu blândețe. Voi chema un electrician.

O altă privire lungă, și Olivia tăcu.

Cole mormăi ceva ce ea nu înțelese și se lăsă pe vine, așezând becul la picioarele lui, pe birou. În timp ce făcu asta, pantalonii îi alunecară puțin mai jos, aproape indecent.

Ca o molie atrasă de flacără, privirea Oliviei ajunse din nou la fundul lui. Era un fund cu adevărat grozav.

Scoțând o șurubelniță din buzunar, Cole se ridică din nou, meșterind ceva, apoi întinse o mână spre Olivia, fără să se uite la ea.

Ea miji ochii ca reacție la cererea lui fără cuvinte, dar îi puse un alt bec în palmă.

– Luminile, spuse el.

Ea apăsă întrerupătorul, și de data aceasta se aprinseră amândouă luminile. Olivia se holbă la el.

– Ce ai făcut?

El ridică din umeri.

– Drăguț, spuse ea. Mulțumesc!

– Cu plăcere!

Ea își mușcă buza, dar nu reuși să se abțină.

– Ce a fost mai înainte? Acum, dar și atunci, pe barcă?

– Dacă răspund, trebuie să-mi răspunzi și tu la ceva. Ești sigură că vrei să ajungem acolo?

Ea se opri.

– La ce ar trebui să-ți răspund?

– Vreau să știu de ce m-ai mințit.

Ea inspiră adânc. Ghicise? Oh, Doamne, ce știa?

– *Mințit* e un cuvânt greu.

– Indus în eroare. M-ai păcălit că ai un om priceput la toate.

Ah, asta. Ea aproape că țopăi de ușurare.

– Nu? mormăi el. Nu mergem într-acolo?

Își strecură șurubelnița înapoi în buzunar.

– Cine poartă cu el o șurubelniță și... și ceva de reparat încuietorile în buzunar? întrebă ea, puțin disperată să schimbe subiectul.

– Eu, răspunse Cole.

– Ce mai ai pe-acolo?

El zâmbi.

– Hai la cină și-o să-ți arăt!

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– M-ai mitui să ies cu tine la cină?

– Sunt un bărbat lipsit de rușine, spuse el nonșalant. Sări de pe birou și așteptă cu ceea ce ea recunoștea deja ca fiind răbdarea cu care-i aștepta răspunsurile.

Era doar o cină, își spuse ea. O simplă invitație. Dar știau amândoi că nu era nimic simplu. Avea să fie... complicat.

Nu se pricepea prea bine la asta. Își petrecuse întreaga copilărie sub povara obligațiilor și a așteptărilor care-i fuseseră puse pe umeri. Și, când nu reușise să îndeplinească acele așteptări, oamenii la care ținuse și pe care contase o abandonaseră.

În mod repetat.

Ca adult, ajunsese să-și dea seama că era mult mai fericită fără povara acelor lucruri.

Renunțarea la relații fusese un efect secundar. Era în regulă în această privință. Foarte în regulă.

– Nu e vorba despre o operație pe creier, să știi, spuse el. Doar cina. La naiba, nici măcar nu trebuie să folosim tacâmuri. Putem mânca un burger. Cum ți se pare?

I se părea foarte bine. Nimic serios.

Problema era Cole, cu apucăturile lui de MacGyver, cu buzunarele pline de șurubelnițe, și cu o notă serioasă în privire.

– Nu pot, spuse ea în cele din urmă. Sunt ocupată în seara asta. Dar mulțumesc pentru că mi-ai reparat încuietoarea și becurile. La revedere, Cole!

El îi întâlni privirea, cu o urmă de amuzament în ochi, iar Olivia știu că nu era singura care credea că era o lașă.

Apoi Cole plecă.

Iar Olivia rămase acolo, întrebându-se de ce inima îi ardea de dezamăgire, dacă făcuse lucrul corect.

capitolul 10

Era după-amiază, două zile mai târziu, când Cole intră în Love Shack și-l salută pe Jax Cullen, care era coproprietarul localului.

– Ce bucurie să te văd, comentă Jax. Am o mașină de spălat vase stricată – din nou – și nici un instalator disponibil. Spune-mi că reușești s-o repari, și-ți dau să mănânci toată săptămâna.

Era o afacere bună pentru Cole, care putea găti, dar prefera să nu o facă. Merse în spate și repară mașina de spălat cu o rolă de bandă izolatoare și cu șurubelnița lui.

– Un burger și cartofi prăjiți, îi spuse el lui Jax.

– Se face, răspunse Jax. Băieții tăi sunt deja aici. Îți aduc imediat burgerul.

Cole se îndreptă spre masa lor obișnuită. Într-adevăr, Sam și Tanner erau deja acolo, cu niște burgeri în față și cu câte o halbă de bere, pe jumătate goală. Tanner îi făcu loc lui Cole.

Acesta își turnă un pahar de bere, și cei trei ținură toastul obișnuit.

– Pentru Gil! spuseră ei la unison.

– Ai întârziat, comentă Tanner.

Cole își trecu o mână peste față. Fusese la mama lui toată după-masa, construindu-i niște rafturi pentru sutele de cărți pe care le tot cumpăra, deși avea un Kindle.

Fusese ultimul lucru de pe lista lui de sarcini.

Era plictisit de moarte și nu-i plăcea asta. În plus, încă se gândea prea mult la respingerea Oliviei. Și ea nu se jucase cu el deloc, nu o făcuse pe mironosița. Pur și simplu, nu dorise sau nu așteptase nimic de la el.

Nu știa cum să ia acest lucru, nici nu înțelegea de ce-i păsa.

– Mă întorc la lucru, spuse el, aproape așteptându-se să-i vadă protestând.

Nu o făcură. Sam își deschise calendarul de pe telefon.

– Am vorbit azi cu Josh. Doctorul a spus încă o săptămână, nu?

Cole expiră sonor.

– Da. Dar nici o zi în plus.

– Minunat! spuse Sam. Pentru că deja ți-am făcut program pentru săptămâna viitoare.

Cole se uită la el.

– Minunat?

– Da. Se pare că primul tău client e deja programat pentru șase dimineața, de azi într-o săptămână. E al tău.

Cole se uită la Tanner, care studia tavanul ca și cum ar fi deținut toate secretele universului.

– În regulă, spuse Cole. De ce mi se pare că totul a mers prea ușor?

Tanner zâmbi.

– E vorba despre Lucille și babele ei. Vor să ia lecții de pescuit.

La naiba!

– A spus că faptul că te întâlnești cu Olivia i-a dat ideea asta, zise Tanner.

– Iar voi doi i-ați spus adevărul – și anume, că nu mă întâlnesc cu Olivia. Corect?

Nici unul nu răspunse.

– La naiba! spuse el. Serios?

– Hei, dacă se concentrează asupra ta, zise Tanner, înseamnă că nu se concentrează asupra noastră.

– Drăguț, mulțumesc!

Dar Cole nu se mai obosi să ofteze, deoarece raționamentul i se părea destul de corect.

– Știe vreunul din voi ceva despre femeia asta cu care se presupune că mă întâlnesc?

Sam și Tanner schimbară o privire.

– Ce e? întrebă Cole.

– Nimic, răspunseră Sam și Tanner într-un glas, apoi băură din bere.

– Ba e ceva, ripostă Cole.

– Bine, admise Tanner. E prima dată când întrebi despre o femeie de când Susan... Au, la naiba, omule! îi spuse el lui Sam, frecându-și gamba lovită. Care e problema ta?

Sam îl ignoră și-i spuse lui Cole:

– Știu că este prietenă bună cu Becca.

– Și că are un fund grozav, adăugă Tanner.

Probabil că Sam îl lovise din nou, pentru că Tanner își vărsă berea și înjură.

– Mă rog, spuse el. E adevărat. Și știi regulile. Dacă ar ieși cu ea, nu i-aș mai remarca toate calitățile.

– Nu ies cu nimeni, spuse Cole.

– Așa că fundul ei este liber, sublinie Tanner. Asta e ideea.

– Știi ceva? zise Cole. O să ies cu ea, numai ca să nu poți tu să o faci.

– Nu poți face asta, replică Tanner. E împotriva regulilor.

– Despre ce reguli vorbești?

– Nu știu. Regulile, insistă Tanner.

– Lasă-mă să o spun altfel, zise Cole. Mai uită-te o dată la fundul ei, și...

Și nu știa exact ce, dar nu conta, pentru că Tanner rânjea.

– Nu trebuia decât să spui că-ți place, omule.

Cole strânse din dinți și se aplecă spre el, dar Sam îi puse o mână în piept.

– Hei, e un măgar, spuse Sam, dar poate că ar trebui să nu fii nici tu o țintă atât de ușoară pentru el.

Cole se gândi la asta și își dădu seama că Sam avea dreptate. Mai băură o bere, apoi Tanner arătă înspre umărul lui Cole. Acesta își dăduse jos fașa pe drum.

– Ești cu adevărat mai bine sau doar plictisit de moarte?

Cole se lăsă pe spate și oftă dezgustat.

– Știi cât de epuizant e să stai și să nu faci nimic zile la rând?

– N-ai stat fără să faci nimic zile la rând, spuse Sam. Ai încercat să te certi cu Clare, care nu a căzut în capcană, pentru că e mai deșteaptă decât tine, apoi te-ai dus

să adulmeci pe lângă Unique Boutique. Și după aceea te-ai apucat să faci rafturi, în loc să-ți odihnești umărul.

Cole îngheță pentru o secundă, înainte de a mai bea din bere.

– N-aveți suficientă muniție împotriva mea, așa că recurgeți la ascultatul bârfelor?

– Tipul ăsta se culcă cu cea mai bună prietenă a noii tale iubite, îi aminti Tanner. Iar Becca și Olivia locuiesc în aceeași clădire. Becca îl ține la curent pe Sam, care mă ține pe mine la curent. Știm cu toții că ai invitat-o pe Olivia în oraș și că te-a refuzat.

Sam clătină din cap în direcția lui Tanner.

– Ești un măgar mare azi.

Tanner nu păru deranjat de această catalogare a caracterului lui.

– Olivia nu e iubita mea, spuse Cole. Am întâlnit-o abia săptămâna trecută.

– Aha. Și ai dezbrăcat-o două minute mai târziu, îi aminti Tanner. Timp de doi ani, femeile din oraș s-au dat peste cap să-ți atragă atenția, dar le-ai ignorat pe toate. Până acum. Să spunem că mi se pare... interesant.

Cole i-ar fi sărit din nou la gât sau i-ar fi spus să-și țină gura și să-și vadă de treaba lui, însă ei trei făceau și treaba celuilalt.

Și mai exista un motiv. Tanner avea ochii întunecați și corpul tensionat.

Trecea prin momente grele. Cole o știa, Sam o știa și cu siguranță o știa și Tanner. Nu că s-ar fi plâns. Asta era problema cu Tanner. Niciodată nu spunea nimic.

La naiba! Toți făceau așa.

– Data viitoare, spuse Cole, poți salva tu fata cea drăguță.

Asta aduse un zâmbet rar pe fața fostului pușcaș marin.

– Nu am nevoie să le salvez, omule.

Era adevărat. Femeile fuseseră atrase de el încă de când ajunsese la pubertate, și el profitase din plin – până când karma îl mușcase de fund sub forma unui fiu adolescent la fel de sălbatic și de nestăpânit ca el. Poate chiar mai rău.

Sam își scoase tableta, iar Cole gemu.

– Asta e, murmură Sam. Este seara în care trebuie să verificăm partea financiară, și o știți amândoi. Avem treabă.

Tanner își mai turnă o bere.

– Dă-i drumul, bunicuțo!

Sam mijii ochii la auzul apelativului pe care-l foloseau pentru el, deoarece el era cel care se îngrijora mereu cu privire la toate.

– Nu mă provoca, spuse el, întorcând tableta astfel încât să vadă toți ecranul.

Cole se pregăti să facă față numerelor. Sam începu să vorbească, iar el își închise mintea, având încredere că regele finanțelor avusese grijă de ei, ca întotdeauna.

În schimb, se lăsă pradă altor îngrijorări. Mama lui, de exemplu, care spunea mereu că era bine, dar se apropiau iarăși sărbătorile, al doilea ei an fără tatăl lui, și lucrurile aveau să fie dificile.

Surorile lui, mai ales Cara, care încă îi refuza ajutorul.

Tanner, care părea să devină tot mai morocănos pe măsură ce trecea timpul, în loc să... fie mai bine...

– E dus, iubire, e dus.

Tanner fu cel care vorbi, iar Cole clipi, dându-și seama că amândoi se uitau la el.

– Ce e? întrebă el.

Sam înjură.

– Nu ai auzit nici un afurisit de cuvânt, nu-i așa?

– Nu, spuse Tanner, răspunzând în locul lui. Iar se gândește la ale lui.

– Nu e așa, zise Cole.

– Daaa, comentă Sam. Atunci, ce am spus?

– Că am terminat? întrebă el, plin de speranță.

Sam vârî tableta sub nasul lui Cole și începu din nou. Trecură din nou peste încasări, plăți, până la final. Trecură în revistă previziunile pentru următorul trimestru și discutară despre posibilitatea de a cumpăra încă o barcă vara următoare.

Ceea ce aducea cuvântul *așteptări* la un cu totul alt nivel.

O jumătate de oră mai târziu, erau gata, și, în ciuda speranțelor lor, cei trei tipi care începuseră cu aproape nimic reușiseră să se descurce binișor.

Mai mult decât binișor. Aveau un cont gras în bancă și mai multe cereri decât puteau onora.

Plecară din bar împreună, ieșind în apusul gri, cu aburii respirației cristalizându-li-se în față. Încă nu trecuseră la ora de iarnă, așa că era suficientă lumină afară, dar frigul nu aștepta căderea întunericului.

Toamna pe coasta Pacificului era predictibilă prin impredictibilitatea ei.

– Se face rece, observă Sam, cu mâinile adânc băgate în buzunare.

– Da, fu de acord Tanner. Cole, ai face bine să stai departe de apă diminețile.

Sam clătină din cap și se îndepărtă, ducându-se probabil direct acasă la Becca.

Tanner rămase tăcut o clipă. Tensionat. Cole expiră sonor.

– Ești bine?

Tanner scoase un sunet de încuviințare, care nu-l păcăli pe Cole nici pentru o secundă, apoi porni în direcția opusă celei în care plecase Sam.

Rămas singur, Cole traversă strada și se duse pe doc. Sala de jocuri și roata Ferris erau deschise până la Halloween, iar Cole se duse direct la standul de înghețată. Cumpără un shake de ciocolată de la Lance, proprietarul standului.

– Am auzit că te întâlnești cu tipa mișto de la Unique Boutique, spuse Lance.

Lance și Cole se cunoșteau de mult. Cole fusese un copil bolnăvicios, deși nu ca Lance, care suferise întreaga sa viață de fibroză chistică. Tipul însemna mult pentru Cole, și viața lui era mereu pe punctul de a o lua razna, ca o bombă cu ceas, lucru care era atât de aiurea, încât Cole încerca să nu se gândească prea mult la asta.

– Nu mă întâlnesc cu nimeni, spuse el.

– Tumblr spune altceva, replică Lance.

Cole gemu, iar Lance râse.

– Este, deci, adevărat? În sfârșit, te vezi iarăși cu cineva?

– Nu și tu, mormăi Cole.

– Hei, spuse Lance, renunțând să-l tachineze. Viața e prea scurtă. Știi asta mai bine decât oricine altcineva.

Era o afirmație adevărată. Cole și Lance se salutară lovindu-și pumnii, apoi Cole porni pe chei, sorbind din shake.

În fața lui se vedea roata Ferris, luminată pe cerul din ce în ce mai întunecat. Era operată de Tiny, un motociclist de doi metri care era proprietarul roții și al sălii de jocuri.

Tiny nu era singur. Mai era o persoană lângă el, o brunetă pe care Cole o recunoscu cu ușurință, chiar și din spate.

Olivia.

Olivia se uita în sus, la roata Ferris, care era luminată de beculețele care străluceau precum stelele de deasupra. Roata se ridica imensă pe cerul întunecat. Imensă, puțin înspăimântătoare și ademenitoare, în același timp, se gândi ea privind-o, sorbind din shake-ul ei de ciocolată.

Nu mai băuse așa ceva din copilărie.

Nici nu se dăduse vreodată într-o roată Ferris adevărată. Se dăduse într-una falsă cândva, pe platou.

De asemenea, se prefăcuse a călări. Și mai zburase cu un elicopter fals.

La naiba, fusese chiar și la Casa Albă. Tot pe platou.

Poate că era timpul să înceapă să facă lucrurile de-adevăratelea.

– Vrei să cumperi un bilet? Întrebarea fusese pusă de un uriaș îmbrăcat din cap până-n picioare în piele. Acesta îi zâmbi, dezvelind un șirag de dinți albi și drepți. La jumătate de preț, pentru tine.

– De ce? întrebă ea.

El ridică din umerii lui lați.

– Stai aici de cinci minute, uitându-te la roată ca și cum ar fi bucata ta de kriptonită. Fie ți-e frică, fie nu ai bani. M-am gândit să aflu. Care este, deci? Vrei un bilet?

Nici gând să urce acolo singură.

– Păi, nu prea cred...

– Două bilete.

Olivia se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu Cole.

– Ce faci? întrebă ea.

El ciocni paharul lui de shake de al ei.

– Același lucru ca tine, se pare. Se întoarse către motociclist. Salut, Tiny!

„Tiny?"[1]

Cei doi se salutară după un ritual complicat, apoi Cole scoase din buzunar o bancnotă de cinci dolari și i-o dădu lui Tiny.

Iar Olivia se trezi împinsă ușor în direcția roții.

– Stai, spuse ea, oprindu-se. Așteaptă un minut. Nu am fost de acord.

– E fricoasă, spuse Tiny cu solicitudine. Am crezut că nu are bani, dar tocmai te-ai oferit să plătești pentru ea, și încă tot nu are curaj să se miște.

Cole o privi, lăsându-și capul pe un umăr.

– Ți-e frică?

[1] În limba engleză, în original, „Micuțul" (n.tr.)

De-a dreptul îngrozită.

– Sigur că nu.

El zâmbi, ca și cum ar fi fost încântat de minciuna ei grosolană și evidentă.

Tiny făcu la fel.

Râzând ușor, Cole o luă de mână.

– Nu mi-e frică, îi spuse ea, ca și cum repetarea afirmației ar fi făcut-o adevărată, în timp ce își ocupară locurile în roată.

Tiny închise mecanismul de siguranță și îi făcu cu ochiul Oliviei.

– E în regulă, spuse el. Nu mai prea omor oameni cu chestia asta.

Oh, Dumnezeule!

Cole rânji către Tiny.

Tiny arătă spre el.

– Dacă primești un sărut datorită mie, rămâi dator.

Cole îl salută și se întoarse spre Olivia.

– Nu primești nici un sărut, spuse ea.

Ignorându-i replica, el puse mâna lui mare și caldă peste degetele ei reci, încleștate pe bara din fața ei.

– Așteaptă până vezi priveliștea de sus, zise el. Poți vedea totul, întreaga lume dintr-o privire.

– Nu am nevoie să văd – oh, la naiba! –, șopti ea, în timp ce roata Ferris se zgâlțâi și începu să se miște.

Cole râse cu blândețe, dar o strânse și mai tare de mână.

– Nu e amuzant, ripostă ea.

– E în regulă, sunt aici.

Ea se uita în jos, la pantofii ei, pentru a evita priveliștea amețitoare, dar se întoarse pentru a-l măsura pe Cole cu privirea.

– Și la ce bun dacă rămânem blocați aici?

– Ne deblocăm.

O spuse pe un ton atât de calm și de rezonabil, încât Olivia trebui să râdă, dar era un râs lipsit de forță.

El sorbi din băutură, păstrându-și calmul.

– Bem amândoi shake-uri, spuse ea din senin.

El încuviință din cap.

– Și ne plimbăm pe chei, completă ea.

Altă aprobare din cap.

– Îți place asta? întrebă Olivia.

– Mi-a plăcut întotdeauna, răspunse Cole. Am început când eram mic. Ți-am spus că am fost piticul casei, da? Fugeam și veneam aici.

Ideea că avea de unde fugi o luă pe nepregătite, mai mult chiar decât aerul nopții în fața ei, mirosind a ocean.

– Ce nu era bine acasă?

– Prea mult estrogen de la cele trei surori mai mari, spuse el. Ai fost vreodată țintuită la pământ și ți s-a buclat părul, ți-au fost vopsite unghiile și-ai fost machiată cu forța?

Adevărul era că da. Cam asta se întâmpla în cabina de machiaj. Olivia se uită la trupul lui înalt, plin de mușchi. Era puternic, și ea o știa.

– Ai fost micuț? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, spuse el. Mic și pirpiriu. Până în liceu, nu am avut mai mult de 45 de kilograme îmbrăcat.

– Ce s-a întâmplat în liceu? întrebă ea, nereușind să se abțină.

– Am recuperat. Cole îi întâlni privirea, iar zâmbetul îi păli. Așadar, amândoi căutăm confort în seara asta.

– Nu prea aș pomeni despre confort când suntem cu picioarele la milioane de metri în aer, spuse ea.

Deși nu se uitase afară, își putea simți stomacul strâns, semnalându-i că erau deja foarte sus. Și urcau în continuare. Închise ochii.

– De ce căutai confort? întrebă el.

– Oh, nu, răspunse ea, clătinând din cap. Nu discutăm despre asta, nu cât suntem în aer.

Nici în alt moment.

– În regulă, zise el. Încep eu.

Olivia îl simți schimbându-și ușor poziția și riscă să arunce o privire. Cole se lăsase pe spate, cu picioarele-i lungi întinse în față, ca și cum nu ar fi avut nici o grijă. Se uita la cerul nopții, dar urcau în continuare, tot mai sus, așa că ea închise din nou ochii.

– Tocmai am avut o întâlnire cu Sam și Tanner, spuse el. A fost o întâlnire bună. Afacerea noastră merge bine, suntem bine. Dar e stresant să ținem pasul cu propriile așteptări. Deschide ochii, Olivia!

Ea îi strânse și mai tare.

– Nici gând.

Îl simți mișcându-se din nou, îi simți brațul pe spătarul banchetei, mângâindu-i liniștitor umerii, cu degetele lovind-o ușor la baza gâtului. Olivia tremură.

– Tot nu.

Ceva îi atinse obrazul. Gura lui? Întregul ei corp se tensionă la acest gând, iar ochii i se deschiseră involuntar. Privirea ei o întâlni pe a lui.

Nu cu gura o atinsese, ci cu degetul mare, deși era suficient de aproape pentru ca respirațiile să li se amestece. El îi atinse din nou obrazul.

– Suntem sus.

capitolul 11

„Suntem sus..."

Asta auzea Olivia în fiecare săptămână când primeau ratingurile. Apoi cei de la televiziune o scăldau în cadouri și iubire, iar viața mergea mai departe.

Până când totul se schimbase.

Deschise ochii, încremenind. În spatele lui Cole, cerul era purpuriu, cu numai câteva dintre stelele care

aveau să apară odată cu întunericul. Oceanul se întindea cât vedea cu ochii, întâlnindu-se cu orizontul. Mult sub ei, se zăreau luminile din Lucky Harbor.

Cole avusese dreptate. Putea vedea totul, întreaga lume dintr-o privire.

– Respiră, îi aminti el încet, luându-i o mână și punându-i-o pe pieptul lui, să simtă mișcările regulate ale acestuia. Respiră doar.

Ea trase aer în piept, distrasă de senzația pe care i-o dădeau pectoralii lui fermi. Arăta înșelător de normal îmbrăcat, așa că ea uitase ce se afla dedesubt. Văzuse cu ochii ei fiecare centimetru de carne perfect sculptată.

Se gândise la el în ultimele câteva zile. Locuitorii orașului ajunseseră la concluzia că se întâlnesc, iar ea trebuia să răspundă întrebărilor de genul „Deci, tu și Cole?" cel puțin o dată pe zi.

Noaptea trebuia să facă față numai propriilor întrebări.

– Ești mai bine? întrebă el, încă ținându-i mâna la piept.

Ea se gândi la reacția lui atunci când trăsese cu ochiul pe sub pătură și zâmbi fără să vrea.

– Da, spuse el, observând-o cu atenție. Ești mai bine.

Bine că nu știa de ce.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei, iar gura lui zvâcni.

– La ce te gândești? întrebă el.

– Așteptări, spuse ea, inspirând, în timp ce – în sfârșit! – începură coborârea lentă, cu vântul rece și sărat din largul oceanului suflându-i în față. Ai spus că e greu să faceți față așteptărilor voastre cu privire la afacere. Întreaga ei viață nu fusese altceva decât un șir lung de așteptări. Știu exact cum se simte asta.

– Nu spui prea multe despre tine, zise el după un moment. Când ai plecat de acasă?

– Nu pleci, de fapt, niciodată, nu-i așa?

– Vrei să spui că poți scoate fata din Kentucky, dar nu poți scoate Kentucky-ul din fată?

Ea râse.

– Ceva de genul ăsta.

– Spuneai că nu-ți lipsește, dar am senzația că, de fapt, ți-e dor. Cel puțin, la un anumit nivel.

Ea se uită la oceanul întunecat. Îi lipsea Hollywoodul? Acela era locul pe care-l considera acasă. Nu Kentucky.

Niciodată Kentucky.

– Îmi lipsesc oamenii, spuse ea în cele din urmă. Era adevărul adevărat. Îi era dor de regizor, de producător. Îi lipseau cei de la catering, garderobierii... agentul ei. Îi fusese ca un tată. De fapt, ea se prefăcuse adesea că era tatăl ei, ceea ce era mai bine decât adevărul – că fusese concepută în urma unei aventuri de-o noapte la o petrecere, iar Tamilyn nu-i spusese niciodată numele tipului.

Olivia își găsise adevărata familie pe platou. Costumiera fusese bunica pe care nu o avusese niciodată, de vreme ce mama ei se îndepărtase de familia sa de ani buni. Directorul de platou fusese ca un unchi. Ceilalți copii erau frații ei. Formaseră o familie disfuncțională, dar totuși o familie, iar ei îi lipsea camaraderia aceea.

– Îmi lipsesc mult oamenii.

– Ați fost apropiați.

Fuseseră norocoși. Distribuția lor fusese una numeroasă, tânără, plină de viață și fericită. După ce-și petrecuse primii șapte ani săracă lipită pământului, viața de pe platou fusese ca un vis devenit realitate. Mese cu mâncare, umplute constant. Jocuri, jucării, cărți, orice și-ar fi dorit.

– Foarte, spuse ea, știind al naibii de bine că el credea că vorbeau despre familia ei adevărată.

Dar acești oameni fuseseră familia ei în adevăratul sens al cuvântului.

Desigur, până când ajunsese la pubertate, iar serialul fusese anulat. Identitatea ei dispăruse dintr-odată, iar oamenii la care ținuse atât își văzuseră de viață, lăsând-o

singură, plină de confuzie și mai mult decât îngrozită de ușurința cu care fusese abandonată.

Ca adult, ajunsese să-și dea seama că nu fusese nimic personal. Pur și simplu, așa funcționa industria aceea. De fapt, așa funcționa lumea.

Dar acest lucru nu-i alinase durerea.

– Dar tu? întrebă ea. Ești apropiat de familia ta.

El râse și își trecu o mână peste față. Nu se bărbierise de câteva zile, și sunetul scos de mâna care i se freca de barbă activă colonia de fluturi din stomacul ei.

– Tatăl meu a murit, spuse el, dar și el, și mama au crescut aici și nu au plecat niciodată. Ne-au crescut pe toți patru, și, da, suntem apropiați. Deși cred că la fel de bine am putea spune *băgăcioși*. Ne băgăm mereu unii în treaba altora.

– Și ați rămas cu toții în Lucky Harbor? se minună ea, incapabilă să înțeleagă.

Cole îi spusese că surorile lui erau nebune, dar își dăduse seama, după privirea lui blândă, că fusese doar o glumă și că își iubea cu adevărat familia.

– Da, zise el. Eu am plecat pentru un timp, după absolvire. Am lucrat pe niște platforme petroliere în Golful Mexic vreme de cinci ani, înainte să mă întorc aici.

– Uau! se miră ea. Cinci ani. Ce ai făcut?

– Eram șeful de operațiuni, navigatorul și responsabilul cu sănătatea și securitatea în muncă pentru toți. 85 de tipi, ca să fiu precis.

– Încerc să-mi imaginez cum e să trăiești cu 85 de indivizi pe o platformă atât de mult timp.

– Trei erau femei, de fapt.

– Nu-s cele mai bune șanse, spuse ea, fascinată de el, de familia lui, de tot.

El ridică din umeri, dar ceva din privirea lui îi atrase atenția.

– Tu ai avut șanse, spuse ea, ghicind. Râse atunci când el se strâmbă. Ai făcut-o, spuse ea. 82 la trei, și tu ai reușit.

El se strâmbă din nou și își trecu mâna peste față.

– Numai pentru că, fiind supraveghetor, ieșeam în evidență față de restul, spuse el. Autoritatea pare să le atragă pe unele femei.

Ea îl studie cu atenție. Ochi albaștri precum cerul. Păr castaniu mătăsos, care avea tendința să-i cadă peste frunte când era ud din cap până-n picioare – sau când era în roata Ferris.

Arăta al naibii de bine, din punctul ei de vedere, iar pe ea n-o atrăgeau persoanele autoritare.

– Nu crezi că ești atrăgător? întrebă ea.

El se foi, iar Olivia râse din nou.

Cole îi întâlni privirea, cu ochii din nou jucăuși.

– Știi că-mi place râsul tău, dar asta începe să-mi aducă aminte de momentul în care ai arătat spre fundul meu gol pușcă și ai râs, săptămâna trecută.

– Nu am arătat spre fundul tău și am râs. Nu ți-am văzut fundul gol pușcă. Am văzut... alte părți. „Oho, și încă cum!" Și nu râdeam de... ele.

Cole își arcui o sprânceană.

– *De ele?*

Acum, fu rândul ei să se foiască.

– Ai un termen mai bun?

– Absolut, spuse el. Se numește...

Ea îi puse o mână peste gură.

– Vorbeam despre platforme, spuse ea cu fermitate, făcând tot posibilul să nu roșească – de parcă ar fi avut vreun control asupra acestui lucru. Ai avut o prietenă acolo.

El încuviință din cap, puțin reținut, i se păru ei. Nu era treaba ei, nu avea de ce să fie atât de curioasă în privința lui, dar nu părea să se poată opri.

– Ați fost mult timp împreună, tu și Domnișoara Una-din-Trei? întrebă ea.

– Trei ani.

– Trei ani... la trecut?

– Cauți informații?

La naiba, da. Doar că nu știa de ce.

– La trecut, spuse el, curmându-i suferința. Nu mă mai văd cu Susan.

Era ceva în expresia lui. Nu, de fapt, nu era absolut nimic în expresia lui. Fața îi era studiat de inexpresivă.

– Viața adevărată nu a fost la fel de romantică pe uscat cum fusese pe platformă? întrebă ea, încercând să glumească.

El râse fără pic de umor.

– Crezi că lucrurile au fost romantice pe platformă?

– Trebuie să fi fost măcar puțin, spuse ea, dacă tu și Susan ați făcut trei ani... chestia aia.

– Chestia aia? Chiar trebuie să lucrăm puțin la vocabularul tău legat de sex, Supergirl. „Chestia aia" ar putea însemna o mulțime de lucruri...

– Nu am nevoie de detalii! spuse ea repede.

„Ba da", îi zise diavolul de pe umărul stâng. Olivia îl ignoră.

– Dar trei ani împreună înseamnă mult timp. Trebuie să fi fost îndrăgostiți cu adevărat.

– Așa am crezut atunci, spuse el. Dar nu a funcționat. S-a terminat de ceva vreme.

Părea puțin trist, ceea ce pentru Olivia era greu de înghițit, dintr-un oarecare motiv, dar măcar o distrăsese de la panica pe care ar fi putut-o simți pentru că încă erau în mișcare.

– S-a terminat de tot? întrebă ea.

El o privi lung, apoi umbra unui surâs îi trecu peste buze.

– Întrebi pentru un motiv anume?

Ea se forță să râdă.

– Nu. Sigur că nu.

– Ești interesată de mine.

– E absurd. E... ridicol. Nici măcar nu te cunosc. Eu...

Cole se aplecă spre ea, astfel încât Olivia se trezi cuprinsă între brațul lui pus pe spatele banchetei și mâna care i se odihnea acum pe bara de siguranță din cealaltă parte a ei.

– S-a terminat de tot, spuse el și-i susținu privirea. Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Înseamnă că e rândul tău să împărtășești ceva.

Ea se holbă la el, în timp ce fluturii din stomacul ei se treziră din nou la viață. Cea mai lungă relație a ei fusese cu capul de duș.

– Ai iubit vreodată pe cineva, Olivia?

Ei bine, își iubea capul de duș, dar nu-i venea să recunoască asta.

– Să iubesc?

– Da. Să iubești.

Avusese relații. Se îndrăgostise. Chiar îi plăcuse pe câte unii... dar nu reușise niciodată să ajungă la următoarea etapă și să rămână acolo.

„Poate pentru că primul tău sărut a avut loc în fața camerei de filmat."

„Sau pentru că primul tău iubit a fost un coleg actor care... ei bine, a jucat un rol."

Dar adevăratul răspuns era și mai revelator – nu-și dăduse niciodată seama cum să lase pe cineva să o descopere pe adevărata Olivia. În loc să răspundă, riscă să mai arunce o privire în jur. Urcau din nou.

– Oh, Dumnezeule! Mai facem o tură.

– Respiră, murmură el. Doar continuă să respiri.

Bun. Olivia înghiți o gură de aer.

– Am auzit că viața e destul de grea pe platformele petroliere, spuse ea, încercând cu disperare să schimbe subiectul.

– Da, spuse el. E dură. Este un termen potrivit.

Olivia îi întâlni privirea.

– Am pierdut pe cineva acolo, recunoscu el. Cel mai bun prieten al meu, Gil. Și era să-l pierd și pe Tanner.

– Dumnezeule, ce groaznic! murmură ea. Ce s-a întâmplat?

– A fost o explozie de gaz, urmată de un incendiu.

Olivia nici măcar nu-și putea imagina cum fusese. Se gândea că ei îi fusese greu. Biata copilă de la Hollywood, abandonată de oamenii ei, *ha ha!*

– Ai fost rănit?

– Foarte puțin, spuse el. Nu-mi amintesc prea multe – cel puțin, nu ultimele momente înainte de explozie și cele imediat de după. Am deschis ochii în apă și asta a fost.

Părea furios pe el însuși că nu-și putea aminti.

– Uneori, spuse ea încet, nici nu trebuie să ne amintim. Uneori, e mai bine așa.

El dădu aprobator din cap și se uită în noapte.

– Eu, Sam și Tanner am plecat din golf imediat după aceea. În cei cinci ani, am economisit fiecare bănuț, ca să putem pune bazele companiei împreună. Am făcut-o în memoria lui Gil.

– E un mod foarte frumos de a-l onora.

El îi zâmbi.

– Gil s-ar fi supărat foarte tare dacă nu ne-am fi dus planul la capăt din cauza lui.

Așa că revenise acasă cu Sam și cu Tanner, și înființaseră compania, se gândi ea. Apoi tatăl lui murise, lăsându-l pe el bărbatul în casă, pentru mama și surorile lui.

Știa că își asumase acest rol fără să se plângă, deoarece avea integritate.

Nu întâlnise pe nimeni ca el.

– Ai avut niște ani grei, spuse ea.

– Dar am avut și ani minunați.

Olivia se uită la el, încălzită de simplul gest de a-l privi, precum și de conștientizarea faptului că-l plăcea. Îi plăcea bărbatul care era. Îi plăcea și avea încredere în el. Era atrasă de Cole așa cum nu mai fusese atrasă de nimeni de... de fapt, niciodată. Nu își permisese să se lase să se atașeze de oameni, deoarece așa era mereu pregătită atunci când aceștia plecau.

Dar în privința lui Cole avea senzația că era deja prea târziu.

– Dar tu? întrebă el. Ce ai făcut înainte să vii în Lucky Harbor?

– Am fost la facultate.

De mai multe ori, de fapt.

El zâmbi.

– Ai de gând să mă faci să muncesc pentru asta. Este în regulă, sunt destul de răbdător. Unde ai mers la facultate?

– NYU.

Prima dată.

– Impresionant, spuse el.

– Apoi la San Francisco University. Făcu o pauză. Și la New Mexico.

– Ah, spuse el. Ai avut chef de plimbare.

– Am avut mai degrabă ADHD, recunoscu ea.

Se bucurase să colecționeze diplome, așa cum alte femei colecționau cercei, fericită să meargă la școală pentru prima dată, profitând de libertate.

Se oprise doar atunci când nu mai avusese de ales, când se terminaseră banii, și atât mama, cât și sora ei o presau să revină la actorie.

Refuzase. Încă fără nici un scop, își adunase toate lucrurile pe care le colecționase și le depozitase și făcuse ceea ce nimeni nu se așteptase vreodată de la ea, ceea ce-și dorise de când doamna Henderson îi povestise despre idilicul Lucky Harbor.

Se mutase aici și își deschisese magazinul și, pentru prima dată, trăia ca o persoană obișnuită. Nu după un scenariu din biografia ei falsificată.

Asta se întâmplase cu un an în urmă, și, deși trăia literalmente de la un salariu la altul, fusese fericită – până în urmă cu o lună, când mama ei începuse să o preseze din nou cu nevoia ei de bani.

Dar seara aceasta îi îndepărtă grijile pentru moment. Contribuia și faptul că stătea atât de aproape de Cole, suficient de aproape pentru a-i simți căldura coapsei lipite de a ei, pentru a nu mai pomeni de mirosul lui delicios, mai plăcut decât al oricărei prăjituri – ceea ce însemna cu adevărat ceva.

– Mi-ar plăcea să aud despre familia ta cândva, spuse el încet, ca și cum nu ar fi vrut să o sperie.

Olivia spusese povești despre trecutul ei atât de mult timp, încât neadevărurile îi ieșeau foarte ușor din gură, într-un fel natural. De vreme ce nu-i păsase niciodată de ce credeau ceilalți despre ea, nu se simțise foarte vinovată.

Dar acum, se simțea, deoarece Cole era diferit. Olivia descoperi că-i păsa că-l lăsase să creadă că nu mai avea familie, că era singură, și își dorea să poată da timpul înapoi. Dar nu o putea face.

„Ai putea încerca să-i spui adevărul..."

Deschise gura pentru a spune... ce? Ce ar fi putut spune? „Am mințit pentru că sunt o lașă?" Sau „Am mințit pentru că, deși tu nu știi încă asta, și tu mă vei părăsi așa cum o face toată lumea, și ăsta e felul meu de a mă proteja de durere?"

Era penibil, și se temea că era și puțin patetic.

„Spune-i", îi șopti îngerul de obicei tăcut de pe umărul drept.

„Nu-i spune", zise diavolul de pe celălalt umăr. „Încă n-ai apucat să te culci cu el! Vei strica totul!"

Olivia scuturã din cap. Cole nu ar fi înțeles. El avea și trupul, și mintea puternice. Era onest până în măduva oaselor. Nu se ferea de greutăți. Nu se ferea de nimic. Dacă i-ar fi spus adevărul acum, nu s-ar mai fi uitat la ea ca și cum... ca și cum ar fi fost interesantă.

Ca și cum ar fi vrut să o mănânce cu o linguriță.

Roata Ferris se opri înainte ca ea să se poată decide. Erau din nou pe pământ. Se uită uimită la Cole, iar acesta zâmbi larg.

– Da, spuse el, ai supraviețuit.

Tiny îi ajută să se dea jos. Acum, era întuneric. Degete lungi de ceață începeau să se ridice, alunecând peste suprafața apei, dansând în jurul capetelor lor. Se plimbară până la începutul cheiului, unde Olivia se aștepta ca el să-și vadă de drum. În schimb, el o însoți în direcția magazinului ei.

– Unde mergi? îl întrebă ea.

– Te conduc la mașină.

– Nu e nevoie, spuse ea. Nu e ca și cum am fi la o întâlnire. Nu există șansa să ai noroc la sfârșit, să știi.

Fără să pară deloc insultat sau deranjat, Cole râse. Ea nu știa ce era atât de amuzant.

– Tu, spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ajunși lângă clădirea ei, ea se duse la ușa din spate a magazinului cufundat în întuneric.

Cole se uită în sus la becul stins.

– Ar trebui să pui un senzor, să nu stai niciodată în întuneric, ca acum.

– Am un senzor, spuse ea, căutând prin poșetă cheile. Doar că nu pare să funcționeze.

– Pot să...

– Nu e nevoie.

Cole așteptă până când Olivia descuie ușa, apoi intră și el, în spatele ei.

– Hei, spuse ea. Am spus că nu vei avea noroc la sfârșit...

Și lăsă fraza neterminată, deoarece Cole nici nu se uita la ea. Apăsa și oprea întrerupătorul de lângă ușă. Nu se întâmplă nimic.

– Bec nou? întrebă el.

Ea oftă.

– Nu merge, nu a mers niciodată.

El clătină din cap cu reproș.

– Ai un bec nou?

– Deja mi-ai reparat ușa din față și luminile din birou, Cole. Nu te pot lăsa să...

– Era gata până acum, Supergirl.

Se cățără apoi pe balustradă, ținându-și echilibrul cu ușurință, și își întinse brațul sănătos, deșurubând becul. Ea se holbă la el.

– Ești rănit. Nu poți...

– Uite! Îi dădu becul cel vechi. Dă-mi unul nou, bine?

Ea clipi. Cum putea fi atât de relaxat și, în același timp, atât de dominator?

– Te rog?

– Nu te îngrijora, drăguțo. Nu plec până nu termin aici.

– Nu. Olivia pufni în râs. Voiam să completez: „Dă-mi unul nou, *te rog*".

El se uită în jos la ea, cu ochii sclipind.

– Îmi place felul în care spui „te rog".

Ea mîji ochii.

– Bine, spuse el. Îmi dai, *te rog*, un bec nou?

Sigur că Olivia făcu acest lucru.

Când se întoarse cu becul, el avea între dinți o lanternă, care-i lumina mâinile cu care înfășura bandă izolatoare peste niște fire. Părea că știa exact ce avea de făcut, iar pulsul ei se înteți. Ceea ce era absolut juvenil. Mai văzuse și înainte tipi mișto cu unelte.

Actori, își aminti ea. Care se prefăceau doar.

Iar în trupul lui Cole nu era nici urmă de prefăcătorie.

El se aplecă după bec fără să se uite la ea, iar ea îi dădu.

– De unde ai luat banda izolatoare? întrebă ea.

– O aveam în buzunar.

Bineînțeles că o avea. Se uită la el cum îndesă rola înapoi într-un buzunar lateral și scoase o șurubelniță din altul.

Răsuci unul din capete, și șurubelnița se transformă într-un ciocan. Lovi ceva de câteva ori, îl transformă în altă unealtă, mai meșteri ceva la fire, apoi înșurubă noul bec.

– Aprinde lumina, spuse el. După o scurtă pauză, adăugă: Te rog.

La naiba, era bun. Ea apăsă întrerupătorul, apoi clipi când lumina din tavan îi inundă.

El sări jos cu obișnuita sa agilitate.

– Oprește-o iar!

Ea apăsă întrerupătorul fără nici o întrebare.

Apoi el se apropie de ea, ciocnindu-și trupul de al ei.

– De ce am stins lumina? șopti ea.

– Pentru asta. La urma urmei, se pare că-i rămân dator lui Tiny.

Și apoi...

Oh, Dumnezeule, și apoi.

O sărută.

capitolul 12

În momentul în care gura lui Cole o atinse pe a Oliviei, el fu străbătut de un curent. Nu unul electric, ci două sute de volți de cea mai pură energie sexuală.

Buzele ei erau moi și dulci. Atât de dulci.

Și totuși, în același timp, *nu* erau dulci. Dorindu-și să o savureze, el se mișcă încet, alunecându-și mâinile în sus pe brațele ei, peste gât și maxilar, mângâind-o

cu degetele mari în timp ce-i înclină capul pentru a se potrivi mai bine în brațele lui.

Și cât de bine se potrivea!

Ea lăsă să-i scape un murmur ușor, fără cuvinte, și, în secunda următoare, mâinile îi erau pe pieptul lui. Lui Cole îi plăcu asta. Degetele ei îi intrară puțin în carne, semnalizând că era pe cale fie să-l împingă, fie să-l tragă mai aproape.

„Ce are să fie, scumpo?"

După cele mai lungi secunde din viața lui, degetele ei se curbară, apucându-i cămașa.

O luă ca pe un semn bun.

Gura ei se deschise, și Olivia îi răspunse la sărut. El o lăsă să preia controlul pentru scurt timp, gemând răgușit când mâinile ei îi alunecară de pe piept în păr.

Lucrurile se înfierbântară apoi, ajungând aproape explozive, și Olivia se trase înapoi numai când rămaseră amândoi fără suflu.

- Nu înțelege greșit, reuși ea să șoptească.

- Nu am cum să înțeleg greșit.

Vocea lui era mai mult decât răgușită. Nu putea lupta cu asta; tot sângele i se scursese din creier.

Uitându-se țintă la el, ea își duse degetele la buze.

- A fost...

„Spectaculos", se gândi el. „Perfect."

- Interesant, spuse ea în cele din urmă.

El se holbă la ea, apoi izbucni în râs.

- Nu menajezi deloc egoul.

Ea înrăutăți lucrurile zâmbind.

- Îmi pare rău.

- Da, se vede.

Dar Cole nu se putu abține să nu zâmbească, la rândul lui, în timp ce se întorcea să plece.

- Noapte bună, Olivia!

Ea nu spuse nimic, așa că el se întoarse să se uite la ea. Stătea în picioare în pragul ușii, luminată doar

de lumina lunii. Dar nu avea nevoie să-i vadă fața pentru a ști că era încă puțin uluită.

Ceea ce era corect. El avea să fie uluit până săptămâna următoare.

– Pa, veni răspunsul ei șoptit.

– Am spus noapte bună, nu pa.

– Care-i diferența?

– Una mare, replică el.

– Nu și pentru mine.

Apoi se strecură înăuntru, iar sunetul încuietorii răsună în noapte.

O provocare.

Cole era la jumătatea drumului spre casă când îi sună telefonul. Era mama lui.

– Totul în regulă? întrebă el.

Întrebarea era pusă dintr-un obicei născut din teamă. Când tatăl său avusese atacul de cord, Amelia îl sunase prima dată pe Cole. El fusese cel care avusese grijă de mama lui, de surori, de toate aranjamentele necesare, și făcuse totul fără greșeală.

Dar inima lui se oprea puțin de fiecare dată când primea un telefon de la ea seara târziu.

– Sunt bine, spuse ea, cu vocea ușoară și relaxată, semn că într-adevăr totul era bine.

Dată fiind atmosfera de petrecere care se auzea în fundal, lucrurile erau mai mult decât bine.

– Mă gândeam la tine, spuse ea, în felul acela în care oamenii încearcă să scoată secretele la iveală.

Era imposibil ca radio-șanțul să fi aflat deja despre sărutul incredibil și zăpăcitor pe care i-l dăduse Oliviei.

Nu?

Se opri în mijlocul trotuarului și se uită în jur. Nu era nimeni.

– Sunt bine, spuse el.

– Nu, răspunse ea. Bine ai fi dacă ai fi căsătorit și ai avea copii pentru care să fiu bunică...

– Mamă, să revenim la subiect.

– Dar suntem. Ai fi un soț și un tată grozav, Cole.

Nu se văzuse niciodată pe el însuși cu o soție și o familie. Avea deja parte de suficientă nebunie cu mama și surorile lui.

– Mamă, de ce ai nevoie?

– Să știu de ce nu ești aici.

El încercă să vizualizeze calendarul pe care rareori se deranja să-l țină la zi, încercă să-și amintească dacă era ceva ce uitase. Nu că l-ar fi putut învinui cineva, deoarece exista câte o reuniune de familie în fiecare săptămână. Făcea tot posibilul să evite cât mai multe, dar rareori avea succes.

Sângele era mult mai gros decât apa.

– Ai nevoie de un indiciu? îl întrebă mama lui.

Așa se părea, deoarece creierul lui era ocupat să reia sărutul cu Olivia din nou și din nou, lăsând prea puține resurse pentru altceva.

– Nu, îmi aduc aminte.

– Iuhuu! spuse mama lui, părând amuzată. Înseamnă că ne vedem imediat, da?

– Categoric.

Cole închise.

– Rahat, spuse el și-l sună pe Tanner.

Acesta răspunse la telefon, dar nu spuse nimic. La telefon, Cole putea auzi aceleași sunete de petrecere pe care le auzise când vorbise cu mama lui.

– Rahat, spuse el din nou.

Tanner râse.

– Ai nevoie de un indiciu?

– Nu! spuse Cole și închise.

Se holbă în noapte, storcându-și creierii, dar nu-i veni nimic în minte. Gândindu-se că Sam ar putea fi în pat cu Rebecca – și unde ar fi putut fi un bărbat logodit

cu frumoasa brunetă? –, Cole îi scrise acestuia un mesaj în loc să sune, ca de obicei. Trebuise să o facă, deoarece, dacă Sam și-ar fi dat seama că uitase de evenimentul din seara aceasta, ar fi râs de el și nu i-ar fi răspuns.

Care-i treaba?

Cole era destul de încrezător că Sam știa, deoarece crescuse cu familia lui, un fel de fiu adoptiv. Sam răspunse aproape imediat.

Ai uitat, nu-i așa?

La dracu'. Cole se uită la telefon, mândria luptându-se cu rațiunea. Până la urmă, aceasta din urmă câștigă, și el scrise înapoi.

Doar spune-mi.

Din nou, Sam răspunse în doar câteva secunde.

Petrecerea de pensionare a celui de-al doilea soț al mătușii tale.

Lui Cole începu să i se zbată un ochi. Își apăsă cu degetul mare peste el și urcă în mașină pentru a merge la casa mamei lui.

Ea locuia pe faleza abruptă care se ridica deasupra orașului și a portului, iar casa era luminată ca ziua. Abia intră, când fu luat în primire de toată lumea.

– Dragă, spuse mama lui, trăgându-l într-o îmbrățișare. Era micuță și într-o formă bună, și arăta cu zece ani mai tânără decât cei 51 de ani ai ei. Ce bine că ai venit în cele din urmă!

El oftă.

– Cine m-a pârât?

– Tanner.

Cole își înălță capul, cercetă mulțimea și-l văzu pe Tanner sprijinit de șemineu, cu o băutură în mână, pe care o ridică într-un toast la mișto în direcția lui Cole.

– Ticălosul, mormăi Cole. Ar fi putut să-mi spună mai devreme, la Love Shack.

– Nu-l învinui, zise mama lui. Nu i-am dat din prăjitură până nu a vorbit. Nici măcar un pușcaș marin nu poate rezista prăjiturii mele cu bezea.

Asta era adevărat.

Amelia îl mângâie pe Cole pe umăr.

– Mai mergi la un control înainte să revii la muncă, nu-i așa?

– Sunt bine.

Judecând după râsete, conversații și muzică, petrecerea era încă în toi. El o ignoră.

– Ce mai faci, mamă?

Ea zâmbi fără nici un pic de ironie, folosind aceleași cuvinte ca el.

– Sunt bine.

El își dădu ochii peste cap, iar ea izbucni în râs în timp ce se pierdură împreună în mulțime. Surorile lui, Clare și Cindy, erau acolo, cu copiii și soții lor, iar Cole avu nevoie de aproape douăzeci de minute pentru a-i saluta pe toți.

– Unde-i Cara? întrebă el.

Zâmbetul lui Clare păli, iar ea arătă cu capul înspre partea din spate a casei.

– E singură? întrebă Cole.

– Da. A spus că s-a despărțit de tipul cu care se vedea, Ward.

„Dacă ar fi atât de simplu", se gândi Cole. Observă expresia îngrijorată a lui Clare și-i dădu o șuviță de păr după ureche.

– Va fi bine, spuse el.

Se părea că asta era mantra lui pentru această seară.

Traversă casa, se opri în drum salutând, i se părea, un miliard de oameni, inclusiv pe Sam și pe Tanner, dar nu o găsi niciunde pe Cara. Casa avea un singur etaj și era construită în formă de U. Petrecerea se revărsase în curtea înconjurată de casă din trei părți. Dincolo de curte se găsea un mic pâlc de copaci, iar într-unul din ei se afla căsuța lor din copac din copilărie. Tatăl lui o construise pentru el.

Pentru mare parte din copilărie, căsuța aceea fusese refugiul lui, locul în care fugea de surorile lui care nu puteau – sau nu voiau – să se cațăre după el acolo.

Trecu prin curte, pe lângă piscină, până la pâlcul de copaci, oprindu-se lângă cel mai gros dintre ei. Trase adânc aer în piept, pregătit de bătălie. Căci, cu Cara, era mereu vorba despre o bătălie.

– Hei, strigă el în sus, către licărul de lumină pe care-l vedea printre scândurile de lemn.

Nici un răspuns.

– Ei, haide, spuse el. Nu mă face să urc până acolo.

Tot nimic.

– La naiba, Cara. Serios?

Ușa căsuței se deschise scârțâind, și un cap se ivi de după ea.

– Pleacă!

Acolo era.

– Aș pleca bucuros, dar sora mea se simte mizerabil și împărtășește asta cu toată familia, care habar n-are despre ce e vorba. Numai eu știu că e o mincinoasă care se lasă consumată de vină. Dacă nu ar mai fi o idioată, poate că...

– Trebuie să fie drăguț să fii perfect! strigă ea în jos, spre el.

El se ciupi de nas.

– Dacă ai impresia că viața mea e perfectă, atunci ai probleme serioase. Nu primi nici un răspuns și oftă. Ascultă, cred că...

– Nu mai crede nimic pentru mine! Crezi că știi totul, dar nu-i așa!

Cu asta, trânti ușa căsuței din copac.

– Ce naiba? mormăi el.

Se uită în jur, dar nu primi ajutor nici de la copaci, nici de la briză.

Apoi auzi.

Sunetul suspinelor Carei.

Își dădu capul pe spate și se uită la stele câteva momente, dar nu-i veni nici o idee, nici o cură miraculoasă. Scrâșnind din dinți, începu să se cațăre. Ceea ce durea ca naiba, din cauza umărului său rănit. Nu era oricum ușor de urcat; asta fusese frumusețea căsuței, iar tatăl lui o făcuse intenționat. Fără scară, fără pași prea ușori. Dacă nu te puteai cățăra într-un copac, nu aveai cum să intri în căsuță. Era atât de simplu.

Și atât de dificil.

– Nu am mai făcut asta de vreo zece ani, mormăi el pe la jumătatea urcușului. Era aproape sigur că auzise pufnetul sarcastic al Carei, iar sunetul îl motivă. Două minute mai târziu, se prăbuși pe podeaua căsuței, respirând cu greutate.

– Ți-ai ieșit din formă, se auzi vocea Carei din întuneric.

– Mă omoară umărul.

Se auzi un zgomot, apoi o lumină puternică îi inundă ochii. Venea de la Kindle-ul ei.

Închise ochii și-i acoperi cu brațul.

– Dumnezeule...

– Credeam că umărul e mai bine acum. Cum ai reușit să urci dacă încă te doare?

– Puteam să mă cațăr în copaci și în somn, spuse el. Ce cauți aici pe întuneric?

– De ce te interesează?

El rezistă impulsului de a o strânge de gât.

– Știi că-mi pasă.

– Știu că ești supărat pe mine.

– Și? întrebă el. Nu-i nimic nou.

Ea puse Kindle-ul – încă pornit – între ei.

– Vreau să fiu singură. Citesc.

– Serios? întrebă el. Te plictisește petrecerea?

Privirile li se întâlniră în lumina palidă a dispozitivului pentru citit.

– Mă plictisesc întrebările constante, fără oprire, spuse ea.

– Întrebările?

– Cele obișnuite, răspunse Cara. Cum merge școala, ce studiez iarăși, câte module am luat, când am de gând să termin, dacă sunt cea mai mare de-acolo, ce am de gând să fac cu viața mea... alege una.

– Sună ca și cum ai avea 16 ani.

– Ei bine, se pare că nu-i o distracție să ai 32.

– Pentru că minți pe toată lumea, spuse Cole.

– Râde ciob de oală spartă.

– A spune celorlalți că nu mă doare umărul ca să nu se îngrijoreze e diferit de a-i lăsa pe toți să creadă că te-ai întors la Facultatea de Drept, când, de fapt, nu ai făcut-o, spuse el. Ca să nu mai vorbim despre faptul că ai fugit cu un tip pe care îl cunoșteai de doar o săptămână.

Ea încremeni, apoi se dădu în spate suficient pentru ca el să nu-i poată vedea fața.

– Am crezut că-l iubesc.

– După o săptămână.

– Tu și așteptările tale nerealiste, spuse ea. Ce știi tu despre dragoste?

Ei bine, aici avea dreptate.

– Mi-ai zis că vei anula căsătoria. Asta nu s-a întâmplat. Apoi ai spus că vei divorța de el.

– Nu e atât de ușor, spuse ea.

– De ce?

– Pentru că, la naiba, încă-l iubesc. Oarecum.

Oarecum. Dumnezeule!

– Te-a înșelat, Cara, îi aminti Cole.

– Crezuse că l-am părăsit.

Cole nu avea să câștige această bătălie.

– Ai mințit-o pe mama.

– Îi voi spune adevărul.

– Care mai precis? întrebă el. Că nu mai mergi la facultate sau că te-ai căsătorit fără să-i spui?

– E atât de ușor pentru tine, comentă ea. Ai mers la facultate vreo doi ani, ți-ai găsit pasiunea, ai plecat pe platformă, ai făcut economii și acum stai toată ziua pe barca ta. Ți-a mers ușor.

– Asta crezi tu cu adevărat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Crezi că totul a fost ușor pentru mine?

Ea se mulțumi să-l privească.

El se strădui să găsească ceva de spus care să nu o facă să-i arunce Kindle-ul în cap. Cel puțin, îl închisese, așa că acum erau din nou în întuneric.

Ușor. Doamne! Pe platformă fusese oricum numai ușor nu. Muncise din greu, cel mai din greu din toată viața lui, zi de zi. Și, da, fusese suficient de norocos să-i aibă alături pe prietenii lui și, pentru o vreme, pe Susan.

Până când murise Gil. Până în ziua înmormântării lui, când Cole căutase alinare alături de Susan și descoperise că ea îl plângea pe Gil mai tare decât el. Plângea după Gil ca o femeie care își pierduse dragostea vieții.

Relațiile tind să se schimbe dramatic atunci când îți dai seama că ești singurul care iubește de fapt...

Se lovi cu capul de peretele din spate de câteva ori, ca pentru a-și goli mintea de amintiri, așteptând ca sora lui să mai spună ceva.

Aproape că renunțase, când ea vorbi în sfârșit, o voce fără trup răsunând din întuneric.

– Înțeleg că te-am dezamăgit, Cole. Dar este viața mea.

– Nu m-ai dezamăgit, spuse el. Nu este vorba despre mine.

– M-ai fi putut păcăli, mormăi ea.

– L-ai lăsat pe tata să creadă că mergi la Facultatea de Drept să devii avocat, ca el. A crezut asta tot anul cât a mai trăit, spuse Cole.

– Și am fost la facultate.

– Cât, timp de trei săptămâni?

Ea oftă, și din direcția ei se auziră niște zgomote, apoi o simți întinzându-se pe spate lângă el, astfel încât nu-mai brațele li se atingeau. Era ceva ce obișnuia să facă atunci când erau mici, când el fusese atât de bolnav. Stătea întinsă lângă el, iar asta-l durea.

– Mi-e dor de tine, spuse el.

– Sunt chiar aici, replică ea, dar știau amândoi că nu era adevărat. Urăsc să te fac să-mi păstrezi secretele, șopti ea în întuneric.

– Atunci, oprește toată nebunia asta. Fie spune-le tuturor că te-ai căsătorit cu Ward, fie lasă-l. Nu mai lua de la mama bani pentru taxe și cărți. Spune-le tuturor adevărul.

– Nu e atât de simplu, Cole.

– Ba da, e. Nimeni nu te va judeca pentru alegerile tale, Cara. Dar te vor judeca toți pentru minciuni.

– Nu cheltuiesc banii mamei, să știi. Îi am pe toți în cont. Nu am cheltuit nici un ban.

– Oricum ar fi, Cara, minciuna rămâne minciună.

Urmă o altă tăcere lungă.

– Ce să le spun? întrebă ea încet.

– Adevărul. Că ți-ai urmat inima, bine sau rău. Că ai renunțat la școală acum două semestre. Că lucrezi într-un magazin.

– Sunt cumpărător personal la Macy, care-i la o distanță de 45 de minute cu mașina, așa că băgăcioșii din Lucky Harbor nu m-au descoperit. Și știi ceva? Sunt chiar bună la asta. De fapt, îmi place foarte mult, spuse ea. În caz că voiai să știi.

El se ridică și se duse spre ușă.

– Unde mergi?

– Acasă, spuse el. Sunt obosit de la stat pe barca mea toată ziua.

Ea își porni din nou cartea electronică, iar fața îi fu scăldată în lumina slabă. Avu decența să facă o grimasă.

– Nu ar fi trebuit să spun asta, îmi pare rău. Știu că muncești pe rupte. Dar și eu fac la fel acum, jur! Cât despre Ward, mă lămuresc eu cât de repede. Curând.

El se așeză pe vine lângă ea.

– Dacă-ți place ce faci, spune-i mamei și vrăjitoarelor adevărul. Împacă-te sau nu cu Ward. Dar spune-le. Asta e tot ce-ți cer.

Ea își mușcă buza de jos și încuviință abia simțit din cap.

„Suficient", se gândi el, și spera că era adevărat. Se pregăti să coboare din copac.

– Cole?

– Da?

– Mulțumesc că nu m-ai pârât.

– Nu e treaba mea să spun ceva, replică el.

– Apreciez asta...

– Dar e treaba ta.

Ea oftă din nou.

– Ești naspa.

– Îmi pasă.

– La naiba! Și acum, vinovăția...

– Fără vinovăție, replică el. Suntem familie. Nu ne mințim unii pe alții în familie. Mă auzi?

Cara oftă iarăși.

– Cara.

– Da, spuse ea. Te aud.

Privirile li se întâlniră pentru câteva momente, apoi el o lăsă singură, sperând că avea să facă, în sfârșit, ceea ce trebuia.

capitolul 13

La câteva zile după Dumnezeule-N-Am-Văzut-Sărutul-Ăsta-Venind, Olivia se trezi devreme. Izbucnise

o furtună, și putea auzi vântul izbindu-se de clădire, șuierând printre grinzile aflate mult deasupra.

Căldura nu pornise încă, așa că se strânse sub pături, nedorind să se trezească. Din pat, verifică cele câteva licitații în curs de pe eBay și Craigslist. Urmă e-mailul ei, pe care-l verifică cu un ochi pe jumătate închis, pentru că toată lumea știa că așa erau mai ușor de ignorat mesajele neplăcute.

Da. Sora ei îi scrisese.

La fel și mama ei, ceea ce era nou. Tamilyn păsise în sfârșit în secolul XXI, Dumnezeu să-i ajute pe toți!

Avea un mesaj și de la producătorul de la TV Land, în care îi prezenta scurt și la obiect emisiunea retrospectivă pe care o planificase.

Un coșmar în devenire.

Era, în sfârșit, într-un loc bun – la naiba, un loc foarte bun. Nu voia să se întoarcă. Nici măcar pentru o zi.

Înfruntând dimineața înghețată, se ridică din pat, făcu un duș până rămase fără apă caldă – ceea ce dură numai vreo cinci minute –, apoi se îmbrăcă și plecă. Pe hol, ciocăni la ușa vecinei ei, Becca.

Trebui să bată pentru a doua oară ca Becca să-i deschidă, cu părul vâlvoi, obrajii roșii și purtând un zâmbet care nu voia să i se șteargă de pe chip.

Olivia clătină din cap.

– Va trebui să schimbăm mic dejunurile noastre săptămânale cu niște cine.

– Nu, promit că sunt gata în două minute.

– Nu e din cauză că întârzii, spuse Olivia, intrând în timp ce Becca își căuta hainele.

– Atunci, de ce? întrebă Becca, punându-și un pulover care era în mod evident al lui Sam, de vreme ce-i ajungea până la mijlocul coapsei.

– Pentru că sunt geloasă, răspunse Olivia. Și oricum au trecut câteva luni deja. Încă nu v-ați săturat să faceți întruna sex?

Becca râse.

– Glumești? Ai văzut cu cine mă culc, nu?

Era adevărat, Sam arăta grozav. La fel și Tanner. Dar creierul Oliviei avea în lobul frontal o imagine permanentă a lui Cole, în care el avea privirea aceea încețoșată pe care o avusese după ce se sărutaseră. Fără îndoială că nici ea nu s-ar fi plictisit după câteva luni petrecute în patul lui Cole.

Becca sări într-o pereche de blugi și se luptă cu nasturele de sus.

– La naiba, va trebui să comand terci de ovăz astăzi, în loc de ouă cu șuncă. Mă cam îngraș.

– Da, cum să nu, comentă Olivia, uitându-se la curbele moi și delicate ale prietenele ei.

– E adevărat, spuse Becca. O, am invitat-o pe fata cea nouă să vină cu noi. Callie.

– Dar știi că nu-mi plac oamenii noi.

– Ce bine, se auzi o voce feminină din pragul ușii. Și eu care mă temeam că lucrurile vor fi stânjenitoare, ca în liceu.

Olivia oftă și se întoarse spre ușă.

Callie stătea în pragul acesteia, nearătând deloc stânjenită. De fapt, rânjea ușor spre Olivia. Purta din nou pantaloni de yoga, de data aceasta neprăfuiți, și un pulover lung și moale, la fel de albastru ca ochii ei. Zâmbetul ei era un amestec de ironie și bravadă, iar Olivia se simți ca o ticăloasă.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Nu am fost la liceu.

Cuvintele îi scăpară fără să vrea, și, înainte să poată începe întrebările, spuse adevărul. Oarecum. Am fost educată acasă.

De fapt, avusese tutori pe platoul de filmare. Același lucru.

– Mi-aș fi dorit și eu asta, spuse Callie. Eu am trecut prin opusul educației acasă. Am mers la un liceu din-tr-un oraș mic.

– Serios? întrebă Becca. Unde?

– Chiar aici, în Lucky Harbor.

Atât Olivia, cât și Becca se holbară la ea, iar Callie zâmbi.

– Am plecat după ce am absolvit și mi-am jurat să nu mai locuiesc niciodată într-un oraș suficient de mic încât să riști să-ți întâlnești ginecologul la băcănie. Sau ofițerul de eliberare condiționată la poștă. Ridică din umeri. Și, zece ani mai târziu, iată-mă aici!

Urmă o tăcere.

– Hei, spuse Callie. Am glumit cu ofițerul de eliberare condiționată.

– Și... ți-a lipsit Lucky Harbor? întrebă Olivia, atrasă de idee. Ea însăși se afla în oraș de suficient timp pentru a ști că-i plăcea aici și spera că nu avea să plece niciodată.

Dar Callie râse.

– Nu, nu mi-a lipsit prea mult Lucky Harbor.

– Atunci, de ce te-ai întors? întrebă Becca.

– Din cauza bunicii mele, spuse Callie. Se poartă ca și cum... Făcu un semn cu degetul în dreptul urechii. Ar fi dusă cu pluta. Ca și cum nu ar avea toate țiglele pe casă. Familia mea a votat cine să vină aici să o îngrijească. Eu am tras paiul cel scurt.

– Bunica ta locuiește aici, cu tine? întrebă Becca.

– Nu, bunica e proprietara galeriei locale de artă, răspunse Callie. Are loc și pentru mine acasă la ea, dar am nevoie de propriul spațiu.

– Galeria de artă. Becca zâmbi. Bunica ta e Lucille? Oracolul din Lucky Harbor?

– Oh, Dumnezeule! O cunoașteți? întrebă Callie. E adevărat, atunci? Provoacă necazuri?

Becca izbucni în râs.

– Asta depinde pe cine întrebi.

– Minunat! Callie clătină din cap și se uită prin apartament. Se pare că și apartamentul tău e la fel de prost ca al meu.

– Da, dar nu și al Oliviei, spuse Becca. E proprietara de la Unique Boutique, magazinul de antichități din centru. Și-a aranjat apartamentul la fel de drăguț ca magazinul.

Olivia se umplu de mândrie la auzul acestei laude neașteptate.

– Sunt vechituri, spuse ea, nimic nou.

– Unele dintre cele mai bune lucruri sunt vechi, spuse Callie, și asta o făcu să crească în ochii Oliviei.

Părăsiră clădirea și rămaseră afară un moment, observând norii negri amenințători care se apropiau dinspre apă, acoperind cerul ca o vată de zahăr neagră.

– Vom avea o furtună pe cinste diseară, remarcă Becca.

– Îmi amintesc furtunile de toamnă din Lucky Harbor, spuse Callie, încrucișându-și brațele. Încă se mai taie curentul?

Becca și Olivia, amândouă relativ nou-venite în Lucky Harbor, se uitară una la alta.

– Nu am fost aici toamna, spuse Becca, nemaipărând atât de entuziasmată în privința furtunii.

– Faceți-vă provizii de lumânări, le avertiză Callie. Deși asta n-o să mă ajute să accesez internetul și să lucrez, așa că sper să mă înșel.

– Cu ce te ocupi? întrebă Olivia.

Callie făcu o scurtă pauză.

– Coordonez o pagină web care adună laolaltă totul legat de nunți.

– Uau! exclamă Becca, părând impresionată. Se poate trăi din așa ceva?

– Oamenii iau foarte în serios nunțile, zise Callie.

Trecură pe lângă doc, spre chei. În timp ce Becca și Callie flecăreau, Olivia observă locul gol în care era amarată de obicei ambarcațiunea Lucky Harbor Charter.

– Băieții au dus în larg un grup mare de pescari, spuse Becca, observând privirea Oliviei. Trebuiau să le ducă pe Lucille și pe acolitele ei, dar ele s-au hotărât să meargă la bingo în schimb.

– Adică, Sam și Tanner i-au dus pe pescari? întrebă Olivia.

– Sam nu. Lucrează la o barcă în depozitul lor astăzi.

– Dar umărul lui Cole..., zise Olivia. Nu ar trebui să lucreze încă.

– Nu s-a dus în larg, e la colibă azi, spuse Becca.

Lucky Harbor Charters avea sediul într-un depozit mare în port. O clădire mai mică funcționa drept zonă de primire a clienților. Ei îi spuneau colibă. Olivia știa asta de la Becca. Ele două stătuseră de multe ori privind – și salivând – la cei trei bărbați care fie erau pe barcă, fie făceau surf, fie făceau concursuri pe aleea dintre depozitele lor... Și Becca îi sugerase adesea Oliviei să încerce să-l cucerească pe unul dintre ei.

Olivia refuzase oferta.

– Probabil ar trebui să-ți spun, zise Becca. Cole l-a întrebat pe Sam de tine.

Olivia se opri.

– De ce?

– Poate din același motiv pentru care te prefaci tu că nu există, spuse Becca încet, privind-o pe Olivia.

– Știu că există. N-ai cum să vezi un tip gol și să spui că nu există.

Dumnezeule! Chiar spusese asta?

Becca și Callie icniră.

– În regulă, spuse Becca. Îmi datorezi o poveste. Acum!

– Eram uzi, spuse Olivia. Era frig. Aveam, probabil, hipotermie. A trebuit să... renunțăm la haine.

Callie rânji.

– Drăguț.

Becca clipi.

– Cum de nu am știut asta? Cred că-mi pierd talentul.

– Ai văzut tot? întrebă Callie. Încă-i un tip tare?

Becca se întoarse spre Callie.

– Îl cunoști pe Cole?

– Și pe Sam, și pe Tanner, spuse noua lor vecină. Am fost cu ei la liceu cu secole în urmă, deși eram mai mică decât ei cu câțiva ani și eram cea mai mare tocilară, așa că nu știau că exist. Tresări. Am fost patetic de îndrăgostită de Tanner. Nu i-am mai văzut pe nici unul de-o grămadă de vreme. Cole a rămas genul de tocilar sexy, MacGuyverul care poate repara orice cu niște scotch și cu o șurubelniță?

– Da, se auzi Olivia spunând pentru sine, apoi își mușcă limba când Becca își îndreptă din nou atenția asupra ei, ca și cum ar fi întrebat-o: „Serios?"

– Bine, da, l-am văzut gol și arată uluitor. Putem schimba subiectul acum? Nu e ca și cum ne-am întâlni. Nici măcar nu-l cunosc.

Cât de ușor îi veneau minciunile. Pentru că, de fapt, știa destule despre el. Știa că, deși era relaxat și nu părea să fie afectat de nimic, fusese rănit de ultima lui relație. Știa că-și iubea la nebunie familia și că ar fi făcut orice pentru mama și surorile lui, așteptând același lucru în schimb. Tocmai aceste așteptări de la cei pe care-i iubea erau cele care o îngrozeau.

Nu se descurcase niciodată prea bine cu așteptările. De fapt, era mai sigur să spună că eșuase lamentabil.

Becca își scoase telefonul.

– Știi ce vreau să știu? De ce viitorul meu soț nu mi-a pomenit nimic despre goliciune.

Scria un mesaj în timp ce vorbea. Se opri așteptând un răspuns, iar, când acesta sosi, oftă. Apoi le arătă ecranul Oliviei și lui Callie.

Nu te băga.

Callie râse.

– Sam e la fel, așadar. La fel de morocănos ca întotdeauna.

– Și mort, mormăi Becca, punându-și telefonul în buzunar. Arătă înspre Olivia. Și tu. Mi-ai promis o poveste, să nu crezi că am uitat.

– Abia aștept să-i revăd pe toți, spuse Callie. Va fi distractiv.

– Ei bine, de vreme ce va trebui să-l ucid pe Sam, îmi pare rău de pe acum pentru pierderea ta, spuse Becca.

Ajunseră la chei și la restaurantul local. Eat Me era deja deschis, iar Becca o împinse pe Olivia în față.

– Întâi mâncarea, spuse ea. Apoi cred că ai de povestit o mulțime.

La sfârșitul zilei, Cole se opri în fața magazinului Oliviei. Turna cu găleata, și ploua în halul ăsta de ore întregi. Chemase primul lor grup de pescari devreme, ceea ce se dovedise a fi o idee bună, deoarece, la zece minute după ce Tanner amarase, hula începuse să le dea bătăi de cap.

Cu gluga pe cap și mâinile în buzunare, aruncă o privire în Unique Boutique. Acesta îi amintea de un magazin de cadouri cald, de modă veche, unde puteai găsi aproape orice. Luminile erau aprinse și se auzea muzică, dar nu putea zări nici țipenie de om.

Deasupra lui, se văzu un fulger. O secundă mai târziu, urmă tunetul asurzitor. Care nu se mai termina.

Cole intră în magazin, își dădu jos gluga udă și înaintă. Avu plăcerea de a o găsi pe Olivia aplecată peste niște rafturi în biroul ei. Era o priveliște excelentă, cea mai bună pe care o avusese în această zi, de fapt.

Picioarele ei abia atingeau podeaua în timp ce se întindea după ceva în afara razei lui vizuale.

Dar nu asta era cea mai bună parte. Nu, onoarea aceasta revenea îmbrăcămintei ei – un fel de costum de walkirie războinică, cu o bustieră de piele și protecții pentru brațe, cu sandale de gladiator care urcau sus pe glezne, care-i apăsară pe loc întrerupătorul, declanșându-i libidoul.

Cireașa de pe tort, ea înjura cu ardoare.

– Lua-te-ar dracu', fiu de cățea, rahat cu ochi...

– Ceva probleme? întrebă el.

Ea țipă, se întoarse și întregul raft peste care se aplecase se prăbuși, cu tot cu ea.

capitolul 14

Cole se grăbi spre ea și o ridică, ajutând-o să stea în picioare.

– Ești bine?

– Da. Își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi. Doar mândria mea e rănită.

Cole rânji.

– Drăguț costum!

– L-am cumpărat de pe eBay. Vine de pe platourile de filmare de la *Game of Thrones*.

Lui nu-i păsa nici dacă ar fi venit de pe Lună. Îi plăceau fusta de piele, benzile de piele care-i urcau în sus pe glezne și mai ales corsetul care abia îi acoperea sânii. Își dorea să tragă de șireturile corsetului și să o dezbrace.

– Ai de gând să fii o prințesă războinică de Halloween? întrebă el.

– Nu, dar sper că cineva din Lucky Harbor va dori să o facă...

Încă un fulger.

Olivia tresări.

– Unu, doi, trei..., șopti ea și împietri când tunetul se făcu auzit în magazin. E al naibii de aproape, spuse ea, tremurând. Prea aproape.

– Hei, spuse Cole, trăgând-o lângă el. E în regulă. Am avut și furturi mai rele.

– Dar dacă se taie curentul?

– Probabil se va tăia, spuse el.

Ea își mușcă buza de jos, părând îngrijorată.

– Ți-e frică de întuneric?

Auzind întrebarea, spatele ei se îndreptă brusc.

– Nu.

El zâmbi, iar ea cedă.

– Bine, poate că-mi este puțin. Cred că este din vina maratonului de *Sleepy Hollow*, pe care l-am văzut de curând.

– Aș putea să te ajut să-ți scoți teama asta din minte.

Ea îi întâlni privirea.

– Asta e ca și cum aș sări din lac în puț.

Suficient de adevărat. El se uită la rafturile prăbușite la picioarele lor. Placaj laminat ieftin și prost construit.

– E nou?

– Da. Olivia lovi grămada de jos cu piciorul. E bun doar de aruncat.

– Da, fu Cole de acord. Dar problema e cum a fost construit.

– Așa e, oftă Olivia.

El luă de jos o pungă mică de plastic, cu trei șuruburi în ea.

– Iată problema numărul unu. Trebuie să folosești toate șuruburile, Supergirl.

– Abia *acum* îmi spui?

El râse, dându-și seama că făcea acest lucru des în preajma ei, și se aplecă să adune bucățile la un loc.

– Nu am văzut punguța aia cu șuruburi. Ai nevoie de trusa mea de scule? întrebă ea.

El se uită în sus la ea. În sus, de-a lungul picioarelor ei goale superbe, până la costumul de piele care-l făcea să saliveze.

– Nu ai o trusă de scule.

– Acum, am, spuse ea cu mândrie. Nouă-nouță. Am cumpărat-o ieri. Se duse la un dulap din care scoase o trusă micuță, cu o mulțime de unelte ieftine în ea. Ridică autofiletanta ieftină, cu baterie. Uită-te la frumusețea asta! Cu ea am montat raftul.

– Drăguț, spuse el, plăcându-i imaginea ei așezată pe podea, montând mobilierul. Dar hai să folosim toate șuruburile de data asta!

– Bună idee!

Porni autofiletanta. Annie Oakley și Xena, prințesa războinică, în aceeași persoană.

– Poți să-mi dai indicații, spuse ea, dar eu fac totul.

El rânji.

– Cea mai tare fantezie a unui tip.

Dar o dirijă, iar ea înșurubă, cu sprâncenele strânse din cauza concentrării, cu buza de jos torturată între dinți în timp ce lucra.

Era al naibii de sexy.

– Îți place să faci lucrurile singură, spuse el după ce o ajută să pună mobilierul la loc, iar ea stătea cu mâinile în șolduri, admirând cu mândrie rezultatul muncii ei.

– Întotdeauna mi-a plăcut, recunoscu ea. E orășeanca din mine.

– Credeam că ești o fată de la țară.

Ea încremeni o clipă, apoi se întoarse.

– Sunt un hibrid.

El ocoli rafturile și se apropie să se uite la ea. Olivia studia mobilierul, cu o expresie pierdută, rătăcind printre amintiri.

– Cum i-ai pierdut? întrebă el încet.

– Pe cine?

– Pe membrii familiei tale.

Expresia ei se schimbă. Ca și cum s-ar fi blocat cu totul.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

El încuviință din cap. Era ceva ce putea înțelege foarte bine.

– Când a murit tata, spuse el, nici eu nu am putut vorbi despre asta. Era o parte atât de importantă a vieții mele, de atâta vreme. Am fost mereu noi doi împotriva valului de estrogen din casă. Eram o echipă.

– Dar le iubești, spuse ea. Pe surorile tale.

– Da, sigur că da. Îi zâmbi ușor. Sunt parte din familie, știi cum e, nu?

Ea se uita la el, și Cole se simți copleșit de un sentiment ciudat, de sentimentul că ea chiar nu știa.

– Ești pe cont propriu de mult timp, nu-i așa? întrebă el.

Încă uitându-se la el, ea ezită și apoi aprobă din cap. Deschise gura pentru a spune ceva, iar el se aplecă în față spre ea, încercând să audă peste sunetul ploii care se izbea de geamuri, pentru că nu voia să piardă nici un cuvânt.

Dar, în secunda următoare, fulgerul lovi din nou, iar ea tresări.

– Unu, spuse tremurând. Doi...

Tunetul asurzitor o făcu să se apropie cu un pas de el, și apoi... luminile se stinseră.

Mâna ei alunecă într-a lui. El o trase imediat mai aproape.

– Totul e bine, spuse el. Sunt aici.

– Nu mi-e frică, zise ea, apoi își lipi fața de pieptul lui. Dar nu vreau să-ți fie ție.

El zâmbi în părul ei.

– Drăguț.

Brațele ei îi înconjurară mijlocul, iar ea se lipi și mai tare de el.

– Asta sunt eu. Drăguța de Olivia.

Tremura, iar el o mângâie cu o mână pe spate.

– Haide, Supergirl! Să încuiem aici și să te ducem acasă.

Îi luă haina și i-o ținu.

– Trebuie să mă schimb.

El se uită la ea în costumul acela care-l făcea să saliveze și clătină din cap.

– Lasă-l așa, spuse el. S-ar putea să fie nevoie să mă protejezi în drum spre casă.

– Nu te prosti!

– Bun, atunci, lasă-l așa pentru că e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea își închise nasturii hainei peste costum fără nici un alt cuvânt.

– Camioneta mea, spuse el. Conduc eu.

Fugiră prin ploaie împreună spre camioneta lui, ținându-se de mână.

Înăuntrul clădirii ei, apartamentul ei era întunecat și la fel de rece ca de obicei.

– Ai lumânări? întrebă el odată ajunși înăuntru. Sau o lanternă?

– Lumânări. Olivia înaintă, se lovi de ceva, înjură și își desprinse mâna dintr-a lui.

El aprinse o lanternă de buzunar și o găsi din nou întinsă pe podea.

– Nici un cuvânt, spuse ea, ridicându-se și scuturându-se de praf. Nu vreau să aud nimic.

– De ce te-ai împiedicat?

Îndreptă fasciculul de lumină spre podea, dar nu văzu nimic.

– De propriile picioare, dacă trebuie să știi, spuse ea. Și deja am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

El zâmbi.

– Adu-mi aminte să te pun să stai în mijlocul bărcii când suntem pe ocean. Nu vreau să te pierd peste bord.

Continuă să lumineze apartamentul, curios. Arăta exact ca magazinul ei. E drăguț aici.

– Pe lângă scotch și șurubelniță, cari cu tine și o lanternă. Ce mai ții în pantaloni?

El rânji, iar Olivia roși.

– Știi ce vreau să spun! zise ea, ducându-și mâinile la obraji. Nu contează. Lumânări. Merg să aduc lumânări.

Se duse la un dulap antic și deschise câteva sertare, scoțând un mănunchi de lumânări pe care le împrăștie din loc în loc în jurul apartamentului.

– Uite, spuse ea, dându-i câteva. Încep să le aprind.

Frecă un chibrit de marginea cutiei, iar bățul scoase un fâsâit și apoi izbucni în flăcări.

Cole tresări. Îl enerva că o făcuse, dar se întâmplase. Tocmai sărise cât colo din cauza unui chibrit aprins, ca un copil.

Olivia îi întâlni privirea pe deasupra flăcării mici, tremurătoare. Nu spuse nici un cuvânt, ci doar atinse vârful chibritului de fitilul uneia dintre lumânări și repetă procesul cu celelalte, până când flacăra scăzu prea mult și ea trebui să o stingă.

Nu mai aprinse alt chibrit.

Cele cinci lumânări pe care le aprinsese luminau oarecum spațiul și dădeau puțin din căldura de care era nevoie cu disperare.

Sau poate asta era din cauza privirii ei.

Olivia puse cutia de chibrituri jos și veni la el.

– Mi-e frică, spuse ea.

Prostii! Nu îi era frică. Dar apoi își puse din nou brațele în jurul lui, iar el nu se mai putu gândi la nimic altceva decât că ei îi era, cu siguranță, frig. Scoțând un sunet ușor, o trase mai aproape.

– Tremuri.

– Tu tremuri, răspunse ea șoptit.

La naiba!

Ea își trecu degetele prin părul lui și-i întâlni privirea.

– Ce se petrece, Cole?

– Nimic.

– De asta ești așa agitat în jurul flăcărilor?

– Nu sunt niciodată agitat.

Ea măsură secundele care treceau cu mici mângâieri ale degetelor.

- Ai căzut de pe barcă din cauza unei scântei. În magazin ai înghețat din cauza altei scântei, iar acum s-a întâmplat din cauza flăcării.

- Poate că sunt un afurisit de pământălău, spuse el.

- Sau poate că sunt niște lucruri care te deranjează.

Privirea lui se ațintă într-a ei.

- Și crezi că îmi va fi de folos să mă bați la cap cu asta?

Un alt fulger lumină pentru o secundă camera ca ziua. Tunetul îl urmă îndeaproape, făcând pământul să se cutremure și ferestrele să zornăie. Ea tremură și se apropie și mai tare de el.

- Cred că știu ceva ce poate ajuta.

capitolul 15

Olivia se lipi de Cole, ridicându-și capul pentru a-i vedea fața. Era însă întuneric, iar el închisese ochii.

Era o tehnică pe care ea o cunoștea prea bine. Doar că nu o mai folosise nimeni împotriva ei până acum.

- Nu vorbim despre asta, spuse el. Nu acum.

Înțelegea. Putea înțelege asta.

- Ești ud, spuse ea încet.

- Și tu la fel.

Cole deschise ochii și, cu o parte din buna lui dispoziție revenind, îi căută privirea.

- E un déjà-vu.

Trecuse numai o săptămână din ziua în care ieșiseră din apă uzi, înghețați și tremurând, având nevoie de căldură, dezbrăcați până la piele sub păturile calde?

De ce păreau să fi trecut un milion de ani?

Motivul era atât evident, cât și inconfortabil. Una era timpul scurs de când cunoșteai pe cineva, și alta era felul în care petreceai acel timp.

Nu se cunoșteau de mult, și, deși timpul petrecut împreună avusese atât de multă intimitate, legându-i, încă nu știa care era culoarea lui preferată sau dacă era genul de tip care lăsa capacul toaletei sus ori îl punea la loc.

Dar știa că ceva era în neregulă. Ceva din adâncul lui îl bântuia. Iar ea se simțea obligată să-l ajute.

Ciudat, pentru că era bărbatul care avea cel mai puțin nevoie de ajutor dintre toți cei pe care-i cunoscuse ea. Dar simțea nevoia să-i aducă mângâiere. Voia să fie mângâierea lui.

– Știi ce urmează, nu? întrebă ea, pe un ton relaxat, glumeț.

El clătină din cap.

– Trebuie să te încălzesc.

Așa că-l luă de mână și-l conduse la pat, împingându-l să se așeze. Apoi nu mai știu ce să facă.

El ridică dintr-o sprânceană.

Masca lui. Expresia amuzată, relaxată, care spunea „Totul e în regulă, nici un motiv de panică". Era atât de priceput la asta, încât ea își imagina că cei mai mulți oameni nu reușeau să vadă nimic dincolo de această fațadă.

Însă, din cauză că și ea se pricepea la fel de bine să-și pună aceeași mască, putea vedea dincolo de ea. Nu știa exact ce nu era în regulă, doar că ceva nu era bine. Iar dacă el era pe jumătate la fel de bun ca ea la a-și ascunde emoțiile, nu avea să recunoască nimic – nu cu ușurință.

– Dezbracă-te, îi ceru ea.

El zâmbi.

– Îmi place când faci pe dura, replică el, dar nu se mișcă.

Bine. Înțelegea și asta. Știa destule despre pasivitate și ridicatul de bariere. Era greu să le ții sus fără haine, totuși, fiind într-o misiune, ea își dădu jos haina și o aruncă pe un scaun de lângă pat.

Zâmbetul lui Cole se lărgi la vederea costumației de dedesubt.

– De data asta, mă lași să trag cu ochiul? întrebă el.

– Ai tras cu ochiul data trecută, îi aminti Olivia, dispusă să-l lase să creadă că el conducea.

Își desfăcu șireturile costumului, iar acesta căzu de pe ea. Acum, mai purta doar protecțiile pentru brațe și... o pereche de chiloți de un roz fosforescent. Se aplecă spre sandale, iar el gemu.

– Lasă-le, spuse.

Olivia îndepărtă cuvertura de pe pat și se așeză, privindu-l.

Cu ochii la ea, Cole se ridică și își aruncă pantofii, apoi făcu gestul acela înnebunitor al bărbaților, dându-și tricoul jos peste cap cu o singură mână. După aceea, mâna i se îndreptă spre fermoarul pantalonilor.

– Ai de gând să mă încălzești, Supergirl?

– Prințesa Războinică pentru tine, spuse ea, ținându-și răsuflarea când el își lăsă pantalonii să cadă.

Nu purta nimic pe dedesubt.

Cole arăta foarte bine când era îmbrăcat, dar gol arăta extraordinar. Îi plăcea trupul lui cu toți mușchii aceia puternici și frumos conturați. Nu avea un gram de grăsime în plus.

Cu privirea încă ațintită în ochii ei, Cole se apropie de pat.

– Pentru că vreau să fiu complet sincer, spuse el încet, pe un ton ușor răgușit, trebuie să știi că nu mi-e chiar atât de frig.

– Bine. Nici eu nu sunt foarte speriată.

De data aceasta, Cole o împinse pe pat și urcă deasupra ei. Era solid și cald, atât de delicios de cald. Oliviei îi fusese mai frig decât crezuse, dar nu căldura lui o făcu să-l vrea mai aproape. Era ca și cum Cole reușea să pătrundă cumva în sufletul ei și să lumineze toate colțurile întunecate.

El îi cuprinse fața în palme și o privi în ochi, solicitându-i în tăcere toată atenția înainte ca degetele lui

bătătorite să-i mângâie sânii și abdomenul, coborând apoi până la dantela roz de pe șoldurile ei.

– Ridică-te, spuse el.

Ea o făcu, apoi chiloții dispărură, plutind prin aer, undeva în spatele lor.

– Gata, spuse Cole, sunând pe deplin satisfăcut, trăgând-o lângă el fără prea multă blândețe. E mai bine.

Simțurile ei erau pe pilot automat. Când fuseseră pe barcă, cuibăriți sub grămada de pături, tremurând din cauza fricii și a adrenalinei, nu reușise să aprecieze cu adevărat situația.

O aprecia însă acum.

Iar Cole avea dreptate. Nu îi era frig. Era cald ca un cuptor, iar Olivia se lipi de el, cu trupul ei moale mulându-se pe trupul lui tare. Dar nu era vorba numai despre mușchi. Era cu adevărat tare.

Peste tot.

Un alt fulger, iar ea tresări, așteptând tunetul. Când acesta bubui, ferestrele zdrăngăniră din nou.

Cole îi șopti numele într-un fel extrem de erotic. Ea se lipi și mai tare, simțindu-i mâinile mângâindu-i trupul.

Tandre. Precaute.

Nu, nu precaute. Cu grijă.

– Ce faci? întrebă ea.

El își înălță capul, cu părul zbârlit într-un fel foarte sexy, cu ochii fierbinți în lumina tremurătoare a lumânărilor.

– Dacă nu știi însemnă că am uitat cum se face asta.

– Ești grijuliu, îl acuză ea.

El clipi o dată, încet ca o bufniță.

– Grijuliu, repetă el. Și eu care credeam că sunt cel mai sexy bărbat pe care l-ai avut.

Dacă ar fi știut numai. Era cel mai sexy bărbat pe care-l avusese, și abia o atinsese deocamdată.

– Ți-am spus că nu mi-e atât de frică. Nu vreau să fii grijuliu.

– Și ce ai vrea să fac? întrebă el cu o notă de amuzament în voce. Să sar direct pe tine?

De fapt, da.

El îi observă expresia, râse fără să-i vină să creadă și se rostogoli pe spate pe saltea, acoperindu-și ochii cu antebrațul.

Ea își întoarse capul și se holbă la el. Era rău că primul lucru pe care-l observă fu felul în care erau flexați mușchii umărului și bicepșii? Probabil.

În orice caz, Cole nu mișcă.

Olivia se ridică într-un cot și-l împunse cu degetul în piept.

– Hei!

– Da.

– Ce faci?

– Încerc să te descifrez, spuse el.

– Crezi că va dura mult?

– Sunt destul de sigur că da.

Mușcându-și buza, ea își alese cuvintele cu cât mai multă grijă.

– Nu am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine, spuse ea. Nu am avut niciodată, nu voi avea niciodată.

Coborându-și brațul, el se uită la Olivia, cu ochii sclipindu-i în întuneric și pielea părându-i aurie în lumina lumânărilor.

– Am înțeles asta, spuse el. Admir asta la tine. Dar, uneori, un tip vrea să aibă grijă de femeia pe care urmează să o facă să-i strige numele. Asta nu te face slabă, Olivia. Te face a mea, să am grijă de tine, cel puțin până când unul din noi pleacă.

Oliviei îi veni greu să tragă aer în plămâni.

– A ta? repetă ea, încercând să-și dea seama dacă era iritată de posesivitatea lui sau – la naiba – și mai excitată.

– Până când unul din noi pleacă, spuse el din nou, fără să-și ceară scuze, fără să își întoarcă privirea, uitându-se doar la ea și așteptând să se hotărască.

Ea alese umorul; nu avea nimic altceva.

– Avem o relație serioasă, Cole?

El nu intră în joc. În schimb, își înălță capul și-i sărută maxilarul. *Deloc* blând. Ea inspiră adânc și simți cum se udă. La naiba!

Cole se uită la ea.

– Nu m-am culcat de doi ani cu o femeie, spuse el, așa că numai *serios* nu sunt în stare să fiu acum.

Doi ani.... De la Susan, probabil.

– Bine de știut, spuse ea în cele din urmă.

– Ar mai trebui să știi ceva. Odată ce intru în tine, nu te împart cu nimeni. Nimeni altcineva pentru nici unul din noi, nu înainte ca...

– Unul din noi să plece? întrebă ea blând.

Ochii lui foarte albaștri nu se desprinseră de ai ei.

– Da.

Așadar, aveau să facă asta, și, dacă intenționau să continue, nu mai puteau fi cu nimeni altcineva până când nu o terminau unul cu altul.

– Olivia.

Cole aștepta un răspuns de la ea.

– Pot trăi cu asta, spuse ea.

În ochii lui apăru un val de căldură și încă ceva, dar apoi o sărută până când din creierul ei dispăru orice altceva în afară de felul în care-l simțea, acum și aici. Nici nu respiră cât timp mâinile lui se familiarizară cu trupul ei. Nimic nu scăpă explorării lui atente; atinse și sărută tot - umerii, sânii, abdomenul, șoldurile, coapsele, apoi i le depărtă și le ținu așa, susținându-și greutatea pe un cot, cu privirea ațintită într-a ei.

– Ești frumoasă!

– Nici măcar nu te uiți.

El clătină din cap încet, dintr-o parte în alta, expresia lui provocându-i un foc intens în stomac.

– Mă uit direct la tine, spuse el și, înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce făcea, alunecă în susul trupului

ei, îi prinse încheieturile cu degetele și-i puse brațele în jurul gâtului lui. Mai bine, spuse Cole și se rostogoli, aducând-o deasupra lui, astfel încât trupul lui musculos și perfect era acum îngropat în saltea.

Adevărul era că *el* era cel frumos, înalt, subțire și plin de mușchi. Olivia nu știa cât avea să dureze povestea asta a lor, dar nu se amăgea. Nu era pentru totdeauna. Nu era nici măcar pe termen lung. Se asigurase deja de asta nefiind sinceră. Deoarece știa că era numai o chestiune de timp până când minciunile aveau să se întoarcă împotriva ei.

Avea să-i fie dor de el, odată ce se despărțeau. Avea să-i fie dor de râsul lui, de istețimea, de puterea lui interioară... avea să-i fie dor de tot, inclusiv de simplul fapt de a se uita la el. Dorea să și-l imprime în minte, fiecare bucățică din el: maxilarul pătrățos, barba nerasă de câteva zile, pieptul lui sexy, tăietura mușchilor la șolduri, coapsele și ceea ce avea între ele – care, adevărul fie spus, era cel mai frumos lucru văzut de ea vreodată. Iar asta spunea multe, pentru că, în general, părțile bărbătești nu erau atât de grozave.

Pe la jumătatea acestei inspecții vizuale, respirația lui caldă îi gâdilă urechea, iar dinții îi strânseră cu blândețe lobul urechii. Limba lui făcu câteva mișcări rapide pe acesta, înainte ca buzele lui să coboare în scobitura gâtului, iar fierbințeala din stomacul ei începu să se lase mai jos.

Parfumul lui îi era deja familiar și totuși atât de erotic, încât o făcea să amețească de dorință.

– Cole...

– Sărută-mă, spuse el, ca și cum ar fi simțit aceleași lucruri.

Apoi deodată, fără să o mai aștepte, o lăsă pe spate și o sărută, o conexiune blândă, cu gurile deschise, care o făcu să icnească atunci când îi simți vârful limbii

conturându-i buzele. Își deschise gura pentru el, dar Cole se retrase.

Privind-o cu ochi fierbinți, zâmbi. Ea se uită la gura lui, dorindu-și atât de tare să fie din nou peste a ei, că aproape îi simțea gustul. El cedă și o sărută ușor pe buze. Și încă o dată. Încă un sărut... O tachina.

– Cole.

– Hai aici, Prințeso, murmură el și, luând-o în brațe, îi dădu în sfârșit ce-și dorea.

Fu un sărut cu adevărat impresionant, fierbinte și sexy, cu suficiente atingeri cu limba, încât să o facă să respire precipitat, în timp ce trupul ei cerea mai mult.

Cole știa ce făcea.

Iar Olivia, nu. Nu când venea vorba despre el. Oh, știa teoria, dar el dusese lucrurile atât de departe de teorie, încât se simțea ușor pierdută și puțin panicată.

– Te simți bine, spuse el, așezând-o sub el. Te simți bine.

Cuvintele lui îi insuflară încredere și, dorind să fie din nou deasupra, se rostogoli cu el cu tot. Jos din pat.

Olivia icni, iar Cole râse, ridicându-se în pumni deasupra ei. Dar ei îi plăcea să-i simtă greutatea deasupra, și își încolăci picioarele în jurul lui, pentru a-i arăta cât de mult...

În perete se auzi o lovitură. Era peretele pe care-l împărțea cu apartamentul vecin. Cu Callie.

Atât Cole, cât și Olivia rămaseră nemișcați.

– Hei! se auzi vocea lui Callie prin perete. Olivia, tu ești? Ești bine?

Olivia se uită la Cole cu ochii mari.

– Da, spuse ea, dar trebui să-și dreagă vocea răgușită din cauza excitării și să mai încerce o dată. Da, eu sunt. Sunt...

Cole se lăsă lângă ea și-i luă un sân în gură, sugându-l cu putere și făcând-o pe Olivia să tremure din tot corpul.

– Dumnezeule!

– Poftim? întrebă Callie. Ai văzut un păianjen? Ai căzut? S-a auzit ca și cum ai fi căzut.

– Pereți subțiri, îi șopti Olivia lui Cole.

Ridicându-și capul, el îi zâmbi și trecu la celălalt sân, pe care-l linse și-l dezmierdă cu limba, apoi luă cu blândețe sfârcul între dinți.

– Oh, Dumnezeule, icni ea din nou.

– Poftim? întrebă iarăși Callie. Tot spui asta! Ascultă, vin acolo...

– Nu! Olivia căuta cu disperare o gură de aer, în timp ce Cole se mișca în jos pe trupul ei. Nu, spuse ea. Sunt...

Dumnezeule, limba lui era incredibilă. Pentru un tip care spunea că nu mai făcuse asta de doi ani, nu uitase nimic legat de corpul unei femei.

– Sunt bine, reuși ea să spună, foindu-se în timp ce Cole îi sărută șoldul și își croi drum spre interiorul coapselor ei. Tot ce putea vedea acum era creștetul capului său și umerii largi, sclipind în lumina lumânărilor între picioarele ei.

– Ești sigură? întrebă Callie. Am o lanternă. Am putea...

– Nu! Dumnezeule! Încercă să folosească un ton normal, dar Cole o făcea să-i vină să cânte. Nu veni!

– Bine, bine, în regulă, spuse Callie.

Olivia își ridică din nou capul și se uită în jos la Cole. Fiecare din mâinile lui mari îi ținea câte o coapsă. Se uită pentru o clipă în ochii ei, apoi își coborî capul și-i inspectă comoara.

– Frumos, spuse el și-o mângâie cu vârful degetului mare.

O mângâie din nou, dar de data asta degetul i se umezi din cauza excitării ei.

Cu ochii la ea, își duse degetul la gură și îl supse ca și cum ar fi fost o delicatesă. Gura Oliviei se deschise,

și probabil scosese un sunet, deoarece Callie bătu din nou în perete.

– Olivia? Ești sigură că ești bine?

Nepărând să-i pese că o ducea pe culmile disperării sau că ea încerca să o alunge pe Callie, Cole se aplecă deasupra ei, de data asta folosindu-și limba cu mișcări ritmice, sus-jos...

Olivia se arcui, reușind să scoată un „Sunt sigură!" pentru Callie.

Se uită la Cole.

– S-a terminat, nu vine, șopti ea.

– Bine, spuse Cole. Pentru că și tu ești aproape să termini.

„Oh, perfect", strigă drăcușorul de pe umărul Oliviei, sărind în sus și-n jos de bucurie.

– Nu, icni ea. Nu putem, izolația... nu este izolație... poate să audă tot...

– Atunci, va trebui să fii tăcută.

Acompanie cuvintele cu alte mângâieri devastatoare. Și altele. Olivia scoase niște sunete neinteligibile.

– Șșșttt, murmură el. Nici un sunet, altfel va trebui să ne oprim.

– Dacă te oprești, reuși ea să spună, te omor.

Cu un zâmbet șmecheresc, el îi acoperi gura cu propria ei mână, strângând ușor, transmițându-i prin gesturi să nu facă zgomot.

Ea chiar se străduia, dar gemu când el coborî din nou. Își ridică mâna de pe gură, spunându-i șoptit:

– Poate că ar trebui să trecem direct la desert.

– Nu.

Nu?

– Am un prezervativ în baie, șopti Olivia, dar iau anticoncepționale și nu am mai făcut-o oricum de mult, așa că probabil e în regulă să...

Gura lui își reluă treaba, iar Olivia gemu din nou, apăsându-și gura cu mâna în timp ce degetele lui

talentate se alăturară incursiunii... aducând-o aproape de final. Șoldurile ei se ridicară, și Olivia tremură din tot corpul când veni orgasmul.

În mai puțin de cinci minute.

În alt moment, de exemplu când capul avea să-i fie pe umeri, urma să se gândească la cum făcuse Cole asta, când ea singură nu reușea. Sigur, putea ajunge la orgasm singură sau cu ajutorul unui bărbat. Doar că de obicei îi lua destul de mult timp și erau necesare niște fantezii cu Channing Tatum.

De data aceasta, nu fusese nevoie decât de Cole.

Când își veni în fire, îl văzu scoțând un prezervativ dintr-unul din nenumăratele buzunare ale pantalonilor.

– Într-o zi, va trebui să-mi arăți ce mai ai prin pantalonii ăia, spuse ea.

Pufnind, el îi luă mâna și i-o puse pe bărbăția impresionantă.

– Asta, replică el. Asta e cea mai importantă sculă... Râsul i se opri în gât când Olivia îl mângâie lung și încet. Dumnezeule, Olivia, gemu el.

– Șșșttt, îl imită ea. Nici un sunet, altfel va trebui să ne oprim.

Apoi îl conduse acasă.

El se împinse în ea cu o alunecare delicioasă, caldă și umedă, iar ea avu un ultim gând înainte ca valul de plăcere să o poarte departe.

Voia să se bucure de fiecare secundă, pentru că, la fel de sigur cum soarele avea să răsară dimineața și să apună seara, Cole avea să plece la un moment dat.

capitolul 16

„Sfinte Dumnezeule."

Acesta fu singurul gând rațional al lui Cole. Intrase în trupul strâmt al Oliviei până la capăt și era copleșit

de senzațiile pe care le simțea. Avu nevoie de toată stăpânirea pentru a opri geamătul care-i stătea pe buze.

Olivia avea dificultăți la fel de mari în a rămâne tăcută. Încă își ținea mâna peste gură, iar degetele i se albiseră din cauză forței cu care apăsa. Aplecându-se peste ea, Cole îi sărută degetele, ieșind din ea... și intrând din nou.

Ea îi cuprinse șoldurile cu picioarele și își înfipse unghiile în fundul lui în timp ce el începu să se miște, ținându-l aproape și adânc.

Exact acolo unde își dorea el să fie. Nu se mai sătura de ea. Îi plăcea corpul ei, îi plăcea să fie deasupra ei și mai ales îi plăceau reacțiile pe care le obținea de la ea. Dar, când ea se legănă, strângându-și mai tare picioarele lungi în jurul lui, întreaga lui lume se îngustă și nu se mai putu concentra decât asupra simțurilor, asupra umezelii ei, asupra felului în care se agățase de el, asupra respirației ei superficiale, asupra fierbințelii pielii ei.

Sprijinindu-se într-un cot lângă capul ei, Cole se aplecă să-i sărute degetele, îndepărtându-i-le de pe gură, pe care i-o acoperi apoi cu buzele lui.

Dedesubtul lui, ea tremură terminând din nou, și simpla ei vedere îl făcu și pe el să ajungă la culmea extazului.

Când deschise iarăși ochii, trecuseră poate cinci minute, poate o oră sau poate o viață. Era cald. De fapt, era de-a dreptul fierbinte, datorită femeii cuibărite lângă el.

Peste el, de fapt. Avea un picior peste ale lui, un braț peste pieptul său, fața lipită de gâtul lui.

Fie căzuse într-o comă sexuală, fie o omorâse.

– Olivia.

Ea mormăi ceva și se lipi mai tare de el, frecându-și vârful rece al nasului de gâtul lui. Nu, nu era moartă.

– Supergirl.

Ea își apăsă mai tare piciorul și brațul peste el și își mișcă șoldurile mai aproape.

Da. Cole era de acord cu asta și se gândi la a doua rundă. Gândul era tentant, atât de al naibii de tentant. Cât de mult timp trecuse de când se lăsase pierdut într-o femeie?

De la Susan.

Doi ani...

Nu-i lipsise să aibă pe cineva în viața lui. Fusese ocupat să-și lingă rănile și furia. O păstrase, o crescuse, ajunsese chiar să-i fie dragă. Dar acum nu-și putea aminti de ce.

Să își vadă de viață fusese o strategie mult mai bună, iar Cole era furios pe sine însuși că nu o făcuse mai repede. Dând la o parte părul de pe fața Oliviei, se uită la ea cum își deschidea ochii mari și întunecați.

- Salut, spuse el încet. Salut.

- Am dormit puțin.

- Și ai salivat, spuse el.

- Nu-i adevărat! Dar se șterse la gură și apoi îl privi cu ochii mijiți când îl auzi râzând. Nu salivez.

- Bine, poate că doar sforăiai, spuse el.

Olivia clipi.

- Sforăi?

- Suficient de tare cât să zornăie ferestrele.

Ea începu să se retragă de lângă el, dar, râzând, el își întări strânsoarea și o ținu nemișcată.

- Greșeala mea. De fapt, a fost tunetul.

Olivia se lăsă pe spate, iar Cole se aplecă și o sărută, un sărut lung și leneș, perfect pentru nopțile furtunoase fără curent electric și în care nu trebuie să te grăbești niciunde altundeva.

- Ce-i? întrebă ea, trăgându-se. Zâmbești.

- Torci ca o pisică, spuse el și râse când ochii ei întunecați se îngustară și mai tare. E adevărat. Este foarte drăguț.

- Tu ești îngâmfat ca naiba. Și *nu* e drăguț.

- Mincinoaso!

Ea încercă din nou să scape, dar un nou fulger o țintui locului.

Întins pe spate, Cole își puse o mână peste șoldul ei și îi cuprinse fundul în palmă.

– Unde vrei să pleci?

Tunetul căzu incredibil de aproape, zguduind ferestrele, tavanul și chiar și podelele, iar Olivia se întoarse și sări pe el.

– Niciunde.

Râzând ușor, el o strânse lângă el, făcu un efort herculean să ajungă în pat și trase cuverturile peste ei până când fură înfășurați ca într-un cocon.

– Niciunde sună foarte bine pentru mine.

Olivia se lipi de trupul lui Cole. Încă tremura puțin și se simțea ca și cum și-ar fi arătat vulnerabilitatea. Se simțea expusă și vulnerabilă – și, ca regulă generală, nu era foarte bună la asta.

Nici Cole, ghici ea, dat fiind felul în care se închisese după incidentul cu chibritul. Reușise să-i distragă atenția de la acest episod, dar și el o distrăsese.

Cu toate acestea, nu uitase expresia lui plină de disperare.

– Are de-a face cu explozia de pe platformă? întrebă ea încet.

El o mângâia în sus și în jos pe spate, așa că mâna îi îngheță în partea de jos a spatelui ei.

– Puțin, ghici ea.

– Săptămâna asta e comemorarea morții lui Gil.

Cole spusese asta în părul ei, cu voce joasă, aproape inaudibilă, dar ea simți vibrația cuvintelor călătorind prin pieptul lui și apoi într-al ei, pe măsură ce le înțelegea.

Avea o mână pe bicepsul lui, iar cealaltă pe obraz. Îl mângâie pe braț și pe spate, unde, dedesubtul pielii fine și fierbinți, putea simți tensiunea mușchilor.

– Ți-e dor de el.

El lăsă să-i scape o gură de aer și își frecă obrazul de al ei, fără să spună nimic.

– Îmi pare rău, zise Olivia cu blândețe.

– Nu e vorba doar despre pierdere, răspunse el. Am crezut... Scutură din cap și continuă: E posibil să nu fi fost tipul care credeam eu că e.

Degetele ei urcară și coborâră pe spatele lui, așa cum o făcuseră ale lui cu puțin timp înainte, iar ea își dădu seama că durerea lui era amestecată cu altceva. Cu furie.

Era clar că îi lipsea o piesă din acest puzzle.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Cole clătină din cap.

– E-n regulă, murmură Olivia, dacă încă nu vrei să vorbești despre asta.

La urma urmei, și ea avea destule secrete de protejat.

– A ieșit ceva la iveală după, spuse el. După ce a murit Gil. Și asta a... schimbat lucrurile. Pentru mine.

Ea închise ochii strâns. Oh, Doamne! Deci ajungeau acolo. Dar nu putea fi surprinsă. Cole nu era un bărbat care să țină prea mult lucrurile în el.

– Și asta, orice ar fi, spuse ea blând, a schimbat sentimentele tale pentru el?

– Da. Deși încerc să trec peste. Se strecură din brațele ei și se ridică din pat. Mă duc să aduc apă. Vrei ceva?

Era plăcut să aibă un moment pentru ea, să își adune gândurile și să își stăpânească emoțiile care se apropiau prea tare de suprafață când venea vorba despre el.

– Nu, mulțumesc.

Cole se duse spre bucătărie și se împiedică de cufărul de la picioarele patului ei. Când îl puse la loc, se deschise capacul. Înăuntru erau costumele din colecția ei personală, cele pe care le folosea în timpul repetițiilor cu copiii, dar de care nu se putea despărți. Deasupra era costumul Cenușăresei, iar Cole se întinse după el.

*

Capacul cufărului se trânti, ratând la milimetru degetele lui Cole. El se uită la Olivia.

– Scuze, spuse ea, îngenunchind, goală și ciufulită, la capătul patului, ținând capacul cufărului închis. Ești bine?

– E o colecție privată? întrebă Cole.

Ea se înveli în cearșaful mototolit pe care-l aruncaseră la capul patului.

– Poate că vreau niște apă, până la urmă, spuse ea.

Cu alte cuvinte, *da, idiotule, e o colecție privată.* Mesaj recepționat. Cole traversă spațiul deschis și ajunse în bucătărie, unde umplu un pahar cu apă, îl bău din câteva înghițituri și-l reumplu, pentru Olivia.

Cât timp ea bău, Cole se strecură înapoi în pat, lângă ea.

– Nu ești chiar o carte deschisă, spuse el.

Ea nu se prefăcu că nu știa despre ce vorbea. Pur și simplu, ridică din umeri.

– Vechi obiceiuri.

El îi studie fața în lumina lumânărilor împrăștiate prin cameră.

– Poți să-mi spui orice. Știi asta, da?

– Nu e prea mult de spus.

Mda.

Unul din telefoanele lor începu să sune; Cole îl putea auzi vibrând pe noptieră. Își înălță capul și văzu că era al ei. Pe ecran scria „Netotul – nu răspunde".

Se uită la Olivia. Ea nu-i răspunse privirii.

– Ignoră-l, spuse ea.

Un minut mai târziu, alt apel. De data aceasta, pe ecran scria „Regina cea Rea – nu răspunde".

Cole începea să vadă un tipar.

Mâna Oliviei apăru în câmpul său vizual, luându-i telefonul de sub nas și aducându-l sub al ei.

– La naiba, spuse ea.

Apoi aruncă telefonul în cealaltă parte a camerei, unde aterizează în coșul cu rufe murdare.

- Bună aruncare, remarcă el.

- Da, o exersez des. Totul e să-mi aduc aminte să salvez telefonul înainte să pun hainele la spălat.

- Scumpă greșeală, observă el.

- Mie-mi spui?! Deja sunt la al treilea telefon anul ăsta. Se rostogoli de lângă el și încercă să se ridice din pat. Ascultă, trebuie să mă trezesc devreme probabil că ar trebui să pleci.

El o țintui din nou pe burtă, lăsându-se încă o dată copleșit de erotism.

Ea își suflă părul de pe față, își suci gâtul și-i aruncă o privire amenințătoare.

- Ce-i cu poziția asta de omul peșterilor? Ne-am simțit amândoi bine în seara asta, așa că am depășit toată treaba asta cu „sunt a ta", nu?

- Nu, replică el, unduindu-și șoldurile în apropierea fundului ei.

Oliviei îi scăpă un geamăt ușor, și privirea i se îmblânzi, până când telefonul începu din nou să vibreze.

- Pe cât punem pariu că iarăși sună un „Nu răspunde"? întrebă el.

Ea își întoarse capul, astfel încât el să nu-i vadă expresia.

Ah. Zidul de cărămidă. Devenea din ce în ce mai bun în a se da cu capul de el.

- Cine-i Netotul?

Coborându-și capul, își băgă bărbia în curba delicată a gâtului ei.

Ea tremură. Îi plăcea asta. Așa că o făcu din nou.

- Olivia?

- Nimeni important.

Oricine ar fi fost era suficient de important pentru a fi în agenda telefonului.

- Și Regina cea Rea?

– Număr greșit.

El râse încet.

– Ce mincinoasă frumoasă! Dându-i părul la o parte, o sărută pe ceafă. Pun pariu că te-aș putea face să-mi spui toate secretele tale, Supergirl.

– Nu sunt foarte interesante, replică ea, trăgând șuierat aer în piept când el începu să-i sărute spatele, cu un sunet gâtuit, ca și cum și-ar fi presat fața în pernă, ca el să nu o audă.

Dar el *voia* să o audă.

– Cred că totul e interesant la tine, spuse Cole, iar, când Olivia protestă împotriva poziției în care o ținea, îi depărtă picioarele cu una din coapsele lui.

Apoi făcu loc și pentru cealaltă.

– Trebuie să dorm, mormăi ea, dar își împinse fundul în pelvisul lui.

Apoi fu rândul lui să geamă.

Cu o mână pe umărul ei, sprijinindu-și greutatea, își strecură cealaltă mână pe sub ea și-i cuprinse un sân moale și cald. Sfârcul ei se întări imediat, apăsându-i palma.

– Bine, spuse ea, respirând superficial. Ai zece minute.

– Pot să fac multe în zece minute, o avertiză el. Apoi i-o dovedi.

capitolul 17

Era o lașitate, dar Olivia se trezi înainte de ivirea zorilor... și plecă.

Da. Plecă din propriul apartament, lăsându-l pe Cole în patul ei și telefonul încă în coșul de rufe.

Se opri la Eat Me pentru o cafea, luă un croasant de la patiserie, apoi pierdu și mai mult timp plimbându-se pe chei, spunându-și că avea nevoie de exercițiu.

Nu avea. Arsese un catralion de calorii călărindu-l pe Cole cu o noapte în urmă... Numai amintirea nopții trecute o făcu să mai ardă niște calorii.

Soarele ieși din spatele munților, făcând apa să strălucească. O mai privi un timp, terminându-și cafeaua și croasantul, apoi se întoarse acasă.

Cole plecase.

Crezuse că avea să se simtă ușurată, dar se simțea cu totul altfel.

Dezamăgită. De ea, nu de el. Cu mult timp în urmă, se hotărâse că Olivia avea să fie o versiune mai bună a ei, și așa fusese.

Până în această dimineață.

Până când termină cu dușul, îmbrăcatul, recuperatul telefonului și ieșitul pe ușă – pentru a doua oară –, îi veni greu să nu se gândească la noaptea care tocmai trecuse.

Ce crezuse Cole când se trezise singur? Și de ce i-ar fi păsat ei? Cole voia să știe mai multe despre ea, și ea înțelegea asta. Și ea își dorea să știe mai multe despre el. Dar nu voia să-și împărtășească trecutul cu el, nu acum.

Niciodată, dacă se putea.

Nu pentru că nu avea încredere în el. Oricât de ridicol ar fi sunat, deja avea încredere în Cole. Era ceva în el care inspira încredere.

Dar asta venea cu o doză sănătoasă de realitate. Învățase din proprie experiență să nu se dezvăluie prea mult. Nimic bun nu ieșea din asta. Trebuia să țină minte acest lucru.

„Încă puțin timp cu el", imploră diavolul de pe umărul ei stâng. „Te rog."

„Nu ar trebui", spuse îngerul de pe umărul drept, cu îngrijorare. „Păzește-ți trecutul, îndepărtează-te!"

Inima Oliviei se strânse. Știa că nu putea sta la distanță, că nu-i putea rezista.

Dar ceasul bătea, *tic-tac*, fără oprire. O știa foarte bine. În spatele naturii lui relaxate, Cole era ager ca o vulpe. Și intens. Avea întrebări și voia răspunsuri.

Avea să complice lumea pe care o construise ea pentru sine. Avea să dea totul peste cap și, dacă nu era atentă, urma să-i dărâme casa construită cu atâta atenție.

Chiar când se gândea la asta, telefonul ei *malefic* vibră în buzunar, iar ea aruncă o privire la ecran. De data asta, nici un „Nu răspunde", ci Becca.

– Hei, spuse Olivia, ținându-și telefonul între umăr și ureche, în timp ce descuia ușa magazinului.

– Ai pierdut micul dejun impromptu cu mine și cu Callie. Mi-ai primit mesajul?

– Da, spuse Olivia, intrând, aprinzând luminile și pornind căldura. Îmi pare rău! Am fost... ocupată.

– Cu ce?

– Ăăă..

La naiba! Tot uita că prietenilor – cei din viața reală – le plăceau detaliile.

– Cu stocul și pregătirea magazinului pentru Halloween, chestii din astea.

– Oh, spuse Becca. Pentru că eu și Callie credeam că ești ocupată cu altceva. Făcu o pauză plină de subînțelesuri. Sau cu... altcineva.

Olivia rămase nemișcată.

– Oh! Rotițele din creierul ei începură să se rotească, înnebunite. De ce ați crede așa ceva?

– Pentru că l-am văzut amândouă pe Cole la tine acasă mai devreme. Apropo, fluiera.

– Îmi repara....

– Ce?

– Diverse, spuse ea, apoi se strâmbă.

Penibil.

– Serios? întrebă Becca, părând amuzată. De asta zâmbea așa larg? Că îți reparase diverse?

Olivia închise ochii și se lovi cu fruntea de tejghea. Asta nu o făcu însă să își vină în fire.

– Pentru că, după umila mea părere, continuă Becca, fără nici o urmă de umilință în ton, de fapt, un zâmbet ca al lui Cole striga de departe „Am avut noroc".

În ureche Oliviei se auzi bipăitul care o anunța că primea un alt apel.

– Trebuie să închid.

– Pun pariu.

– Nu, serios. Mă sună cineva.

– Sigur că da, spuse Becca. Ne auzim mai târziu!

Olivia închise și se uită la ecran, să vadă cine o suna. „Cel mai bun iubit pe care l-ai avut – răspunde!"

Se holbă la ecran, apoi izbucni în râs. Nu știa când reușise Cole să-i ia telefonul și să-și salveze numărul lui, dar trebuia să-i acorde un premiu pentru creativitate. Răspunse.

– Cineva e cam plin de el în dimineața asta?

– Și totuși, nu negi sintagma „cel mai bun iubit", observă el, cu vocea joasă și jucăușă.

La naiba, Olivia rânjea cu gura până la urechi. Încercă să-și șteargă rânjetul de pe față, dar nu reuși.

– De ce suni? întrebă ea, plimbându-se prin magazin și aranjând câteva decorațiuni de Halloween pe care le agățase în cursul săptămânii. Se gândea că mai putea pune câteva. Niciodată nu erau suficiente decorațiuni de Halloween. Nu tocmai ne-am despărțit?

– Au! Și da. Am nevoie de o favoare. Am chestia asta la care trebuie să particip vineri seară. Speram să vii cu mine.

Vineri era peste trei zile – și era Halloweenul.

– Definește chestia, spuse ea cu precauție.

O întâlnire? Da, se culcaseră împreună, dar nu fusese neapărat ceva planificat. O întâlnire ar fi dus lucrurile la un alt nivel, și nu era sigură că era pregătită pentru asta deocamdată.

– Ești suspicioasă? întrebă el, părând amuzat. Văd de-aici cum ți se învârt rotițele. Doar spune da, Olivia.

– Nu cred...

– Este o chestie de Halloween. Cu costume.

Entuziasmul îi depășește nesiguranța. Îi plăcea la nebunie să se costumeze. Iar el o știa. Se uită la raftul plin cu costume pe care le expusese, imaginându-și deja cel puțin trei combinații pe care le-ar fi vrut pentru ea.

– Știi, spuse ea nonșalant, toată chestia asta cu șeful merge bine în pat, dar nu e așa distractivă în viața reală.

– În regulă, răspunse el. Spune da, *te rog!*

Ea izbucni într-un hohot scurt de râs. Cole învăța repede.

– Promit că o să te simți bine, spuse el cu vocea aceea joasă și sexy, cea care o scosese din cochilia ei cu o seară în urmă și o determinase să facă tot ce dorise el.

Și îi plăcuse la nebunie.

Clătinând din cap, se duse până la biroul ei și mai aprinse câteva lumini în drum. Cea de deasupra biroului ei rămase aprinsă, așa cum o făcea de o săptămână, iar Olivia zâmbi.

– Bine, spuse ea. Da.

– E vorba despre mine sau despre faptul că trebuie să te costumezi?

– Chiar vrei să știi?

El râse încet, atât de al naibii de sigur pe sine.

– Știu că e vorba despre mine.

Își spuse că nu avea timp de asta – sau de el. Mesageria vocală îi era plină de apeluri de la producătorul TV Land, de la mama și sora ei... Toți voiau ceva de la ea. Ceva din strălucirea ei de după sex păli. Avea nevoie să rămână tare pe poziții. Pentru că, altfel, dacă ceda și făcea asta pentru ei, și-ar fi luat ce aveau nevoie și ar fi părăsit-o.

Din nou.

Ceea ce era, de fapt, un memento bun. Fericirea pe care o găsise în Lucky Harbor era fragilă, și totul depindea de fațada pe care și-o construise și care trebuia să rămână în picioare.

Aici nu era copilul-vedetă.

Era doar ea însăși. Proprietăreasă. O femeie simplă, cu nevoi simple.

În momentul în care ar fi redevenit Sharlyn, totul s-ar fi schimbat. Viața aceasta fericită ar fi dispărut. Tot ce era bun ar fi dispărut. Prietenii ei. Poate și afacerea. Cole.

Iar dacă gândul acesta nu era suficient, își dădu seama că și viața pe care și-o făcuse aici, în Lucky Harbor, era temporară.

Dumnezeule. Dumnezeule, cât ura asta! Dar adevărul era că și această viață nu era decât un alt serial, o altă emisiune, o altă iluzie. Sau deziluzie.

- Olivia? Încă ești acolo? întrebă Cole.

Da. Da, era. Întrebarea era pentru cât timp.

- Da.

El făcu o pauză, iar, când vorbi, buna dispoziție îi dispăruse din voce.

- Trebuie să spun că a fost neașteptat să mă trezesc singur.

Ea își drese vocea.

- Întreaga noapte a fost neașteptată. Nu am plănuit să mă culc cu tine, Cole.

- Iar eu nu am plănuit să mă trezesc cu tine plecată.

Atât de direct. Atât de onest. Din nou, fără jocuri, fără ascunzișuri, doar... Cole.

Habar nu avea cum să procedeze. Sau ce să facă cu el. Nu mai întâlnise pe nimeni ca el. Probabil nu mințise despre nimic, niciodată, iar ea știa al naibii de bine că aștepta același lucru de la cei la care ținea. Iar deschiderea aceasta a lui, fără a mai pomeni despre așteptările nespuse, era un mister pentru Olivia.

– Femeile curajoase, care scot din ocean necunoscuți, nu ar trebui să dea bir cu fugiții, zise el.

Ea nu era sigură ce să spună, dar se simți bine auzind că o numea curajoasă.

– Avem nevoie să o luăm de la început, Olivia.

Trupul ei se înfioră la gândul unei recapitulări a nopții precedente. Acum, nu mai trebuia să se întrebe cum era el în pat. Putea închide ochii și să-l simtă mișcându-se deasupra ei, să-i audă timbrul răgușit al vocii în ureche. Fusese... uimitor. Intuitiv, atent, delicios de dominator.

Ceea ce, desigur, însemna un singur lucru. Nu mai puteau face asta. Pentru că, cu cât deveneau mai apropiați și cu cât lucrurile deveneau mai intime între ei, cu atât mai repede ar fi sosit sfârșitul.

– Trebuie să închid, spuse ea.

– Și eu. Am întârziat la o partidă de înot cu Tanner.

Ea își imagină asta pentru o clipă, doi dintre cei mai atrăgători bărbați din oraș înaintând în viteză prin apă.

– Asta sună... „Fierbinte." Nebunesc. E frig afară.

– Nu, spuse el, e distractiv. Avem echipamente în plus, dacă vrei să vii și tu. Doar te rog să nu mai încerci să mă salvezi. Vrei să mă pipăi? Fă-ți de cap cât vrei! Dar fără salvare.

Ea zâmbi și își dădu seama că se simțea ușoară ca o pană. Fericită.

Înfricoșată.

– Pot să te rog ceva? spuse ea încet.

– Orice.

Și chiar așa era. Cole era ca o carte deschisă. Iar ea... ea nici măcar nu avea o carte.

– Când vei pleca, fă-o, pur și simplu, bine? spuse Olivia. Nu încerca să îndulcești lucrurile sau să le lungești. Doar pleacă.

Urmă un moment de tăcere.

– Doar să plec, repetă el, cu o notă ciudată în voce.

– Da, spuse ea. Și eu voi face la fel. Fără resentimente, promit!

Un alt moment de tăcere.

– Așa se fac lucrurile în Kentucky, Olivia? întrebă el cu blândețe.

Oh, Dumnezeule, vocea aceea joasă, blândă, dar cu o urmă de iritare. Ea tresări auzind aluzia lui la trecutul ei, dură și deloc bine-venită. O cuprinse panica.

Prinsă în capcană de propriile minciuni.

– Așa se fac lucrurile în lumea mea, spuse ea.

În lumea ei *adevărată*.

– Ei bine, nu și într-a mea, replică el. Nu plec pur și simplu.

capitolul 18

Cu o zi înainte de Halloween, Olivia nu părea să se poată concentra la nimic. Dădu vina pe o altă noapte nedormită, în care se zvârcolise de pe-o parte pe cealaltă, retrăind momentele petrecute împreună cu Cole în același pat. Și pe podea. Și înapoi în pat.

Cole era greu de uitat.

„Nu plec pur și simplu."

Cuvintele lui – și mai ales semnificația lor – i se derulau mereu în minte. Însemnau că se culcase – și, destul de probabil, se îndrăgostise – de un bărbat a cărui busolă morală nu se abătea niciodată.

Îi plăcea asta. Îi plăcea la nebunie. Dar lucrurile aveau să fie cu atât mai dureroase în final. Ea număra deja zilele până când el avea să o părăsească – indiferent de ce spunea Cole, urma să o părăsească în cele din urmă – și simțea că avea nevoie să facă acest lucru, dar în același timp era îngrozită de această numărătoare inversă.

În loc să se gândească prea mult la asta, se îngropă în muncă. Atunci când veniră copiii la atelierul de teatru, Roz și Kendra apărură ținând-o de mâini pe Becca.

Discutând despre Halloween, Olivia află că gemenele aveau să fie singurele care nu mergeau la colindat, pentru că nu aveau costume.

– E în regulă, îi spuse Roz curajoasă. Ne costumăm oricum azi, nu?

Olivia se uită la Becca și înțelese problema – tatăl lor avea serioase dificultăți financiare. Înghiți cu greu nodul din gât.

– Absolut, spuse ea. Toată lumea se costumează aici.

Fetele chicotiră și țopăiră de bucurie. Apoi se grăbiră către ceilalți copii și așteptară cu o răbdare prefăcută, agitate ca și cum ar fi fost ultima zi de școală.

Olivia merse în spate și târî cufărul, pe care-l adusese cu ea, așa cum făcea în fiecare săptămână.

Roz scoase rochia Cenușăresei și i-o dădu surorii ei. Kendra strânse cu ardoare materialul roz, lipindu-l de ea și mângâind rochia cu o expresie extaziată.

Atelierul de teatru decurse ca de obicei, cu fiecare copil jucând rolul dorit după un scenariu pregătit de Olivia pentru această zi, pe tema Halloweenului. Le adusese și bomboane și, la sfârșit, când se îmbrăcaseră toți cu hainele lor, le dădu voie să se înfrupte după pofta inimii.

Olivia o găsi pe Kendra singură în spate, încă îmbrăcată în Cenușăreasa.

– Kendra?

Fetița nu-și ridică privirea spre ea. În schimb, scoase un suspin grăitor și își ținu capul plecat.

Inima Oliviei se frânse în două. Becca veni în spatele ei și evaluă situația.

– Mă opresc cu ele la magazin în drum spre casă, îi șopti ea încet Oliviei. Le voi cumpăra costume.

Nu. Olivia nu era de acord. Lăsându-se în genunchi în fața fetiței, Olivia îi săltă cu blândețe bărbia și se uită în ochii ei verzi uriași.

– Vreau să iei rochia Cenușăresei pentru mâine-seară, spuse ea.

Ochii imposibil de mari ai fetei se făcură și mai mari, iar gura-i rămase deschisă. Roz venise și ea în spatele lor.

– Nu avem bani, spuse ea.

– Nu o vând, răspunse Olivia. I-o dau.

Roz scoase un chiot de bucurie, țopăi, apoi o prinse pe Kendra în brațe și se învârti cu ea.

– Ai auzit? își întrebă ea sora geamănă. Poți să fii Cenușăreasa de Halloween, așa cum ți-ai dorit întotdeauna! Asta înseamnă că dorințele se îndeplinesc. Și asta înseamnă că poate ni se împlinește și cealaltă dorință!

Kendra zâmbi larg.

– Care e cealaltă dorință? întrebă Olivia.

– Să vină Moș Crăciun la tata anul ăsta și să-i aducă ce-l auzim noi că cere la telefon din când în când.

– Ce anume, scumpo? întrebă Becca.

– Ceva care se cheamă credit, să poată cumpăra o casă.

Nodul uriaș reveni în gâtul Oliviei.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, sunt sigură că Moș Crăciun va face tot posibilul.

Roz încuviință din cap și o luă pe Kendra de mână.

– Hai, surioară, trebuie să mergem! Ceilalți așteaptă.

– Uiți ceva, îi spuse Olivia lui Roz. Costumul tău.

Ochii fetiței se făcură la fel de mari ca ai surorii ei.

– Primesc și eu unul?

– Sigur că da, spuse Olivia, uluită la gândul că Roz crezuse că nu puteau fi amândouă atât de norocoase încât să primească un costum. Alege ce vrei!

Roz se aruncă în brațele Oliviei și o îmbrățișă strâns.

– Sper să vină și la tine Moșul, șopti ea cu ardoare.

Apoi fugiră în partea din față a magazinului, trecând de Cole, care stătea în prag, cu două cafele la pachet în mână. El le zâmbi gemenelor, schimbă un salut tăcut,

familiar, cu Becca și, după ce plecară toate, îi dădu o cafea Oliviei.

– Îmi place să te văd cu copiii, spuse el. Se apropie mai mult și-i șopti la ureche: Recunoaște, ești o sentimentală!

Ea se trase înapoi și se uită în ochii lui.

– Nu sunt.

Aplecându-se din nou spre ea, Cole îi sărută maxilarul și urcă spre ureche.

– *Sentimentalo.*

Genunchii ei tremurau, iar respirația îi era neregulată, dar încercă să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Mușcă-ți limba, replică ea.

În schimb, el îi ciuguli urechea, făcând-o să se înfioare și mai mult.

– Le-ai dat costume din cufărul tău, cel pe care-l ții separat de restul obiectelor, pentru că lucrurile din el înseamnă ceva pentru tine.

Ea își ținu răsuflarea.

– De unde știi?

– Pentru că aproape mi-ai retezat degetul când l-am atins noaptea trecută.

Avea dreptate.

– Nu sunt o sentimentală, repetă ea.

Cole zâmbi.

– Sunt atât de transparentă?

– Nu, spuse el. De fapt, ești foarte greu de citit. Nu dezvălui mare lucru. Se opri, așteptând până când ea se uită la el. Doar că acum te cunosc. Cred că te cunosc mai bine decât permiți tu de obicei.

Ea trase aer în piept, umplându-și plămânii și cu parfumul lui, ceea ce îi aduse noi fiori prin trup.

– Crezi că mă cunoști?

El rânji plin de încredere, ca și cum ar fi spus că, da, o cunoștea.

– Doar pentru că am făcut-o... nu înseamnă...

– Am mai discutat despre vocabularul tău sexual. „Am făcut-o" nu e pe lista de descrieri acceptabile a ceea ce am făcut.

– Bine, spuse ea. Am făcut sex sălbatic, care m-a făcut să nu mai vreau nici un alt bărbat. Mulțumit?

– Aproape. Veni lângă ea. Foarte aproape. Mai spune-mi, îi șopti.

Ea își dădu ochii peste cap, îl împinse și sorbi din cafea.

– Apropo, mulțumesc pentru asta, spuse ea, studiindu-l peste marginea paharului.

Cole nu era îmbrăcat cu pantalonii lui obișnuiți, ci în pantaloni scurți și un tricou.

– Ce te aduce pe-aici?

El ridică din umeri.

– Sunt în drum spre casă, am fost să alerg.

– Cum ți-e umărul? Ți-a dat voie doctorul să alergi?

El își roti umărul.

– Minunat!

– Asta spune și doctorul tău?

El îi zâmbi scurt.

– Bine, partea asta e părerea mea personală.

– Și părerea profesională?

– Încă vreo câteva zile, spuse el. Ezită, apoi continuă: Poate o săptămână sau două.

Olivia lăsă în jos paharul.

– Oh, Cole, îmi pare atât de rău.

– Nu-i mare scofală, spuse el. Am destule de făcut cât timp Sam și Tanner preiau operațiunea. De exemplu, aș putea să mă uit cum se usucă vopseaua. Sau...

– Să-mi aduci mie cafea, spuse ea zâmbind.

– Da. Și să mă uit la cum ai aranjat rochiile alea, adăugă el, cu privirea la suportul complicat pe care-l construise Olivia cu o zi în urmă, pentru a expune niște rochii de designer. Nu te supăra, dar arată ca și cum le-ai fi legat... cu ață de croșetat și mătase? Clătină din cap.

Suportul are să cadă în capul cuiva dintr-un moment în altul.

– Știu, spuse ea. Trebuie să le dau jos înainte să omor pe cineva.

– Pot să rezolv.

– Nimeni n-o poate face, spuse ea. N-a fost gândit bine de la început și e un dezastru.

– Punem pariu?

Ea se uită la el uimită.

– Poftim?

El îi aruncă un zâmbet pe care, după părerea ei, l-ar fi putut arunca un păianjen înspre musca prinsă în plasa lui.

– Punem pariu că pot să-l repar? Dacă-l repar, câștig.

Inima ei sări peste o bătaie.

– Pe ce punem pariu?

– Rămâne la alegerea câștigătorului, spuse el nonșalant și sorbi din cafea.

– Și dacă nu-l poți repara? întrebă ea.

– Tu alegi premiul, răspunse el simplu.

Doar că nimic nu era simplu cu el. Absolut nimic.

– Acum? întrebă ea, trăgând de timp, dar deja vorbea cu spatele lui, deoarece Cole trecuse de ea și studia suportul așezat precar. Ești în haine de sport, adăugă. Nu ai cum să ascunzi nimic în pantalonii ăia.

El chicoti, ca și cum ar fi știut foarte bine că ascundea destule în pantalonii scurți, nu doar unelte.

– Numai la sex te gândești? întrebă ea.

– În preajma ta, da. Ai ceva mai rezistent decât ațele astea? Ceva sfoară, poate?

– Am două seturi de cătușe care se potrivesc cu costumele de polițist pe care le-am comandat.

El își înclină capul și se uită la ea, întâi cu o expresie surprinsă, apoi cu una sexy, pusă pe joacă.

– Ai chef să ne prostim un pic? întrebă el încet.

Ea își mușcă buza de jos și îl făcu să râdă.

– Bine de știut, spuse Cole. Dar să le luăm pe rând.

Jumătate de oră mai târziu, reparase suportul. Când termină, se ridică, ținând bucățile de mătase în mână.

Zâmbi provocator și se apropie de Olivia.

– Așteaptă, spuse ea râzând, dându-se în spate până la birou și ridicând o mână să-l țină la distanță. Nu am spus că...

El continuă să se apropie de ea până când mâna ei i se lovi de piept și rămase apoi prinsă între ei, având o sclipire de amuzament și excitație în ochi.

– Am câștigat, spuse.

Inima ei rată o bătaie. Și mai existau tot felul de alte reacții.

– Și ce alegi?

– Pe tine, șopti Cole și-i prinse încheieturile, ducându-i mâinile la spate.

Zâmbi apoi cu obrazul lipit de al ei – îl putea simți – și începu să-i înfășoare bucățile de mătase în jurul încheieturilor, apoi... Olivia simți altceva.

Simți telefonul lui vibrând fără oprire.

– Ai de gând să răspunzi? îl întrebă.

Expirând zgomotos, el îi dădu drumul, scoase telefonul din buzunar și se uită la ecran.

– La naiba!

– Probleme?

– E Tanner, și avem o regulă. Nu ne putem ignora apelurile decât dacă suntem într-o situație de viață și de moarte.

Olivia nu se putu abține să nu zâmbească la vederea expresiei lui.

– Asta nu e o astfel de situație, Cole.

El se uită în jos la el, iar Olivia îi urmări privirea. Erecția era vizibilă prin pantalonii scurți.

– Vorbește pentru tine, mormăi el, apoi răspunse la telefon fără să salute.

Ascultă timp de treizeci de secunde, înjură copios și își îndesă telefonul din nou în buzunar.

– Ei bine? întrebă ea, știind deja răspunsul.

– Trebuie să plec. Se retrase de lângă ea cu o urmă de regret. Să ții minte unde am rămas, adăugă, băgând în buzunar fâșiile de mătase.

Coapsele ei tremurară, și Olivia se mai uită o dată la cum se întindea materialul din partea din față a pantalonilor lui.

Cole îi urmări privirea și scoase un sunet gâtuit, însoțit de un hohot aspru de râs.

– Nu mă ajuți deloc, spuse el, aranjându-se.

Apoi plecă.

„Să țin minte unde am rămas?“ se gândi ea, trebuind să se sprijine de birou.

Nu avea cum să uite.

capitolul 19

După telefonul lui Tanner, Cole se îndreptă direct spre colibă.

Tanner nu era acolo, dar era tatăl lui Sam. Mark lucra pentru ei cu jumătate de normă, la fel ca Becca, atunci când nu era la școală. Răspundea la telefoane și se ocupa de nevoile clienților.

Mark își ridică privirea de la echipamentul pe care-l cataloga și îl salută pe Cole.

– Cum e umărul?

– Foarte bine, spuse acesta.

Mark rânji la auzul minciunii.

– Ești la fel de rău precum ceilalți idioți cu care te-ai înhăitat.

– Vorbind despre cei doi idioți, ce se întâmplă?

– Sam e în depozit. Tanner e pe aici pe undeva, verifică diverse echipamente și stabilește ce trebuie comandat anul viitor.

Sezonul de scufundări era aproape gata. Nu erau prea mulți doritori care să încerce oceanul toamna și iarna. Sam avea să-și petreacă iarna în magazie, făcând bărci la comandă pentru clienții care dispuneau de bani. Tanner plănuia să o ia spre sud. Mult spre sud, peste câteva granițe, până în America de Sud, unde se angaja ca expert scufundător pe bani serioși.

Cole nu avea cine știe ce pauză, dar asta era alegerea lui. Erau suficienți clienți care voiau să pescuiască iarna sau să facă croaziere, așa că el era ocupat întregul an.

Îndreptându-se spre doc, urcă pe barcă. Pe punte erau trei grămezi de echipament. Pe când el ajungea în fața echipamentelor, Tanner ieși din apă pe platforma de înot, dându-și jos de pe față echipamentul pentru scufundări.

-Salut, ce faci? întrebă Cole.

Tanner își dădu în spate părul ud și aruncă masca în grămada din partea dreaptă.

-Separ echipamentul bun de cel prost. Va trebui să cheltuim ceva bani. Echipamentul închiriat nu a rezistat.

Anul acesta închiriaseră mult mai mult echipament decât anticipaseră, ceea ce era bine. Nici unul dintre ei nu-și dăduse seama de cât de mult munciseră, ceea ce nu era chiar atât de bine. Pe platformă, munciseră din greu ani întregi. Scopul fusese să adune bani, să vină acasă și să se bucure de viață.

Tanner coborî sub punte. Până când Cole îl urmă, își dăduse jos costumul și stătea în mijlocul încăperii gol, cu apa picurând de pe el.

-Dumnezeule, spuse Cole și-i aruncă un prosop. Acoperă-te!

Tanner folosi prosopul pentru a-și șterge părul, apoi făcu o tentativă de a-și șterge fața, umerii și brațele, înainte de a-și înfășura prosopul în jurul șoldurilor.

-Am o problemă.

– Așa ai spus la telefon, răspunse Cole. Ai o sincronizare de rahat, apropo.

Tanner ridică din sprâncene.

– Am întrerupt ceva bun?

– Să spunem că-mi ești dator vândut.

Tanner se uită la el timp îndelungat.

– Erai cu Olivia.

– Nu am spus asta.

– Nici nu a trebuit, replică Tanner. Recunoaște, nu poți păstra nimic pentru tine.

– Ba pot atunci când vreau.

Tanner rămase tăcut o clipă.

– Acum două săptămâni, ai căzut în apă și ai avut nevoie să fii salvat...

– Dumnezeule, am călcat greșit. Am căzut. Nici o salvare. Tu nu ai făcut niciodată vreo greșeală stupidă?

– Am făcut din plin, după cum bine știi. Acum, închide gura o clipă și ascultă. Tanner arătă spre gura lui Cole când acesta o deschise. Lucrezi continuu, șapte zile pe săptămână, de doi ani, de când am venit aici.

– Toți am făcut asta, spuse Cole, incapabil să-și țină gura închisă.

– Da, spuse Tanner. Dar e diferit. Sam adoră să facă bărcile alea, așa că pentru el nu-i muncă. Pentru mine e la fel cu scufundările. Dar tu, tu lucrezi non-stop, nu pentru că asta ar fi pasiunea ta, ci pentru că vrei să avem succes și...

– Și tu nu vrei asta?

– Și pentru că nu vrei să faci față.

Cole se holbă la el enervat.

– La ce să fac față?

– Știi bine. Morții lui Gil. Morții tatălui tău. Amândouă neașteptate, niște lovituri uriașe...

Cole scoase un sunet dezaprobator și își băgă mâinile în buzunare, ca să nu lovească ceva cu pumnii. Ca, de exemplu, fața lui Tanner.

– Apoi problema cu Susan și cum te-a părăsit...

– Bine, spuse Cole scurt. Nu discutăm despre asta.

– În ziua înmormântării lui Gil.

Da, ca și cum Cole ar fi putut uita că fusese părăsit în cea mai proastă zi din viața lui, aflând, pe deasupra, că viitoarea lui logodnică și cel mai bun prieten al său se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Pe la spatele lui.

– Știu că tu crezi că ai depășit toate astea, spuse Tanner, dar nu ai făcut-o. De aceea ne bucurăm de povestea cu Olivia. Este prima femeie care ți-a atras atenția de la...

Cole se răsuci pe călcâie și dădu să plece. Tanner îl apucă de braț.

Cole îl împinse cu putere.

– În regulă, spuse Tanner, ridicându-și mâinile și făcând un pas înapoi. Cred că e mai bine să nu vorbim chiar acum.

– Nu vorbesc oricum cu indivizi goi pușcă.

Zâmbetul lui Tanner fu mult mai real de data aceasta.

– Ah, acum încerci să-mi rănești sentimentele sensibile.

– Tu m-ai chemat aici, spuse Cole. Îți dau cinci secunde să ajungi la subiect.

– Dumnezeule, ia un calmant. Tanner lăsă prosopul să cadă și își luă o pereche de blugi. Am vrut să te întreb ceva.

– Răspunsul e da, categoric te afectează apa rece.

Tanner pufni, trăgându-și pantalonii pe el.

– Ai vrea tu. Zâmbetul îi păli. Îți rămân dator pentru asta.

– Care-i problema?

– Elisa și Troy s-au întors.

Fosta iubită a lui Tanner și fiul lor.

Tanner se căsătorise cu Elisa la 17 ani, pentru ca fiul lor să-i poarte numele, și făcuse tot posibilul să formeze

o familie. Dar niciodată nu e ușor cu copiii care au copii. Mai ales în cazul copiilor sălbatici, ca Tanner și Elisa.

Când el se înrolase în marină – pentru că fusese singura modalitate găsită de a-și întreține familia –, Elisa îl luase pe Troy și se mutase în Florida, cu bunicii ei. Hârtiile de divorț îl găsiseră pe Tanner în ziua în care devenise pușcaș marin.

Tanner îi ajutase pe Elisa și pe Troy în toți acești ani, îl vizitase pe Troy cât mai des posibil, dar nu fusese o relație ușoară.

Troy împlinise 15 ani cu o săptămână în urmă și sărbătorise aprinzând o pungă cu excremente de câine în pragul ușii fetei care-l părăsise. Problema era că aceasta era fiica directorului.

– Elisa vrea să-l lase pe Troy cu mine o vreme, spuse Tanner.

Cole încuviință din cap.

– E bine.

Tanner se înecă.

– E bine?

– Ani în șir ai vrut să fiți mai apropiați, spuse Cole.

– Da, dar acum are 15 ani și este incontrolabil, replică Tanner. Urăște autoritatea, inclusiv pe cea a părinților lui.

– Serios? întrebă Cole. E ca și cum te-ai vedea în oglindă?

Tanner nu zâmbi.

– Nu ești singur, spuse Cole. Te vom ajuta.

– Bine, admise Tanner. Tu începi în seara asta. Trebuie să ies în larg cu un grup și nu pot anula. Tanner îi azvârli cheile. Să fii la mine acasă la șase. El va ajunge la șase jumate. Nu închide ochii, nu-i întoarce spatele și nu te relaxa. Leagă-l dacă e nevoie.

Cole era destul de sigur că Tanner glumea în legătură cu ultima parte. Se holbă la cheile lui Tanner și expiră lung. Sperase să lege pe altcineva în seara asta...

*

- Asta nu-i o întâlnire, spuse Olivia.

Era seara următoare. De Halloween. Iar ea era în mica ei baie, împreună cu Becca și Callie.

- Bine, spuse Callie. Dar atunci, de ce te dai cu ruj?

- Întotdeauna mă dau, răspunse Olivia.

- Nu cu rujul Tom Ford, replică Becca. Costă cât un rinichi, știu, pentru că am căutat. Nu se încadrează în bugetul meu. Iar bugetul tău nu poate fi cu mult mai mare. Ceea ce înseamnă că e sacru. Și acum, îl folosești.

- La naiba, ești mai deșteaptă decât pari, mormăi Olivia. Se uita neîncrezătoare la reflexia ei în oglinda de deasupra chiuvetei. O perucă lungă, roșie. Corset de mătase, de un verde aprins. O fustă asortată atât de strâmtă, că părea să o cususe direct pe ea.

Era Ariel, mica sirenă.

Îi venise această idee deoarece Cole era căpitan. În mintea ei, fusese foarte logic. Dar acum se simțea... prostește.

- Ar trebui să anulez.

Cele două femei se uitară la ea în oglindă.

- Nu poți anula, spuse Callie.

Becca clătină din cap.

- Categoric nu.

- De ce? întrebă Olivia.

- Pentru că n-am mai fost la o întâlnire de mult timp, spuse Callie. Trăiesc prin tine acum. Am nevoie de întâlnirea asta, Olivia. Ariel.

Olivia oftă și se mai uită o dată la imaginea ei.

- Nu va merge, costumul ăsta... e prea mult.

- E perfect, replică Becca. Este minunat. *Tu* ești minunată. Cine știa că ai corpul ăsta mișto? Dumnezeule, femeie, o să-l dai pe Cole pe spate.

- Nu e o întâlnire, repetă Olivia. E... o favoare.

Sau așa crezuse, dar acum nu mai era atât de sigură. Faptul că se culcase cu el schimbase semnificativ

lucrurile, și, deși încerca din răsputeri să ignore asta, unele lucruri nu puteau fi ignorate.

Callie clătină din cap.

– Draga mea, crede-mă, la cum arăți, e categoric o întâlnire. O să-i cadă limba din gură.

– De unde faci rost de costumele astea fantastice? întrebă Becca. Pare să fie adevărat.

Asta pentru că era. Îl cumpărase de pe eBay, de la un asistent de producție de la *Stars on Ice*.

– De pe eBay...

Cineva bătu la ușă, iar ea îngheță.

Becca țopăi, bătând din palme, arătând exact ca Roz și Kendra când erau entuziasmate.

– Abia aștept să văd în ce s-a costumat.

– Nu ai altceva de făcut? întrebă Olivia cu disperare.

– Nu! replică Becca voioasă.

Olivia ieși din baie.

– Ai un fund grozav, strigă Callie din spate, plină de solicitudine. Dar poate că nu vrei să stai jos. Nu te văd în stare să te ridici din nou fără să se rupă fusta. Ai lenjerie pe dedesubt, da?

– Da!

Deși chilotul tanga pe care-l purta nu se prea putea numi lenjerie... Olivia se opri în fața ușii, inspiră adânc, cu riscul de a i se deschide corsetul, deschise ușa și dădu cu nasul de...

Căpitanul Jack Sparrow.

Avusese mereu un fel de pasiune secretă pentru Johnny Depp în seria *Pirații din Caraibe*, dar Johnny nici nu se putea compara cu Cole. Acesta arăta trăsnet cu pălăria de pirat, codițele lungi și barba sexy.

Și asta înainte să coboare cu privirea în josul cămășii albe și a vestei de piele, spre brâul la care avea diverse arme, ca, de exemplu, o sabie atârnând lejer pe șold, și apoi la cizme.

– Uau! șopti ea.

capitolul 20

Ochii lui Cole aproape că ieșiră din orbite la vederea Oliviei, și, când înțelese ironia costumului ei, izbucni în râs.

- Ariel, fecioara din mare, spuse el și făcu o plecăciune.

Când se ridică din nou, ea roșea. Era fascinant să o vadă pe Supergirl cea plină de încredere roșind, dar iată că se întâmpla.

Becca și Callie erau chiar în spatele ei, holbându-se la el cu gurile căscate.

- Bine spus uau, zise Becca, cu admirație în voce.

- Ești logodită, îi aminti Callie.

- Da, dar ăsta e căpitanul Jack Sparrow, comentă Becca. Este un personaj fictiv. Poți visa la personaje fictive și când ești logodită. Scrie pe undeva prin manualul logodnicilor.

Cole îi zâmbi.

Becca răspunse cu un zâmbet visător.

Olivia își dădu ochii peste cap și arătă înspre Becca și Callie.

- Să *nu* îmi mâncați negresele!

Apoi îl împinse pe Cole peste prag, îl urmă și închise ușa în spatele lor.

- Negrese? întrebă el, conducând-o spre camioneta lui.

- Da, am...

Olivia se opri lângă ușa pasagerului și se uită în cabină, apoi în jos, la fusta ei strâmtă.

- Nici o grijă, rezolv eu.

Cole o ridică în brațe și o așeză pe banchetă, apoi îi puse centura, fără grabă, întârziind cu mâinile pe curbele ei delicioase.

- Puteam să fac eu asta, spuse ea, rămasă fără suflare.

- Dar unde ar fi fost distracția?

Ea nu mai zise nimic, ci doar roși puternic și oftă.

– Am uitat ce voiam să spun.

Cole rânji.

– Nu mă ajuți deloc, spuse Olivia. Am făcut negrești aseară târziu. Sunt recompensa mea dacă supraviețuiesc acestei *favori*. Aș putea să le mănânc chiar acum.

– Am ceva mai bun decât ciocolata.

– Nu, zău, mormăi ea.

El râse și ieși cu camioneta din parcare. După câteva minute, conducea pe faleză. Parcă, iar Olivia aruncă o privire casei de la capătul aleii, apoi mării zbuciumate de dedesubt.

– Ce facem? întrebă ea. Unde suntem?

– Acasă la mine, spuse el. Nu am apucat să trec pe acasă înainte să vin după tine. Trebuie doar să iau berile și vinul pe care am promis să le duc. Vrei să vii înăuntru sau aștepți aici?

Privirile li se întâlniră pentru o secundă.

– Vin, spuse ea. Dar trebuie să știi că e din cauză că sunt curioasă cum arată casa ta, nu pentru că vreau să... Aproape că spuse „o facem", dar se corectă la timp și zise: Facem sex sălbatic.

El zâmbi larg.

– Ia te uită ce vocabular ai!

Descuie ușa din față și o ținu deschisă pentru ea.

– Te avertizez, spuse el. Nu așteptam musafiri.

Avea casa de un an deja, și iubea micuța cabană de plajă pe care o renova încetul cu încetul. Încet fiind cuvântul-cheie.

Olivia își roti privirea prin casă. Cole se uită prin jur, încercând să vadă lucrurile prin ochii ei. Sufrageria și bucătăria formau o singură încăpere, cu un perete de sticlă care oferea o panoramă spectaculoasă asupra oceanului.

Asta era partea lui preferată din casă.

Pe blat erau câteva vase, pe masă se zăreau câteva cărți, iar într-o cutie mare de lemn, o învălmășeală

de pantofi și cizme, deasupra cărora stăteau agățate pelerine de ploaie. Da, poate că ar fi putut face eforturi ceva mai mari în privința curățeniei.

Mobila era mare și confortabilă, dar uzată. Televizorul cu ecran mare și plat era nou.

- Casă, dulce casă, spuse el.

- E drăguță, răspunse Olivia.

- Încă lucrez la ea.

Intră în bucătărie și luă berile și vinul. Îndreptându-se cu pași mari spre Olivia, micuța lui sirenă pentru seara asta, puse cutiile jos pe banca din fața ușii și se opri în fața ei.

- Salut.

- Salut, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată.

Cole nu știa sigur dacă nu era din cauza costumului atât de strâmt, dar îi plăcea să creadă că era din cauza lui. Își plimba mâinile de-a lungul corpului ei.

- Îmi place costumul ăsta. *Mult.*

- Nici al tău nu e rău, replică ea, cu privirea la pieptul lui dezgolit.

Pupilele îi erau dilatate.

- Spune-mi numai, o tachină el, și sărim peste petrecere.

- Am păr de sirenă.

- Știu.

Nu era sigur însă ce-avea asta de-a face cu sexul sălbatic. Își plimbă degetele prin părul roșu, care-i ajungea până la șolduri, și, pentru că putea face mai multe lucruri deodată, își imagină cum ar fi arătat ea călărindu-l cu peruca aceea, cu șuvițele roșii căzându-i peste sâni și mângâindu-i pieptul. Era o imagine excelentă.

- Îmi place părul. Și fusta.

- A fost nevoie de toate trei ca să pot intra în fusta asta, replică ea. Callie și-a rupt o unghie, iar Becca a căzut în fund ajutându-mă să o așez la locul ei. Asta ar fi trebuit să tragă un semnal de alarmă.

Cole începuse să se retragă, dar se opri auzind-o.

– A fost nevoie ca prietenele tale să te ajute să te îmbraci?

Ea îi aruncă o privire printre gene.

– Numai atâta ai auzit?

– Cam da, recunoscu el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

– Taci o clipă, spuse el. Încă nu mi-am imaginat scena până la capăt.

Ea clătină din cap și îl împinse. Rânjind, el se eliberă, o conduse înapoi la camionetă, se asigură că are centura pusă și închise portiera.

– Ai pomenit despre supraviețuit, spuse el când erau din nou pe șosea. Eu ce primesc dacă supraviețuiesc acestei seri?

Ea îi aruncă o privire, evident uluită.

– Unde mergem, mai exact?

El opri la un semafor.

– La petrecerea-surpriză anuală de Halloween a surorii mele pentru soțul ei.

Ea se holbă la el ca și cum afirmația lui punea atâtea probleme, că nici măcar nu știa de unde să înceapă.

– Cum poate fi o petrecere anuală o surpriză?

– Soțul surorii mele o iubește, Dumnezeu știe de ce. Ea e entuziasmată de ideea pregătirii unei petreceri-surpriză, așa că el se preface surprins de fiecare dată.

Frumoasa sirenă se holbă iarăși la el.

– Mă duci la o petrecere în familie, spuse Olivia.

– Da.

Ea deschise gura. Apoi o închise.

– Și e așa groaznică familia ta, că ai nevoie de un premiu dacă supraviețuiești?

– Sunt zile și zile, spuse el.

Ea îl privi uluită.

– Nu te teme, te vor plăcea. Iar costumul ăsta? Fierbinte. Va trebui să mă lupt cu verișorii și cumnații,

spuse el, doar pe jumătate în glumă, în timp ce parca în fața casei surorii lui.

Acolo, erau deja parcate mai multe mașini, și, judecând după volumul muzicii și al râsetelor care se auzeau din casă, petrecerea era deja în plină desfășurare.

- Perfect! Se pare că am întârziat suficient, și toată lumea a apucat să bea câte ceva deja.

- Am întârziat?

- Doar cât trebuie, spuse el.

Ea clipi.

- Așadar, venim la o petrecere în familie și întârziem. Intenționat.

Cole își dădu seama că era furioasă.

- Te-am salvat de la a petrece cu ei mai mult timp decât e nevoie.

- M-ai salvat, spuse ea, apoi încuviință din cap. Imediat după aceea îl clătină. Și crezi că voi face o impresie bună. Într-un costum care arată mai multe decât ar trebui. Și am întârziat.

Neputându-se abține, Cole râse. O mișcare greșită.

Înțelese imediat acest lucru, dar, cât timp ea se foi, încercând să-și desfacă centura de siguranță, nu putu face altceva decât să blocheze încuietorile portierelor.

- Așteaptă, spuse el, știind că, dacă ieșea, avea să plece ca din pușcă. Așteaptă un minut. Lasă-mă să te pun la curent!

Ea se întoarse spre el, cu sprâncenele unite, cu buzele - buzele ei roșii perfecte - gata să explodeze în direcția lui.

- Aștept.

- Ești supărată că am venit la o petrecere de familie.

- Bravo, ai un punct, replică ea.

- Și ești supărată că am întârziat.

- Alt punct, comentă Olivia. Vrei să ajungi la trei și să câștigi jocul?

– Nimănui nu-i va păsa că am întârziat, spuse el, ca să o liniștească. Sunt singurul fiu; vor fi recunoscători că am apărut. Și faptul că ești cu mine îmi va asigura toată protecția de care am nevoie.

– Nu crezi că e cam devreme pentru asta?

– Nu, spuse el. Am ratat partea cu „surpriza". Oricum nu-mi place deloc.

– Familia ta, spuse ea. Nu crezi că-i cam devreme să-ți cunosc familia? Nici măcar nu suntem...

Lăsă cuvintele în aer, neștiind ce să mai spună.

– Totul va fi bine, o asigură el.

Ea îi aruncă o privire înghețată. Dar adevărul era că lui Cole îi plăcea să-i vadă temperamentul în acțiune. Ochii ei aruncau scântei, fața îi era îmbujorată, și arăta ca și cum ar fi fost gata să se ia la bătaie cu cineva. Cole avea cu vreo 25 de kilograme în plus, dar s-ar fi luptat cu ea.

Cu costumul acela.

Și fără el.

Olivia îl făcea să se simtă atât de... viu. Se uită la erecția pe care o avea – iar pantalonii aceia de pirat nu ascundeau nimic – și pufni.

Ea îi urmări privirea și se încruntă din nou.

– Glumești? Iritarea mea te excită?

– Sunt destul de convins că tu mă exciți, spuse el. Nici o grijă. Voi face niște calcule mentale. De obicei, funcționează. Doișpe ori doișpe...

Cole surprinse o mișcare la ferestrele casei.

– Sabatul vrăjitoarelor ne observă.

– Sabatul?

– Surorile mele.

Ea se holbă la el.

– Așa le spui tu surorilor tale?

– Doar câteodată.

– Și se uită la noi.

– Un pic. Le place să-și bage nasul în treburile mele. Pur și simplu, nu se pot abține.

– Și încă ești tare? întrebă ea cu ironie.

– Bună observație, spuse el. Se uită la fereastră și o văzu pe Cindy arătând spre el, vorbind probabil cu Clare sau cu Cara. Problemă rezolvată, mormăi apoi.

– Ar fi trebuit să mănânc negresele, spuse Olivia.

Cole începea să înțeleagă că, pentru ea, familia însemna cu totul altceva decât pentru el.

– Hei, va fi distractiv.

Și-ar fi dorit să știe ce anume îi adusese expresia aceea pe față: lipsa de încredere... vulnerabilitatea. Nu voia să o preseze, pentru că era atât de reticentă la a vorbi despre familia ei, dar nu putea nega că era curios. Și mai mult decât atât. Era îngrijorat de ideea că poate trecutul ei nu era ceva ce ea *dorea* să-și amintească. Și ura să se gândească la posibilele motive.

Voia cu adevărat să știe mai multe despre ea, dar nu era momentul potrivit. Acum, trebuia să încerce să o facă să se relaxeze și să se distreze. Întinzându-se peste consolă, o strânse de mână.

– Ascultă, spuse el, aplecându-se puțin pentru a o privi în ochi. Știu că ai emoții în legătură cu asta, dar va fi bine.

Ea nu răspunse, dar acum o putea citi – cel puțin, parțial.

Avea un suflet vechi în adâncimile ei întunecate. Și multă durere.

Asta îl ucidea.

Îi cuprinse bărbia în mână.

– Promit să nu te rănesc, Olivia!

Ea scutură din cap, nedezlipindu-și privirea dintr-a lui.

– Oamenii nu pot face astfel de promisiuni.

– Încearcă-mă!

Olivia se mai uită la el câteva secunde, ieși din camionetă și se îndreptă spre ușa din față a casei.

Nici măcar nu ajunseră la prima treaptă, când ușa se deschise, lăsând să iasă muzica și gălăgia dinăuntru. Și vreo două surori.

– Clare, Cindy, spuse el, arătând spre cele două persoane îmbrăcate ca personajele lui Dr. Seuss, Lucrul Unu și Lucrul Doi[1].

Dacă nu ar fi fost Minionul de cinci ani, agățat de piciorul Lucrului Unu – fiul lui Clare, Jonathan –, Cole nu ar fi putut spune care era fiecare soră.

– Ea e Olivia.

– Minunat costum, spuse Clare. Arăți fantastic!

– Mulțumesc, răspunse Olivia.

– E părul tău adevărat? întrebă Lucrul Doi, întinzând mâna să-l atingă.

– Nu, spuse Olivia. E doar o perucă.

– Bun, zise Cindy. Altfel, ar fi trebuit să te urăsc. E minunat. Nu găsești un astfel de costum oriunde.

– Nu, spuse Olivia, așa e.

– E proprietara de la Unique Boutique, le informă Cole. Are niște chestii minunate acolo.

Simți privirea Oliviei și se întoarse spre ea.

O surprinsese. Înțelegând că familia lui putea fi copleșitoare pentru el, deși făcuse parte din ea toată viața lui, Cole își putea imagina cum putea fi pentru cineva străin. Își întinse brațul și o luă de mână, trăgând-o puțin mai aproape și zâmbindu-i.

Ea îi zâmbi înapoi – de dragul surorilor lui, Cole era destul de sigur, iar bănuiala i se confirmă când ea se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche:

– Nu-mi pasă cât de sexy arăți, căpitane Sparrow, dacă supraviețuiesc nopții ăsteia, *eu* câștig. Și premiul meu va cuprinde mai mult decât niște negrese.

---

[1] Personaje din cartea *Cotoi cu pălărioi* (titlul original, *The Cat in the Hat*) (n.red.)

capitolul 21

– Nu le poți spune lucrurilor unei femei „chestii", îi zise Clare lui Cole.

Se uită la Olivia.

– Îmi pare rău. L-am crescut mai bine de atât.

Olivia făcu tot ce putu ca să zâmbească. Nu avea de gând să recunoască faptul că fusese zguduită de ideea de a veni la petrecerea familiei Donovan. Nici vorbă. Clătină din cap, ca pentru a spune „Totul e în regulă".

– E bine. În cea mai mare parte, sunt... chestii.

În spatele lui Cole apăru Iron Man și începu să-l stranguleze. Cole se întinse în spate și-l lovi pe supererou, trântindu-l la pământ. În cădere, acesta se agăță de unul din picioarele lui Cole, antrenându-l și pe el. Căzură amândoi, zgomotos.

Podeaua se zgudui.

Cei doi se luptară și se rostogoliră, lovind o măsuță de cafea. Aveau forțe egale, ceea ce era bine pentru Jack Sparrow, dat fiind că Iron Man cântărea cu vreo cincizeci de kilograme mai mult.

– Strivește-l ca pe un gândac, scumpule, strigă Lucrul Doi.

Era oarecum drăguț, se gândi Olivia, ca Cindy să-i spună fratelui său „scumpule".

– Rupe-i fundul, strigă Cindy! Haide, Garrett, poți să-l dobori!

Oh, greșeala Oliviei. Lucrul Doi nu-l încuraja pe Cole. Îi striga lui Iron Man să-l strivească pe Cole ca pe un gândac.

Într-adevăr, Iron Man se rostogoli peste Cole și-l imobiliză.

– Scuză-mă, îi spuse Olivia lui Cindy, dar știți că e rănit, nu-i așa?

– Eh, e suficient de puternic, replică Cindy.

– Scumpule, strigă ea apoi, așază-te pe el dacă trebuie!

Întregul grup de aproape treizeci de persoane se adunase în jurul celor doi, încurajându-l pe unul sau pe altul din luptători. Fiecare părea să aibă cam același număr de susținători.

Iron Man câștiga. Îl prinsese pe Jack Sparrow într-o strânsoare imposibilă, ținându-l la podea.

– E rănit, încercă Olivia din nou să spună, de astă dată către Miley Cyrus și Robin Thicke, care veniseră lângă ea. Umărul lui...

Tipul costumat ca Robin Thicke rânji.

– E rezistent ca naiba, nu te îngrijora.

Olivia se uită urât la ei, apoi la surorile lui, dar era clar că Jack nu avea să primească nici un ajutor din partea lor. Avea să-l ajute ea atunci. Intră direct în învălmășeală și...

Cole reuși să-și întoarcă ușor capul și să-i zâmbească. Chiar îi zâmbi, un fel de „Mă descurc, scumpo".

Olivia se opri și clătină din cap, iar Cole profită de moment. Îl rostogoli pe Iron Man pe burtă, se urcă pe el și-i prinse gâtul între biceps și antebraț, ridicându-i capul de la podea.

– Ei, haide! strigă Cindy la Iron Man. Parcă nici nu te străduiești!

Cole se aplecă peste Iron Man, cu gura lângă urechea lui.

– Spune-o!

Iron Man clătină din cap.

– Îți mai dau o singură șansă, zise Cole calm, stând pe spatele lui Iron Man. Spune-o sau mușcă țărâna!

Iron Man oftă prelung.

– Bine. Mă plec în fața măreției tale.

– Îmi pare rău, spuse Cole, ducându-și o mână la ureche. Nu te-am auzit.

– Mă plec în fața măreției tale! Dumnezeule, o să-mi șifonezi costumul, omule! Și ai mai putea renunța la pizza și bere, te-ai cam îngrășat.

Cole rânji – știa foarte bine că nu avea un gram de grăsime în plus – și sări în picioare.

Iron Man se întoarse pe spate.

– Rahat! Ești naspa.

Cole se duse la Olivia și își puse un braț în jurul umerilor ei. Trăgând-o spre el, o sărută pe tâmplă.

– Ariel, el a Garrett, cumnatul meu.

Olivia se uită la Cole.

– Ești bine?

– Am câștigat, nu?

Se uită spre Iron Man, care era încă întins pe podea, recăpătându-și suflul.

– Da, spuse ea, dar...

– Prințesă a mării, spuse Cole, cu un hohot de râs în urechea ei, poți să verifici mai târziu dacă sunt rănit.

Ea se holbă la el.

– Bărbații sunt niște ciudați.

– Ciudați în sensul bun, nu?

Acesta fu momentul în care Elvira se apropie de ei. Era subțire și avea o postură regală – și se uită lung la Cole.

– Ce-i? întrebă el, ridicându-și mâinile. El a început.

Elvira clătină din cap și o privi pe Olivia.

– Va trebui să-mi scuzi fiul, spuse ea.

Oh, Dumnezeule, fiul ei? Această creatură magnifică era mama lui Cole?

– Serios, repetă Cole, el a început.

– Tatăl tău te-a învățat cum să renunți la o luptă. Elvira luă mâinile Oliviei între ale ei. Te-a mai învățat și bunele maniere, pe care este evident că le-ai uitat.

– Eu sunt Amelia, spuse ea. Și tu ești?

– Olivia Bentley.

– Deții magazinul acela adorabil. Mă bucur mult să te cunosc. Costumul tău e minunat!

– Mulțumesc!

– Categoric îi dai clasă căpitanului Jack Sparrow în seara asta.

Cole puni în râs.

– Cred că se poate spune că-mi dă clasă în orice seară, mamă, comentă el, punându-și din nou brațul în jurul taliei Oliviei.

I se părea că avea nevoie de sprijin? se întrebă Olivia. Ea credea că se descurca destul de bine. Pentru a fi sigură, îi aruncă zâmbetul acela timid, care mințea că totul era în regulă și care funcționase în cazul tuturor persoanelor pe care le lăsase să-i intre în viață.

Dar Cole nu putea fi păcălit, lucru de care își dădu seama când el o strânse ușor de talie, ca și cum i-ar fi oferit și alinare, pe lângă sprijin. Ea se întoarse spre doamna Donovan.

– Casa asta e foarte frumoasă. E a dumneavoastră?

– Da, și te rog să-mi spui Amelia. A fost construită în 1905, și nu ți-ar veni să crezi cât de năbădăioasă poate fi. Îl bătu pe Cole pe umăr, lucru pentru care trebui să se ridice pe vârfuri. Cole mă ajută să o repar. Nu știu ce m-aș face fără el, mai ales de când tatăl lui a murit, anul trecut. E sprijinul meu.

Lucrul Doi se întoarse, ținând în brațe un copil de doi ani, costumat în Lorax.

– Vreau ca Ariel să ne povestească despre cum l-a trântit pe Cole în ocean.

Cole înjură printre dinți și primi o lovitură după ceafă pentru asta.

– Ai grijă cum vorbești, spuse Elvira.

Cole își aranjă codițele și bandana și-i aruncă o privire mamei sale.

Copilul începu să se agite când o femeie de o frumusețe izbitoare se apropie de ei. Purta o rochie albă lungă și dreaptă și niște bijuterii strălucitoare.

– Așteptați-mă, vreau să aud și eu despre tipa care l-a doborât pe Cole!

– Cara, îi spuse Cole Oliviei, înainte de a se întoarce la sora lui. Și cine se presupune că ești?

– Una dintre adevăratele soții casnice din Lucky Harbor.

– Dar nu ești căsătorită, spuse Lucrul Doi.

Cara ridică din umeri.

– Detalii. Îi zâmbi Oliviei. De obicei, Cole contează pe noi să-i mai tăiem din avânt, așa că apreciem ajutorul.

– Poate că ar fi trebuit să te costumezi în comedianta familiei, sugeră Cole.

Olivia simți că între cei doi exista o altfel de dinamică decât între restul membrilor familiei. Exista tensiune.

Și un sentiment ascuns de furie și resentiment care o surprinse pe Olivia.

Lucrul Doi își puse copilul care se foia și saliva întruna în brațele lui Cole.

– A apărut iarăși o problemă cu scurgerea la chiuveta din bucătărie. Poți să o repari?

Cole îl săltă pe Lorax în brațe, făcându-l să chicotească și să mai saliveze puțin. Oliviei îi venea să facă la fel văzând cât de natural se purta el cu cel mic, fermecându-l.

– Chiuveta lui buni nu merge bine pentru că aruncă mâncare în ea, îi spuse Cole micuțului, ridicându-l în aer, deși încă folosește fosa septică, nu sistemul de canalizare.

Băiețelul râse din nou cu toată gura, un râs extrem de contagios, iar Cole îl cuprinse în brațe și îl sărută apăsat pe frunte, provocându-i un acces de bucurie pură.

Olivia simți ceva fluturându-i în stomac.

– De ce se oprește mereu din plâns cu tine? întrebă Cindy, luându-l pe Lorax înapoi.

Copilul întinse brațele din nou spre Cole.

– Al meu! Al meu Cole!

Cole zâmbi larg.

– Mai târziu, tipule. Tre' să dormim puțin întâi.

Copilul chicoti din nou.

Cindy se uita la Olivia, cu capul înclinat.

– Știi, spuse ea, arăți foarte familiar. Mi se pare că te-am mai văzut undeva, cândva.

– La magazinul ei, spuse Cole, în timp ce pulsul Oliviei se înteți, știind prea bine despre ce era vorba.

– Nu, nu acolo, zise Cindy. Altundeva.

– Cara, oferă-i musafirei noastre ceva de băut, spuse Elvira.

– Ce preferi? întrebă Cara.

Olivia se uită în jur și văzu că toată lumea bea vin sau bere.

– O bere, mulțumesc.

Clare îi spuse lui Cole:

– Păstreaz-o!

Cindy încă se uita lung la Olivia.

– Îmi pari foarte cunoscută.

– Am genul ăla de față, răspunse Olivia.

Cindy renunță la subiect, deși privirea ei rămase ațintită asupra Oliviei. Era aproape să-și dea seama. „Încă puțin...", se gândi Olivia.

Petrecerea îi învălui pe toți. Era acolo o masă de biliard, la care se desfășura o bătălie crâncenă, la fel ca în cazul celor două ținte de darts. Se părea că cei din familia Donovan luau competițiile în serios. Asta era bine, pentru că și ea făcea la fel.

În timpul facultății, fusese destul de retrasă, dar avusese o pasiune pentru biliard și darts. Acestea îi gâdilaseră natura competitivă, și erau jocuri pe care le putea juca fără să facă parte dintr-o echipă. Fusese bună la amândouă.

Dar Cole era și mai bun. O făcu praf la biliard.

Însă Olivia își luă revanșa cu vârf și îndesat la aruncatul săgeților.

Mulțimea o luă razna, iar Olivia fu felicitată de toți membrii familiei pentru că reușise să-l umilească pe Cole.

Cole îi ignoră pe toți și dădu mâna cu ea, apoi o luă prin surprindere lăsând-o pe spate și sărutând-o cu foc.

După aceea, fură separați pentru un timp. Soțul lui Cindy îl provocă pe Cole la o nouă partidă, iar Olivia se trezi la bar, ajutând pe cineva în costum de căpcăun să refacă stocul de băuturi. După ce termină, luă două beri și plecă în căutarea lui Cole.

Nu-l găsi în sufragerie sau în curte, unde oamenii discutau și dansau. Nu era nici în birou sau în bucătăria mare care era plină cu toate electrocasnicele posibile și cu alte lucruri care indicau că acolo trăia o familie numeroasă. Poze de familie decorau frigiderul, iar pe blaturi erau împrăștiate tot felul de chestii, inclusiv un teanc de scrisori, conserve goale, o pisică în căutare de resturi de mâncare pe lângă chiuvetă și...

Vocea lui Cole și a Carei venind... dinspre cămară?

-Am spus că o s-o fac, zicea Cara, părând iritată. Ești mulțumit? În sfârșit, m-ai bătut suficient la cap. Îi spun mamei totul.

-Când? se auzi vocea lui Cole. *Când* ai de gând să le spui tuturor adevărul?

-Dumnezeule, Cole, nu renunți niciodată?

-Am obosit să-ți ascund secretele.

-Nu mai face pe eroul, izbucni Cara. Tu vorbești.

-Am mai avut conversația asta. Nu *eu* îi mint pe cei dragi.

-Nu, sigur că nu. Ești mai bun de atât, nu-i așa? În lumea ta, totul e alb sau negru, bun sau rău. Există o linie clară, și, dacă cineva trece peste ea, ai terminat-o cu persoana respectivă.

-Mai dramatizezi mult? întrebă el. Ți se potrivește costumul din seara asta.

-Mda.

-Cara, uită-te la mine!

-Da, căpitane.

– Ține-ți gura, drăguțo, spuse Cole. Ți se pare că am terminat cu tine?

Olivia se scutură, își dădu seama că trăgea cu urechea și traversă bucătăria pentru a le spune că era acolo, dar, până ajunse la cămară, ei deja se îmbrățișau. Se dădu înapoi, ieși din bucătărie și rămase pe hol, simțindu-se inconfortabil că-i auzise, dar și mișcată până la lacrimi de relația lor, care părea... reală. Mai mult decât orice fel de relație avusese ea cu sora ei.

Își dădu prea târziu seama că cei doi ieșeau din cămară, iar acum Cara stătea exact în fața ei. La naiba! Era mult prea târziu pentru a da impresia că făcea altceva decât să tragă cu urechea la conversația lor.

– Îmi pare rău. Nu am intenționat să trag cu urechea.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai bine în casa asta de nebuni, spuse Cara. Îți place de el, nu-i așa?

Olivia aruncă o privire furișată spre cămară.

– Păi... eu...

Cara zâmbi.

– Da, îți place. Se pregăti să treacă pe lângă Olivia, dar se opri și se uită în ochii ei. Mulțumesc că ai venit cu el în seara asta, spuse ea. E drăguț să-l vedem zâmbind.

Apoi dispăru.

Olivia inspiră adânc și se gândi la cât de apropiați erau frații. Acest concept îi era cu desăvârșire străin, dar, în același timp, era ceva după care tânjea din tot sufletul.

Nu era obișnuită cu astfel de dinamici de grup, nu fusese de mult timp. Dar dintr-odată simți că-i lipsește viața pe platou, alături de toate persoanele acelea familiare care făceau parte din echipă.

Pentru ea, momentele acelea fuseseră fericite.

Numai că ce se întâmpla acum nu putea fi anulat de ratinguri. Asta era viața reală a lui Cole.

Ceea ce-i aduse aminte de cât de diferiți erau. Ea nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să aibă o astfel

de familie, una care rămânea alături orice s-ar fi întâmplat, ai cărei membri se iubeau unii pe alții, cu toate defectele lor.

Necondiționat.

Nu depindeau unii de alții din punct de vedere financiar. Fiecare avea slujba sa și avea grijă de propria persoană.

Dar aveau grijă și unii de alții. Pentru că voiau să facă asta.

Se iubeau.

O mână se strecură în mâna ei. A lui Cole. El îi zâmbi și o duse înapoi în bucătărie, unde îi puse ceva în mână.

Un șervețel.

Abia atunci își dădu seama că avea lacrimi pe obraji.

- Hei, spuse el blând. Te-am copleșit?

Ea își suflă nasul.

- Nu. Dar am ceva în ochi.

El zâmbi cu atâta înțelegere, încât Oliviei aproape că-i veni să mai plângă.

- Suntem inofensivi, promise el. În cea mai mare parte.

El era la fel de inofensiv ca un piton.

- Ai o familie grozavă, spuse ea.

O zise încercând în același timp să-și amintească sieși că nu ăsta era viitorul ei, oricât de mult i-ar fi plăcut.

Pentru că-l mințise.

- Grozavă? întrebă Cole. Sau înspăimântătoare?

- Grozavă.

El se uită la ea un moment, apoi o împinse în cămară, se lipi de ea și închise ușa în urma lor.

- Arăți ca și cum ai avea nevoie de o pauză.

Se sprijini de un raft plin ochi de recipiente, conserve și condimente. Avea o postură relaxată, un zâmbet ușor și o sclipire apreciativă în ochi.

- Nu putem sta aici, spuse ea. Mama ta...

- Știe că fiul ei e adult.

Ea se holbă la el.

– Dar...

– Sunt cel mai tânăr, spuse el. Chiar crezi că mai pot face ceva să o șochez, ceva ce surorile mele nu au făcut înainte? În plus, e o amfitrioană desăvârșită. Nu s-ar supăra niciodată pe un musafir. Iar tu te descurci la fel de bine în societate, adăugă. Știi cum să farmeci familia unui tip.

Olivia trase scurt aer în piept și încercă să arate ca și cum ar fi meritat credit pentru asta, dar Cole rămase nemișcat o clipă, apoi își înclină capul pe un umăr.

– Spune-mi că ai mai făcut asta, că ai mai cunoscut mama vreunui bărbat.

De fapt, nu. Nu o făcuse. Nici măcar o dată.

– Olivia? Sunt primul bărbat care te-a dus acasă?

În gâtul ei se formase iarăși un nod. La naiba! Decise să ignore adevărul jenant că, da, el era primul ei... orice ar fi fost.

– Important este că mi se pare că mama ta chiar mă place. Nu am de gând să mă las prinsă în cămară cu fiul ei preferat și să stric asta.

– Sunt *singurul* ei fiu, spuse el. Dar ai dreptate, te place.

Recunoașterea acestui fapt o făcu pe Olivia să strălucească un pic de mândrie, deși se lupta în același timp cu... disconfortul. Membrilor familiei lui le păsa unul de celălalt, iar asta era ceva real. Nici măcar chestia dintre Cole și sora lui nu era disfuncțională. Nu aruncau cu sticle de băutură unii după alții, nu-și dădeau foc reciproc dormitoarelor, nu se culcau cu partenerii altora, nu-și furau banii...

În schimb, se certau. Apoi se îmbrățișau și se împăcau.

– Și eu te plac, spuse el, iar asta nu făcu decât să intensifice mișcarea fluturilor din stomacul ei.

Și teroarea.

-Olivia, spuse Cole, cu voce joasă.

Blândă

Caldă.

Ea îi întâlni privirea, iar Cole îi făcu semnul universal pentru „Hai încoace".

Și, deși ea își dorea să reziste, să plece de acolo, picioarele ei preluară controlul și-o duseră lângă el.

capitolul 22

Cole se întrebase dacă Olivia avea să se relaxeze suficient pentru a se distra. Când îi văzuse lacrimile, inima i se oprise. Dar își dăduse repede seama că fusese profund impresionată de familia lui, și că probabil îi era dor de a ei.

- Hai încoace, micuță sirenă, murmură el, cuprinzând-o în brațe.

- Ai de gând să profiți de mine? întrebă ea încet.

- Da.

De fapt, ce-și dorea el să facă era să-i șteargă orice urmă de tristețe din ochi. Depărtându-și picioarele, o trase între ele, până când se lipiră unul de celălalt.

- Surorile tale sunt...

- Nebune? întrebă el. Da, știu.

- Voiam să spun drăguțe, răspunse Olivia.

- Aha. Cole râse slab. Asta-i un cuvânt pe care nu l-am asociat cu ele până acum.

Zâmbind, ea clătină din cap.

- Le iubești. Sunteți apropiați.

El lăsă să-i scape un oftat.

- La bine și la rău. Asta te surprinde. Îi susținu privirea, încercând să vadă în ea, să-i găsească secretele atât de bine ascunse. Spune-mi despre familia ta, Olivia!

Ea își lipi fața de gâtul lui. Cole îi putea simți buzele. De vreme ce asta amenința să-i devieze gândurile, îi ridică bărbia, pentru a-i putea vedea fața din nou.

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra gâtului lui, acolo unde îl sărutase.

– Olivia, o strigă el.

Ea își lipi șoldurile de ale lui, frecând cea mai moale parte a ei de ceea ce era acum cea mai tare parte a lui. Cu un geamăt, el își înteți strânsoarea, ținând-o nemișcată.

– Ai fost apropiată de familia ta? o întrebă.

– A trecut mult timp.

Cole auzi durerea din vocea ei și își înmuie strânsoarea, luând-o în brațe.

– Sărută-mă, Supergirl!

Ea nu ezită, ridicându-și gura spre a lui, deschizându-și buzele când el o mușcă ușor de buza inferioară, sugându-i limba în gura lui cu un geamăt ușor, care îl făcu tare ca piatra într-o secundă.

Și atunci, ușa se deschise.

În pragul ei stătea un Minion de trei ani și jumătate. Jonathan, băiețelul lui Clare, se holbă la ei, uitându-se la felul în care Cole o ținea pe Olivia lipită de el cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâia ceafa.

– Unchiu' Cole?

– Da, amice, spuse acesta, cu o urmă de răgușeală în voce.

– De ce înghițeai limba Micii Sirene?

– Nu asta făceam, spuse Cole. De fapt... „De fapt ce?" Îi verificam amigdalele.

Jonathan se uită la Olivia, cu uimire în ochi.

– Când mă fac mare ca tine, îi spuse el lui Cole, vreau să-i verific și eu amigdalele.

Apoi trânti ușa cămării, iar ecoul pașilor lui mici alergând prin bucătărie se auzi până la ei.

Cole zâmbi larg și o trase pe Olivia la loc.

– Unde am rămas?

– Nu putem, spuse ea, cu răsuflarea tăiată, ceea ce îi mângâie nespus egoul. Nu putem face asta aici.

Nu, din păcate nu puteau. Dar el intenționa să-i alunge orice urmă de mâhnire. Și știa un mod excelent de a face asta. Mușcând-o ușor de gât, deschise gura, prinzând între buze un petic mic de piele.

Ea se topi în brațele lui ca și cum genunchii i s-ar fi transformat în gelatină.

– Ar putea veni cineva, așa că ar trebui să terminăm, șopti ea.

Lui i-ar fi plăcut să fie ea cea care termina.

– Nu facem nimic acum.

– Oh, spuse ea, părând atât de dezamăgită, că el izbucni în râs.

– Nu o facem *noi*, spuse el din nou. Pentru că o să o faci *tu*.

Privirea ei zbură spre el.

– Ce? Nu, eu...

El îi cuprinse un sân cu o mână, lăsându-și un deget să-i mângâie sfârcul.

– Oh, șopti ea ușor în gura lui. Oh, ce bine se simte!

Cealaltă mână a lui îi alunecă pe spate și-i cuprinse fundul apetisant.

– Ce-i sub fusta asta?

Ea scoase un oftat ușor și își lăsă fruntea pe umărul lui.

– A trebuit să am grijă la LVC.

Cole avea surori, așa că știa ce înseamnă LVC – linia vizibilă a chilotului.

– Vrei să-mi spui că nu ai nimic pe dedesubt? întrebă el, cu vocea la fel de aspră ca un șmirghel.

„Dacă există vreun Dumnezeu..."

– Nu! Un alt hohot de râs. Nu am ieșit din casă chiar fără nimic...

Luând asta ca pe o provocare, el își strecură mâna pe sub talia fustei și-i cuprinse fesele.

Oh, Dumnezeule! Purta cel mai minuscul tanga pe care avusese vreodată plăcerea de a-l explora. Își lăsă

degetele să vorbească, trasând banda îngustă de mătase în jos, până când ea icni.

– Depărtează-ți picioarele, Mică Sirenă, șopti el.

Fusta nu oferea prea mult loc, dar ea făcu ce-i spusese Cole și câștigă vreo doi centimetri. Cole o mângâie până când ea îi strânse cămașa în pumni și începu să respire rapid și superficial, împingându-se cu șoldurile în el la fiecare atingere a degetelor lui.

– Cole, șopti ea, cu vocea plină de tensiune și puțin disperată.

El își mută mâna în față, lăsând degetele să alunece sub micul triunghi de mătase.

Din fericire, betelia fustei mai cedase puțin, așa că avea mai mult loc, și, la fiecare respirație șuierată a ei, se mai lărgea puțin.

– Cole, icni ea. Vreau...

– Asta? întrebă el, alunecând și mai jos cu degetele.

Olivia gemu.

Și mai jos, până când și el începu să respire sacadat. Bucata de mătase se făcuse leoarcă.

Dând-o la o parte, degetele lui îi mângâiau acum carnea. Carnea umedă, moale și fierbinte.

Ea îi rosti din nou numele, încleștându-și degetele în pieptul lui la fiecare mângâiere.

– Oh, te rog, șopti ea, agățându-se de el. Trebuie să ne oprim, altfel o să...

– Termini, Supergirl. Vreau să termini pentru mine.

– Oh, Dumnezeule! Capul ei căzu pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, cu gura arcuită într-un „O" mut. Coapsele îi prinseră mâna ca și cum s-ar fi temut că avea să o asculte și să se oprească.

Nici o șansă.

Aplecându-se mai aproape de ea, continuă să o mângâie ritmic în timp ce o săruta pe gât în jos, spre claviculă. Cu sânul încă în mâna stângă, i-l ridică din corset și-l luă în gură.

Când Olivia termină, el îi acoperi gura și-i sorbi gemetele șoptite cu a lui.

- Dumnezeule, murmură ea, revenindu-și în cele din urmă. Nu-mi vine să cred cât de repede îmi faci asta.

Râse ușor, apoi îl șocă lăsându-se în genunchi și căutându-i fermoarul pantalonilor.

El o prinse de încheietură, iar Olivia își ridică fața spre el, încă roșie în urma orgasmului.

- E rândul tău acum, spuse ea încet.

Erotismul de a o avea la picioare, cu gura la nivelul erecției cu care ar fi putut bate cuie, mai că reuși să-l facă să termine, dar reuși să se stăpânească.

Cu greu.

Cu un geamăt aspru, o ridică.

- Nu? întrebă ea.

- Da, spuse el. „Dumnezeule, te rog, da!" Crede-mă, am nevoie de asta, dar asta nu are cum să se întâmple în camera mamei mele. Și nu vreau să se întâmple în costumul ăsta. Îmi place, dar te vreau doar pe tine. Nu costumul, nimic altceva, doar Olivia sub mine.

Ea îl privi lung, părând uluită.

- Ce e? o întrebă Cole.

- Nimic, șopti ea.

Era mai mult decât nimic, dar nu prea putea face mare lucru aici, în cămară.

- Trebuie să ieșim de aici. Am impresia că ni s-a cam terminat timpul.

Și atunci, chiar la timp, auziră sunetul unor pași.

- Cole? strigă Clare din bucătărie. Cole, unde naiba ești? Mama vrea un Cosmo, și tu ești singurul care reușește să-l facă exact cum vrea ea, lingăule.

Cole o ajută pe Olivia să-și aranjeze fusta, deși nu putea face mare lucru în privința strălucirii din obrajii ei, cea care anunța „tocmai-am-avut-un-orgasm".

- Îți rămân datoare, spuse ea încet, cu vocea joasă și plină de promisiuni.

– Îmi place cum sună asta, răspunse Cole și o prinse înainte de a ieși, pentru încă un sărut rapid și apăsat. Un pirat își cere întotdeauna datoriile.

Cincisprezece minute mai târziu, Olivia stătea la marginea ringului improvizat de dans din curte, uitându-se la Cole, aflat în spatele barului, făcând cocktailuri la comanda musafirilor, când cineva o trase de fustă.

Era Lorax.

Avea două degete în gură, și saliva îi curgea pe bărbie. Cu cealaltă mână, trase din nou de fusta Oliviei.

– Sus!

– Oh...

Olivia se uită în jur după Cindy. O văzu la câțiva metri distanță, certându-se cu Lucrul Unu și cu cineva care putea sau nu să fie Monstrul Prăjiturilor[1].

– *Sus!*

– Bine, bine.

Oare toți bărbații Donovan erau atât de autoritari? Olivia ascultă comanda imperioasă și-l luă pe Lorax în brațe, uitându-se în ochii lui de culoarea oceanului.

– Salut, spuse ea și simți telefonul vibrându-i din nou în minuscula poșeta aurie.

O făcuse cu o regularitate enervantă întreaga seară, o cascadă de mesaje de la mama și sora ei, pe care ea le ignorase.

Lorax studie peruca Oliviei, spuse un „Da!" plin de respect și își băgă ambii pumni în șuvițele ei.

– Îți place părul, nu-i așa?

El își apăsă fața în păr.

– Kyle va fi pasionat de păr, spuse Cindy, venind să o salveze. Își luă fiul și îl așeză cu o mișcare expertă pe un șold. Te descurci bine cu copiii.

---

[1] În limba engleză, în original, Cookies Monster, unul dintre personajele show-ului de televiziune Sesame Street (n.red)

– Nu am nici cea mai mică idee, sinceră să fiu, spuse Olivia. E ceva nou pentru mine.

– Te pricepi.

– De unde știi?

– L-ai luat în brațe fără să te gândești la costumul tău minunat, spuse Cindy. Iar asta ți-a adus aprobarea mamei lui.

Olivia strălucea încă atunci când ajunse lângă bar. Cole își ridicase mânecile cămășii de pirat până mai sus de coate. Pălăria fusese aruncată deoparte, așa că peste codițe nu mai avea decât bandana.

Și, Doamne, cât de sexy arăta!

Când telefonul îi vibră din nou, aruncă o privire pentru a se asigura doar că nu era vorba despre o situație de viață sau de moarte.

Jolyn trecuse direct la subiect.

Mama spune că TV Land și-a dublat oferta. Nu mă face să vin acolo și să te târăsc în LA.

Nici vorbă ca sora ei să vină până aici. Doar dacă... Olivia închise ochii. Ar fi făcut-o. Pentru bani, Jolyn ar fi făcut aproape orice. Și-ar fi arătat fața aici în Lucky Harbor, ar fi simțit fericirea Oliviei și i-ar fi distrus-o cumva.

Panica, deși irațională, o cuprinse pe Olivia în gheare. Cole glumea despre Clare, Cindy și Cara că ar fi un sabat al vrăjitoarelor, dar n-avea nici cea mai mică idee. Absolut deloc. Își ridică privirea și-l văzu uitându-se la ea, preocupat. Îi spuse ceva lui Iron Man, apoi își șterse mâinile de un prosop și veni la ea.

Ea se forță să zâmbească și făcu un pas înapoi, știind că avea nevoie de un moment pentru a-și reveni. Dar primi un ajutor nesperat în persoana Ameliei, care păși în fața lui Cole, părând agitată.

Privirea lui Cole se plimbă de la mama lui la Olivia. Mama lui îi puse o mână pe braț, iar el reveni cu privirea asupra ei. Îi vorbi încet, cu ceea ce părea o mare blândețe, apoi o îmbrățișă. Amelia cuprinse fața fiului ei în palme, îl sărută pe ambii obraji și-i dădu drumul.

Olivia conștientiză că pierduse șansa de a dispărea când Cole veni direct la ea.

– Hei, spuse el. Ești bine?

– Mda.

– Pentru că te uitai la telefon ca și cum ai fi primit vești proaste.

Era un observator mult prea atent, dar asta nu o surprinse. Cei mai mulți bărbați nu observau micile detalii, însă lui Cole nu-i scăpa nimic.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta? întrebă ea. Părea supărată.

Falca lui se încleștă.

– Are o problemă care acum e problema mea.

– Pot ajuta cumva?

El o trase lângă el și îi mângâie tâmpla cu buzele.

– Uită-te la tine, ce drăguță ești!

– Nu te obișnui cu asta!

El scoase un hohot de râs.

– E vorba despre una dintre surorile mele. Avea de discutat ceva cu mama în seara asta, și au fost luate unele decizii. Are nevoie de mine. Sau, mai degrabă, mama vrea să mă bag în viața ei.

Ea se trase înapoi și se uită la el. Vedea urme de regret, dar nu și de furie. Nu făcea asta pentru a impresiona pe nimeni, nici pentru a câștiga favoruri.

– Chiar le iubești pe toate.

– Câteodată, trebuie să fac eforturi, dar, da, le iubesc. Cu nebuniile lor cu tot. Asta-i familia, nu?

– Mda, spuse ea ca și când ar fi știut, când, de fapt, nu avea nici cea mai mică idee. E vorba despre Cara? ghici ea.

– Aproape întotdeauna, spuse Cole. Are nevoie să o ajut să se mute din apartamentul soțului ei înapoi în casa asta.

Oliviei nu-i scăpă faptul că amândoi aveau membri ai familiei care voiau ceva de la ei și că numai Cole avea să răspundă fără nici o ezitare cererilor.

– Dar *tu* de ce ai nevoie? îl întrebă ea.

El îi mângâie obrazul cu un deget.

– De o amânare din partea ta.

capitolul 23

În ziua următoare, clopoțelul de deasupra ușii magazinului sună, iar Olivia își ridică privirea și o văzu pe Cindy Donovan. Îl căra în brațe pe Kyle, care chicoti de bucurie la vederea Oliviei.

Cindy se uită în jur.

– Drăguț loc!

Kyle spuse și el ceva.

– *Yabbayabbayabbayabba.*

Apoi îi zâmbi plin de mândrie Oliviei, iar ovarele ei aproape izbucniră în plâns. Închizând laptopul la care lucra, veni în fața tejghelei.

– Cauți ceva anume? o întrebă ea pe Cindy.

Cindy clătină din cap.

– Nu.

Olivia inspiră adânc.

– Nu ai venit să cumperi ceva.

Zâmbetul lui Cindy era suficient de real, dar ochii îi erau serioși.

– Nu.

Olivia se forță să rămână nemișcată, să nu se agite sau să nu se joace cu mâinile, trădând câte emoții avea de fapt.

Kyle gânguri din nou, încercând să-i atragă atenția. Ea îi zâmbi, iar micuțul îi rânji fără dinți, într-un fel atât de fermecător, că Olivia aproape se topi.

– Știu, spuse Cindy, are un succes răsunător la femei.

– Nu e vina lui, a moștenit-o din familie.

Olivia luă un ursuleț dintr-un coș cu animale de pluș și i-l întinse lui Kyle.

Ochii lui se măriră, și micuțul înhăță ursulețul, strângându-l la piept în timp ce sălta în brațele lui Cindy.

– Ai grijă de el, îi spuse Cindy. Se uită apoi la Olivia. Știu cine ești.

Inima Oliviei rată o bătaie.

– Știi?

– M-am uitat la fiecare episod din *Not Again, Hailey!* de cincisprezece ori. Aș putea recita toate replicile. Știu că ești tu.

Olivia inspiră adânc, dar nu mărturisi nimic.

Kyle scutură ursulețul de pluș către Olivia și strigă ceva în adorabila lui limbă, probabil felul lui de-a spune „mulțumesc".

– Uite ce e, sunt sigură că ai motivele tale pentru a păstra secretul, spuse Cindy, bătându-l ușor pe Kyle pe spate. Și știi ce? Nu te condamn. Nici eu nu aș vrea să fiu asociată cu trecutul tău nebunesc.

Inima Oliviei se cufundă cu totul, dar nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Zilele ei pline de nebunii fuseseră bine documentate. Oamenilor le plăcea să vadă cum își ratează viața copiii deveniți vedete.

YouTube-ul era blestemul existenței ei.

Dar Cindy nu terminase.

– Un sfat, dacă vrei, spuse ea. Fratele meu e genul de om foarte onest. Asta e firea lui. Făcu o pauză și se uită lung la Olivia. Așteaptă același lucru și de la oamenii dragi lui. Crede-mă, știu din experiență cât de greu poate fi să te ridici la înălțimea așteptărilor lui.

– Știu că ești bine intenționată, spuse Olivia cât de blând putu, în ciuda panicii care i se ridica în gât ca un val soios. Dar eu și fratele tău nu suntem...

– Nu, spuse Cindy. Te rog să nu încerci să-mi spui că nu simți nimic pentru el. Te-am văzut privindu-l de pe marginea ringului de dans, când prepara băuturi în spatele barului, ca și cum ar fi fost cățelul pe care ți l-ai dorit întotdeauna de Crăciun, dar pe care nu l-ai primit niciodată.

Era adevărat.

Cindy își scoase portofelul.

– Cât costă ursulețul?

Kyle sprijinise ursulețul de umărul mamei lui și își pusese capul pe el, cu minunații lui ochi albaștri închiși pe jumătate.

– E cadou, spuse Olivia încet.

– E foarte drăguț, mulțumesc!

Cindy se duse spre ușă, îi mai aruncă o privire Oliviei, apoi plecă.

Olivia rămase nemișcată câteva secunde, apoi scoase o respirație șuierătoare. Dumnezeule, era băgată în asta până peste cap.

Cindy avea dreptate, desigur. Trebuia să-i spună lui Cole adevărul.

În seara aceea, Cole se duse pe barcă, dar nu pentru a lucra. Tanner și Sam erau în spatele lui, fiecare cu câte o sticlă în mână.

Nici unul nu pregătea barca de ieșit în larg.

În seara asta, nu aveau de gând să navigheze. Nu din cauza vremii – era, de fapt, o seară extraordinar de frumoasă. Cerul era atât de senin, încât stelele păreau niște diamante împrăștiate pe o bucată neagră de catifea. Nici un pic de vânt. Apa oceanului abia se unduia.

Cei trei se așezară pe punte în diferite poziții. Tanner cu genunchii sus, sprijinit cu spatele de margine. Sam lângă el. Cole, la cârmă.

În tăcere, își ridicară sticlele.

– Pentru Gil! spuse Cole.

– Pentru Gil! răspunse Sam.

– Pentru Gil! zise și Tanner.

Luară fiecare câte o înghițitură lungă, prima din multele ce aveau să urmeze.

Era al doilea lor festival anual de „să-ne-facem-mangă-în-cinstea-lui-Gil".

Nu vorbiră deloc în următoarele minute, ceea ce lăsă loc gândurilor. În pieptul lui Cole se simțea o durere surdă. Pentru Gil.

Pentru tatăl lui.

Pentru Cara, care hotărâse că soțul ei, care o înșelase, era cel care trebuia să plece, nu ea, și avusese nevoie de ajutorul lui Cole pentru a-și pune în practică hotărârea, cu o seară în urmă.

Ceea ce însemna că el nu mai ajunsese la Olivia...

Mai bău puțin și se bucură de senzația de arsură care-i cobora pe esofag. Se potrivea cu cea din stomac.

Și din inimă.

– Lui Gil i-ar fi plăcut aici, spuse el. În Lucky Harbor.

Sam expiră zgomotos.

– I-ar fi plăcut oriunde altundeva decât pe platformă.

Gura lui Tanner se curbă într-un zâmbet abia simțit.

– Chiar ura platforma aia.

Și nu reușise niciodată să plece...

Băură cu toții din nou. Amețit în mod plăcut, Cole se lăsă pe spate și studie cerul nopții.

– Țineți minte când a setat toate toaletele să explodeze la două dimineața?

Sam și Tanner râseră. Asta era tradiția. Să rememoreze. Să nu uite niciodată.

– Ți-ai ieșit din minți, îi spuse Tanner lui Sam.

- Da, pentru că doi tipi erau pe WC la ora aia. Din fericire, nu au fost răniți serios, dar mi-a luat zile întregi să curăț tot rahatul. Literalmente.

- Îi plăceau mereu farsele, spuse Tanner cu drag. Mai știți când a pus laxative în chiftele? Arătă cu sticla spre Cole. Atunci, tu ai luat-o razna.

- Pentru că cei din echipa mea au mâncat trei porții și n-au putut lucra două zile. Am fost în rahat până-n gât.

Râseră cu toții și mai băură.

- Dar atunci când ne-a lăsat mesaje false de la prietenele noastre, de la mame și surori, în care spunea că știu cu ce ne ocupăm în timpul liber? zise Sam.

- *Aia* chiar a fost ceva distractiv, replică Tanner.

- Urmăriți de mame.

- Da, spuse Cole. Mesajul meu spunea că mama auzise că lucrurile devin serioase cu Susan, că știa că am căutat modele de inele de logodnă și că voia să-mi dea sfaturi pentru alegerea diamantului perfect.

Luă iarăși o înghițitură mare de alcool. Privind retrospectiv, când lucrurile o luaseră iarăși razna și avusese timp să se gândească la asta, îl deranjase.

Deoarece lucrurile chiar deveniseră serioase cu Susan. Atât de serioase, încât o ceruse în căsătorie. După ce o viață întreagă nu se văzuse ca având o familie și copii, ceva din adâncul lui se schimbase, iar el se răzgândise. Își dorise propria familie.

Dar Susan refuzase, spunând că încă nu era pregătită pentru asta.

Ceea ce nu-i spusese însă era că se îndrăgostise de Gil. Nu, păstrase acest mic secret până în ziua înmormântării acestuia.

Cole nu deveni conștient de tăcerea din jur decât atunci când Tanner oftă și își puse sticla jos.

- Nu ar fi trebuit să-ți facă farsa aia, îi spuse el lui Cole. A crezut că-i amuzant, dar apoi a regretat din plin.

Cole se holbă la Tanner.

– De ce ar fi regretat? întrebă el, cu un presentiment.

Expresia lui Tanner sugera că își dăduse seama că o dăduse în bară rău de tot. Nu spuse nimic, ceea ce doar accentuă presentimentul lui Cole.

Și nu îi liniști mintea, care se grăbi să-i vină în ajutor cu diverse sugestii, dintre care nu-i plăcu nici una. Cole își puse și el sticla jos.

– Eu și Susan am discutat despre căsătorie, aici a avut dreptate. Rămase nemișcat, în timp ce creierul său înțelese în sfârșit ce-l deranjase. El nu spusese nimănui că o ceruse în căsătorie, dar era evident că Susan o făcuse. „La naiba! Rahat! Fir-ar, zise el. Susan i-a spus lui Gil.

Sam și Tanner schimbară o privire pe care Cole nu avu probleme să o interpreteze. Știau ceva. Și, da, era pe jumătate beat – poate mai mult de jumătate, dar tot putea gândi.

Măcar puțin.

– Ce e? întrebă el.

Tanner își luă sticla și o duse la buze. Sam făcu la fel.

– *Ce?* repetă Cole.

Deși știa. Da, știa și nu-i cădea deloc bine. De fapt, îi venea să vomite.

– Nimic, omule, spuse Tanner.

– Las-o baltă! adăugă Sam.

Cole încuviință din cap. Apoi însă, îl clătină, pentru că nu se pricepea să lase lucrurile baltă și nu i se părea un moment bun pentru a începe acum. Nu, la naiba! În plus, încăperea se învârtea numai puțin cu el.

Sau mai mult.

Uitându-se în jur, la barca pe care o iubea aproape la fel de mult ca pe Sam și pe Tanner, alcoolul îl făcu să aibă senzația că era în larg. Sau poate că doar el se mișca.

– Susan i-a spus lui Gil, iar el v-a spus vouă. O altă privire fu schimbată între așa-zișii lui prieteni. El se ridică

și arătă înspre Sam și Tanner. Ar fi bine ca unul din voi să înceapă dracului să vorbească.

- Las-o baltă! repetă Sam, ridicându-se și el.

Cole mîji ochii și se apropie amenințător de Sam.

- Și ce anume să las baltă?

Falca lui Sam se încleștă.

- Ești furios. Înțeleg asta. Dar trebuie să te liniștești.

- Nu, nu trebuie.

Tanner oftă și se ridică, făcându-și loc între ceilalți doi.

- Distrugem celebrarea vieții lui Gil.

Holbându-se la cei doi bărbați pe care-i iubise atâta vreme încât nu-și putea aminti momentele fără ei, Cole clătină din cap.

- Nu-mi vine să cred. Susan i-a spus lui Gil că m-a refuzat. Clătină din nou din cap. Dar am senzația că voi doi știați deja asta, nu?

Privirea lui Sam nu o părăsi nici o clipă pe a lui Cole.

- Da, spuse Cole, văd că am dreptate. Se uită lung la amândoi. Dumnezeule! Își trecu degetele prin păr. Timp de doi ani, am înghițit tot rahatul ăsta. Am crezut că asta a fost cel mai rău. Bănuiesc că m-am înșelat, nu? Voi doi ați știut tot timpul și n-ați spus nimic? Asta-i mult mai rău.

Tanner avu bunul-simț să facă o grimasă.

- De cât timp știi? îl întrebă Sam pe Cole.

- Am aflat la înmormântare. Când ea s-a prăbușit în brațele mele, plângând din cauză că adevărata ei iubire murise, spuse Cole. Cred că întrebarea corectă este însă de cât timp știți *voi*.

Expresiile lor îl făcură să închidă ochii și să își lase capul în mâini. De mai mult timp decât mine, murmură el. Nu contează cum sau când ați aflat, ci că ați știut de mai mult timp decât mine. Își ridică din nou capul. Și mi-ați ascuns-o. Dumnezeule, ați schimbat între voi instrucțiuni despre cum să mi-o trageți? Își înșfăcă

sticla. Am nevoie de încă o băutură. Vreau... „Să vomit". Vreau să plec naibii de aici.

Sam se întinse spre el, dar Cole se smuci și aproape că-l lovi cu pumnul în față. Atunci când ambii lui prieteni veniră după el, Cole se întoarse spre ei.

– Nu.

Sam deschise gura.

– Nici un cuvânt. Nici unul din voi. Nu... Se întoarse. Nu... *nimic*.

– Haide, omule, spuse Tanner. Nu pleca. Nu așa. Nu e ce crezi tu...

– E exact ce cred eu, spuse el și plecă.

Ajunsese abia la jumătatea docului când primi primul mesaj de la Tanner:

Întoarce-ți fundul aici.

Îl șterse.

Era la depozit când primi mesajul lui Sam.

Am crezut că ai trecut peste povestea cu ea. Nu am vrut să stârnim iarăși cuibul de viespi. Întoarce-te!

Cole se opri, blocat momentan. Era categoric prea beat să conducă. Ar fi putut face autostopul până acasă – dacă și-ar fi amintit să-și ia cheile casei de pe barcă.

De vreme ce întorsul nu era o opțiune, se duse pe plajă și începu să meargă. Inima îi bubuia; la fel și capul.

Vechi amintiri.

Vechi dureri.

„Am crezut că ai trecut peste povestea cu ea."

Trecuse. Crezuse, de asemenea, că trecuse și peste faptul că femeia lui și cel mai bun prieten al său se furișaseră pe la spatele lui.

Chiar crezuse asta. La urma urmei, Gil era mort, iar Susan își văzuse de viață. Nu mai avea nici un motiv să păstreze resentimentele.

Se părea însă că nu reușise.

Se purtase ca un adult și făcuse la fel ca Susan. Trecuse mai departe. Și, privind în urmă, cu claritatea pe care această acțiune o dă oricărui eveniment deja trecut, ajunsese să înțeleagă că el și Susan nu ar fi făcut oricum o pereche potrivită.

Nu fusese omul potrivit pentru ea.

Lovitura aceea îi afectase sufletul, abilitatea de a iubi și de a avea încredere în femei, *bla-bla-bla.* Iar el mersese mai departe, alegând să creadă că exista cineva și pentru el, cineva mai potrivit.

Nu că s-ar fi apucat să caute. Nu, nu fusese atât de nerăbdător să fie din nou rănit. Se gândise că, dacă era menit să se întâmple, avea să se întâmple. Cineva avea să treacă de zidurile din jurul inimii lui.

Olivia.

Fața ei îi apăru în minte. Ochii ei întunecați și mari aveau mereu o umbră de tristețe în ei, indiferent că râdea, muncea sau stătea liniștită.

Întotdeauna.

Un spirit înrudit, trecuse de barierele lui. Nu din toată inima, nu. Fusese la fel de reticentă ca el să-și dea frâu liber emoțiilor.

Și, cumva, acest lucru o făcea și mai demnă de încredere.

Telefonul lui vibră din nou – de data aceasta, un apel. De la Sam, unul din cei doi oameni în care avusese încredere oarbă.

Iar el, la fel ca Tanner, știuse despre Gil și Susan și nu-i spusese. Dacă nu ar fi aflat niciodată?

Dacă el și Susan ar fi rămas împreună? L-ar fi lăsat Sam și Tanner să continue să iubească pe cineva care nu-l iubea – care nu-l putea iubi – la fel?

Telefonul sună din nou. De data asta, Tanner.

Cole rezistă impulsului de a-și arunca telefonul în apă și-l închise în schimb. Își îndesă mâinile în buzunare. Strângându-și umerii pentru a se proteja de frig, merse mai departe.

Când ajunse în capătul portului, îl opri terenul stâncos. Putea să urce direct pe faleza stâncoasă sau putea înota în apa oceanului.

Sau se putea întoarce.

Îi luă mult timp să se hotărască, dar era numai furios, nu avea tendințe de sinucidere. Așa că se întoarse. Ajunse prea repede înapoi la doc, de unde putea vedea barca lor. Și pe cei doi bărbați care stăteau în capul scărilor, așteptându-l.

Dintr-odată, Cole fu bucuros că era atât de frig. Spera că înghețaseră. Urcând câte două trepte deodată, trecu pe lângă ei fără să le adreseze nici un cuvânt.

– Ei, haide, spuse Tanner în spatele lui. Tu ești cel echilibrat. Știi de ce nu ți-am spus.

– Pentru că sunteți niște ticăloși? întrebă el.

– Da, admise Sam. Știu că așa pare, dar... Dumnezeule, nu te oprești odată?

Nu. Nu voia. Când le auzi pașii, semn că veneau după el, se întoarse brusc.

Și aproape căzu.

Notă pentru sine: ești prea bătrân pentru o sticlă întreagă de Jameson.

– Trebuie să vorbim, spuse Sam.

– A trecut timpul potrivit.

Cole le susținu privirile și știu că mesajul lui fusese înțeles atunci când amândoi afișară o expresie plină de frustrare.

Și de vinovăție. Și de vină.

Fără să-i pese, Cole se întoarse – cu mai multă grijă de această dată – și plecă de-acolo.

Nu avea idee unde mergea, desigur. Absolut deloc. De obicei, când se simțea așa, mergea la Sam sau la Tanner.

Nu și în seara asta.

Noaptea friguroasă și alcoolul băut îl făcură să simtă o durere în piept. Sau poate că era din cauză că nu mai era amețit. Își dorea uitare. Își dorea căldură.

Își dorea... să fie dorit.

Și dintr-odată știu exact încotro se îndrepta.

capitolul 24

Olivia era prinsă în capcana unui vis, unul pe care nu-l mai avusese de mult timp. Se făcea că era pe platoul de la filmare de la *Not Again, Hailey!*, cu costumiera morocănoasă pieptănându-i părul, ascultând cum regizorul și producătorul se certau în privința costumului ei.

– Se îngrașă, șoptea producătorul, atât de tare, că putea fi auzit și din China. Cineva trebuie să-i reducă porțiile.

– Șșșttt, răspundea regizorul. Să nu te audă nimeni, altfel putem fi dați în judecată. Dumnezeule! Îmbrac-o în câteva straturi, și putem regla totul din unghiul de filmare și lumini.

„Nu sunt grasă!" încerca Olivia să strige, dar din gură nu-i ieșea nici un sunet.

Se uita în jos la ea. Avea 16 ani. Tocmai îi înmuguriseră sânii și, da, nu mai avea burta concavă și începuseră să i se dezvolte șoldurile. Îi era destul de greu să facă față; nu trebuia să-i mai spună și altcineva.

Fusese suficient de rău că îi venise menstruația în vara aceea. Toată lumea de pe platou aflase informația respectivă și toți se panicaseră pentru că nu mai era o fetiță minionă, așa că serialul avea să se schimbe.

Cum ar fi putut evita pubertatea?

Regizorul lovea cu degetul fruntea producătorului.

– Hei, ești acolo?

– Hei, spunea și Olivia... și se trezi.

Visase.

Știa și de ce. Era din cauză că trebuia să-i spună lui Cole adevărul. Se uită la ceasul de la încheietura mâinii. 1.00 dimineața.

Bătaia se auzi din nou, iar ea își dădu seama că cineva era într-adevăr la ușa ei. Coborî din pat, se aplecă după bâta de baseball pe care o ținea sub saltea și se duse la ușă. O privire aruncată pe vizor o făcu să își țină răsuflarea și să descuie de îndată ușa.

Cole era cu brațele ridicate, sprijinite de tocul ușii de deasupra lui. Nu spuse nimic, nu se mișcă, ci doar își înălță capul, uitându-se la ea.

Ochii lui erau goi, iar expresia lui, întunecată.

– Ești... bine? întrebă ea.

El clătină încet din cap, puse o mână jos pe abdomenul ei și o împinse ușor în spate, să poată intra în apartament.

Apoi închise și încuie ușa. Avea de gând să rămână.

Se întoarse din nou spre ea și o privi, în timp ce colțurile gurii i se ridicară ușor. Poate din cauza părului ei, care semăna probabil cu coada unei veverițe. Ar putea fi și bâta de baseball sau pijamaua cu Superman – o bluză albastră, cu un S roșu și galben pe piept, și pantaloni scurți roșii. O văzuse la Target și o cumpărase dintr-un impuls.

– Supergirl, spuse el, dar ceva în vocea lui nu suna bine.

Ea îi cuprinse obrajii în palme, încruntându-se la vederea expresiei lui.

De fapt, la lipsa oricărei expresii. Era ca și cum Cole simțea prea multe pentru a lăsa să se vadă ceva. Inima o duru pentru el, pentru bărbatul care-i devenise drag fără să vrea.

Atât de drag.

– Ce s-a întâmplat, Cole?

El îi luă bâta din mână și o aruncă într-o parte. Apoi își puse mâinile pe șoldurile ei și o făcu să se dea în spate, până când se lovi de canapea. Și căzu pe ea.

– Ai chef de joacă? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

El se lăsă în genunchi, îi desfăcu picioarele și o trase înspre el.

Până la urmă, tot simțea ceva.

– Cole...

El scutură din cap, cu întregul corp cuprins de tensiune, tare ca piatra. Peste tot.

Era și foarte cald, aproape fierbinte. Dinspre el venea un iz de alcool.

– Ești... beat? întrebă ea.

– Nu atât cât aș vrea să fiu.

– Dar...

Punându-și mâinile de o parte și de alta a șoldurilor ei, prinzând-o ca într-o cursă, el se aplecă și-i acoperi gura cu a lui.

Sărutul era diferit de celelalte săruturi ale lui. Fără căldură, fără preambul, nimic decât limbă, dinți și disperare.

Și se simțea mai real decât oricare alt sărut din viața ei. Dar ceva era în neregulă.

– Ce este, Cole? Ce s-a întâmplat?

El scutură din nou din cap, cu ochi goi. Scoase ceva din buzunar și-l trânti pe măsuța de cafea.

Un prezervativ.

Ea se holbă la el, apoi căută privirea lui Cole.

El închise ochii.

– Nu ar trebui să fiu aici. Nu ar trebui să am nevoie de tine. Dar am.

Cole avea un corp puternic și o minte la fel de puternică. Era independent, încrezător în sine și încăpățânat. Nu avea „nevoi", iar ea știa asta. Chiar dacă ar fi avut, avea o familie. Avea prieteni incredibil de apropiați, care

ar fi putut la fel de bine să-i fie frați. Cu alte cuvinte, avea opțiuni.

Dar venise la ea.

– Este doar în caz de nevoie, spuse el, referindu-se la prezervativ. Tu decizi.

– Da, spuse ea și-l luă în brațe.

Cole așteptă un moment, ca și cum i-ar fi dat timp să-l gonească. Însă, cum ea nu o făcu, își strecură mâinile pe sub tricoul ei și i-l ridică peste cap.

Apoi degetele lui mari intrară sub elasticul de la pantalonii ei scurți de satin și trase de el în jos. Cole se uită la ceea ce tocmai dezvelise și gemu.

– Da, spuse el răgușit. În sfârșit. Tu, numai tu.

Pentru o clipă, ea se gândi că avea să sară peste toate etapele preliminare și să i se afunde în trup. Dar el începu să coboare cu săruturile de la gât spre sâni. Nu se grăbi, insistând până când o făcu să se arcuiască sub buzele lui.

Gemând, Cole trecu la celălalt sân, cu trupul tremurând de efortul de a se abține.

– E în regulă, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui. Orice ar fi, sunt aici. Și te vreau.

La asta, el închise ochii și își lipi fruntea de a ei.

– Atât de dulce, murmură el.

Nu era deloc așa. Dulce. Nici măcar pe-aproape.

Dar el nu o cunoștea cu adevărat. Dacă ar fi cunoscut-o, nu ar mai fi fost aici. Nedorind să se gândească acum la asta, nedorind să se imagineze fără el, ea trase de cămașa lui.

– Jos.

El se ridică și începu să se dezbrace, descălțându-se, smulgându-și cămașa și pantalonii, cu privirea ațintită asupra ei în tot acest timp.

Ea se întinse și luă prezervativul, dar, cu o clătinare a capului, el se lăsă din nou în genunchi, îi imobiliză încheieturile de o parte și de alta a corpului și își lăsă

capul între coapsele ei, sărutându-i una. Apoi pe cealaltă. Apoi... între ele.

Ea își mușcă buza, ridicându-și șoldurile înspre el, și, atunci când limba lui o mângâie, țipă.

Cole își băgă mâinile sub ea.

- Privește, spuse el și o ridică la gura lui.

Ea privi. Privi cum umerii lui largi îi desfăceau picioarele, privi dansul mușchilor pe spatele lui bronzat, mișcându-se la fiecare mișcare a lui, privi cum el închise ochii cuprins de plăcere și gemu gustând-o.

Apoi nu mai putu vedea nimic, pentru că el o cuprinse cu toată gura, iar ochii ei se dădură peste cap, în vreme ce ea termina.

Intens.

Apoi pentru că el nu-i dădu drumul, mai termină o dată.

Când nu mai putu mișca, el luă prezervativul dintre degetele ei moi. Respirația ei era încă neregulată când el îi depărtă picioarele cu șoldurile lui și se împinse în ea.

Fură copleșiți amândoi de un val de plăcere, apoi Olivia își înfipse unghiile în spatele lui, în timp ce el îi mai oferi două orgasme înainte să-l aibă pe al lui.

În cele din urmă, mișcările lor încetiniră, iar bătăile inimilor reveniră din pragul atacului de cord spre un ritm mai normal. Ea îi simți buzele sărutându-i tâmpla umedă.

- Ești bine? o întrebă, cu voce șoptită.

Ea încuviință din cap; doar atât mai putea face. După ceea ce i se păru un an sau așa ceva, încercă să vorbească:

- Încep să cred că așa va fi de fiecare dată.

- Așa cum?

De parcă ar fi cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Ceva ce-și dorea să se întâmple iar și iar.

- Ca și cum aș fi fost lovită de un camion.

El îi înălță capul de pe pieptul lui și o privi cercetător.

- Te-am rănit?

– Da, spuse ea și îl trase lângă ea. În cel mai bun mod posibil.

El se relaxă și o sărută, apoi se rostogoli pe spate pe canapea, luând-o cu el. O strânse în brațe, iar ea se întinse peste corpul lui magnific, împletindu-și picioarele cu ale lui.

– Așadar, oftă ea satisfăcută, cărui fapt îi datorez această plăcere?

El nu răspunse, iar Olivia își înălță capul, privindu-l.

El oftă și își acoperi ochii cu un braț.

– Am avut o noapte grea, asta-i tot.

Și venise aici, la ea...

– Nu erai cu Sam și cu Tanner?

Ezitarea lui fu atât de scurtă, încât ea fu sigură că și-o imaginase, înainte ca mâinile lui să-i cuprindă fesele și să o tragă înspre el, legănându-și șoldurile.

Era din nou tare și o făcu să geamă.

– În regulă, am înțeles, spuse ea cu voce tremurată. Nu vrei să vorbești.

capitolul 25

O jumătate de oră mai târziu, Cole se trezi pe podea. Olivia era lângă el, întinsă ca și cum nu ar mai fi avut nici un os în tot corpul, cu pieptul ridicându-i-se și coborând la fel de repede ca al său.

– Dumnezeule, icni ea.

Cam la fel gândea și Cole.

– Ești destul de periculos când nu vrei să vorbești, comentă Olivia.

El descoperi că mai avea suficientă energie pentru a o trage lângă el.

– Așa se pare.

Ea îi puse mâinile pe piept și apoi își așeză capul pe ele, uitându-se în ochii lui.

– Uneori, vorbitul nu e necesar.

El expiră prelung. Nu voia ca ea să se simtă astfel.

– Știau, spuse el. Sam și Tanner. Au știut tot timpul.

Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte și îi contură cu un deget obrazul.

– Ce au știut?

– Că Gil și Susan erau...

Nu-și termină propoziția, iar Olivia clipi și înțepeni.

– Cel mai bun prieten al tău și logodnica ta erau...

– Îndrăgostiți.

– Oh, Cole! Îi mângâie pieptul cu mâna, în dreptul inimii, ca și cum ar fi vrut să i-o țină în siguranță. Îmi pare rău.

Stând așa cu ea alături, amândoi goi pușcă atât fizic, cât și mental, nu era la fel de ușor cum își imaginase el. Strecurându-se de sub ea, se ridică și își trase pantalonii pe el. Lăsându-i descheiați, se duse în bucătărie, sperând să găsească o sticlă de ceva pe-acolo.

Olivia veni după el, îl mângâie pe spate și apoi trecu pe lângă el, spre aragaz.

Purtând doar cămașa lui.

Desculță, cu părul ca un nor de mătase, corpul ei minunat arăta mai bine în cămașa lui decât arătase el vreodată. Olivia puse apă la fiert și scoase două căni.

– Nu am chef de ceai acum, Olivia.

Ea puse câte un plic de ceai în fiecare cană, apoi adăugă miere. Și lămâie.

– Ai încredere în mine.

El nu prea era dispus să aibă încredere acum. Încredere. Un cuvânt atât de simplu.

Crescuse alături de părinți care făcuseră totul pentru copii și de surori care poate că se distraseră torturându-l, dar erau mereu primele care să-i sară în ajutor.

Avusese pare de relații stabile și solide în viață, de toate felurile. Familie, prieteni, iubite. Și nu avusese niciodată probleme cu încrederea.

Niciodată.

Dar acum, după Susan, avea îndoieli cu privire la acest concept.

Nu spuse totuși nimic cât timp ea turnă apa fierbinte în căni; nu știa cum să-i spună că, deși arăta sexy ca naiba cu strălucirea aceea postorgasmică pe față, el nu ceai dorea de la ea.

Apoi ea scoase plicurile de ceai, se duse la un dulap înalt și se întinse după ceva dinăuntru. Cămașa i se ridică pe coapse, dezvelindu-i o bucată de rai înainte ca ea să se întoarcă.

Ținând în mână, slavă Cerului, o sticlă de coniac.

Turnă cu generozitate în ceai, amestecă cu o grație care-l făcu să zâmbească, apoi îi oferi o cană.

„Ai încredere în mine", îi spusese. Îi ceruse, de fapt, pe un ton calm, dar sigur.

Nu vocea îl făcuse să aștepte însă. Fuseseră ochii ei calzi și întunecați. Să aibă încredere în ea? La naiba, însă inima lui se hotărâse să facă de una singură acest pas.

Degetele lui le mângâiară pe ale ei când luă cana, și Cole se uită în ochii ei în timp ce bea cu sorbituri mari.

– Sunt mai multe de povestit, nu-i așa? întrebă Olivia.

Oh, da. Atât de multe.

– Ai aflat despre ei în seara asta? adăugă ea. Despre Susan și Gil?

– Nu. Am aflat în ziua înmormântării lui Gil.

Ea se holbă la el, apoi clătină din cap, ca și cum nu și-ar fi putut imagina așa ceva.

– Trebuie să fi fost o adevărată lovitură. Cum a ieșit la iveală?

– Susan s-a pierdut cu totul, spuse el. Pur și simplu, și-a ieșit din minți. Își aminti că o ținea în timp ce ea tremura, plângând, devastată. Nu am înțeles de ce, pentru că ea și Gil se ciondăneau mereu. Mă înnebuneau. Am crezut că se urăsc. Așa că, atunci când și-a pierdut cumpătul, am insistat să aflu de ce. Atunci, a ieșit adevărul la iveală. Îl iubea. Și se pare că și el o iubea pe ea.

Ezită. Au ascuns asta din respect pentru mine. Mi-a spus asta și o mulțime de alte porcării, cum că nu a fost ceva intenționat, că nu au vrut să mă rănească, *bla-bla-bla.* Apoi m-a părăsit.

Ochii ei se îmblânziră.

- Și tu ai ținut totul pentru tine?

- Da, spuse el. Nu-i tocmai genul de lucru pe care să vrei să-l împărtășești. Nu am spus nimănui.

- Nici măcar lui Sam și lui Tanner?

- Nu, recunoscu el. Nici măcar lor. Dar, după câte se pare, ei știau.

- Așadar, asta ai vrut să spui. Îi acoperi mâinile cu ale ei. Tocmai ai aflat în seara asta că au știut tot timpul, la fel ca tine.

- Da. El se uită lung la degetele ei peste ale lui. Nu am știut cum să procesez tot rahatul ăsta, așa că am plecat.

- De ce rahat?

El ridică brusc capul, întâlnind privirea ei.

- Glumești?

- Cole, spuse ea, strângându-i mâna. Cum ar fi trebuit să-ți spună că celor doi oameni la care țineai cel mai mult li s-a întâmplat asta?

- *Lor* li s-a întâmplat? El scoase un hohot de râs fără pic de umor. Sunt destul de sigur că eu am fost cel luat prin surprindere aici.

Își trase mâna de sub a ei și împinse cana de ceai, întinzându-se după sticla de coniac. Olivia ajunse prima la ea și mai turnă o porție în cana lui, pe care apoi i-o dădu.

- Aș prefera să-l beau gol, spuse el.

- Mierea și lămâia te vor ajuta cu mahmureala.

- Dacă rămân continuu beat, nu voi mai avea treabă cu mahmureala.

- Cole. Olivia se lipi de el și se ridică pe vârfuri, punându-și brațele în jurul gâtului lui. Este de înțeles că ești furios din cauza celor întâmplate, din cauza relației

dintre Gil și Susan. De fapt, ai nevoie de furia asta, face parte din procesul de doliu.

– Bine de știut, spuse el. Mersi pentru aprobare.

Olivia își trecu degetele prin părul lui.

– I-am văzut pe Sam și pe Tanner, spuse ea. I-am văzut cu tine. Nu încape pic de îndoială cu privire la cât de mult însemni pentru ei și ce ar face ei pentru tine.

– Atunci, de ce nu mi-au spus? întrebă el.

– Nu știu, dar sunt sigură că s-au gândit la ce e mai bine pentru tine. Ezită, îi cuprinse obrajii și se uită direct în ochii lui. Dar ceea ce s-a întâmplat între Gil și Susan nu e vina lui Sam sau a lui Tanner. Știi asta.

– Au știut și nu mi-au spus. E o trădare la fel de mare ca a lui Gil și Susan.

Ea se opri și apoi se lăsă încet pe călcâie, cu mâinile alunecându-i înapoi jos.

– Va trebui să nu fim de acord aici, spuse ea încet.

– Chiar așa?

– Da.

– De ce? întrebă el.

Zâmbetul Oliviei nu-i lumină și ochii, iar ea se întoarse.

– Pentru că avem două definiții foarte diferite pentru trădare.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Nu cred că acum e momentul să discutăm asta, spuse ea.

– De ce?

– Ești furios.

– Ba bine că nu! exclamă el. Am avut așteptări mai mari de la oamenii care pretind că mă iubesc.

– Ai așteptări nerealiste, spuse ea, ceea ce-l făcu imediat să intre în defensivă, pentru că se săturase să tot audă despre așteptările lui nerealiste.

– Ce-i atât de rău în a aștepta sinceritate? întrebă el.

Ea nu răspunse nimic. Sigur că nu o făcu. Doamne ferește să-i spună ceva!

- Tu nu ai în viața ta relațiile pe care le am eu, cu Sam, cu Tanner și cu familia mea.

Regretă cuvintele de îndată ce-i ieșiră pe gură, dar nu le mai putea lua înapoi. În ochii ei apăru supărarea.

- Ai dreptate, spuse ea înțepat. Dar nu este vorba despre mine.

Se duse la un dulap și scoase o pereche de blugi, pe care-i îmbrăcă. După aceea, luă un pulover. Iar apoi, înainte ca el să poată formula vreun gând sau să o poată opri, ieși în trombă din propriul apartament.

Se întâmpla pentru a doua oară. El se uită în jur, la patul pe care-l făcuseră praf după canapea, la hainele împrăștiate pe podea.

- Ce dracu' tocmai s-a întâmplat?

Apartamentul ei nu-i dădu nici un răspuns.

capitolul 26

Olivia făcu o plimbare lungă și, când reveni acasă, găsi apartamentul gol.

Ignoră mica urmă de dezamăgire. La urma urmei, ea era cea care plecase. Din nou.

Trebuia să lucreze la asta. Dar nu era obișnuită să se afle în această poziție - de a se îndrăgosti de un tip. Era al naibii de inconfortabil.

Și nu era o mișcare deșteaptă, pentru că însemna să-l lase să intre în inima ei atent protejată după o perioadă îndelungată de nefolosire, nemaipomenind faptul că, în loc să aștepte ca el să o părăsească pe ea, făcuse ea prima mișcare.

Dumnezeule! Era așa o idioată.

Încercă să mai doarmă o oră, dar eșuă lamentabil. Intră sub duș, frecându-și fața cu mâinile, dorind să șteargă noaptea trecută cu totul. Refuză să plângă.

Dar partea bună era că sub duș putea pretinde că picăturile de pe fața ei erau doar apă.

Nu lacrimi.

Niciodată lacrimi. Nu mai plângea din cauza oamenilor acum. De data asta, era vorba doar despre epuizarea în urma nopții petrecute cu ochii în tavan, dorindu-și să fi făcut lucrurile într-un mod diferit.

Într-un mod cu totul diferit.

Ca, de exemplu, să-i fi spus lui Cole adevărul despre trecutul ei. Problema nu era la el. Era la ea.

Îi era teamă. La asta se reducea totul. Era o lașă.

O mulțime de oameni aveau copilării nefericite și reușeau să treacă peste asta. Crezuse că și ea făcuse la fel. La urma urmei, se adunase, se scuturase de praf și își văzuse de viață, inventându-și propria poveste, oferindu-și o identitate fantezistă. Asta însemnase libertate.

Fusese fericită. Sau cel puțin așa crezuse. Dar, pentru prima oară, regreta ce făcuse, cum alesese să-și lase trecutul în urmă.

Alți oameni își înfruntau demonii acceptându-i și mergând mai departe. Nu inventând prostii. Dintr-odată, i se păru... copilăresc felul în care procedase ea. Ca și cum poate că până la urmă nu crescuse deloc.

Se îmbrăcă, își luă poșeta și ieși fără nici o destinație în minte, doar știind că avea nevoie de o schimbare de decor.

– Hei, tocmai la timp.

Olivia se întoarse pe hol și se trezi față în față cu Becca și Callie, care ieșeau să își ia micul dejun.

– Vii cu noi, nu-i așa? întrebă Becca.

– Dacă promiteți un teanc de clătite, replică Olivia.

Becca o privi lung.

– Ce vrei tu, spuse ea în cele din urmă. Ești bine?

Cât de bine putea fi.

– Doar mi-e foame.

Becca încuviință din cap.

– Și mie. Apropo, l-ai văzut cumva pe Cole?

Văzut. Atins. Sărutat. Rănit... Dar și el făcuse la fel, nu-i așa?

– Da, l-am văzut noaptea trecută.

– E bine? întrebă Becca. Cred că a fost o neînțelegere între ei trei, și el a plecat.

Fuseseră mai multe neînțelegeri noaptea trecută, după cum se dovedise. Dar Olivia nu avea de gând să vorbească despre secretele lui Cole, oricât de mult i-ar fi plăcut de prietena ei, care o privea acum cu grijă și îngrijorare.

– Lui Sam i-a părut rău de cele întâmplate, continuă Becca. S-a gândit că poate cel mai bine ar fi să-i lase lui Cole un pic de timp. Evident, femeile ar fi abordat situația cu totul altfel. Noi am fi vorbit despre probleme.

Oliviei i-ar fi plăcut să ajute la împăcarea celor trei, dar nu știa cum putea face asta fără să trădeze încrederea lui Cole, iar acesta era ultimul lucru de care avea el nevoie.

– În cazul acesta, spuse ea cu grijă, poate că e nevoie de puțin timp și *apoi* de discuții.

Becca încuviință din cap.

– Bun sfat! Îl transmit mai departe.

Olivia își dori ca același sfat să fie valabil și în cazul ei. Dar, din experiența sa, oamenii care plecau rămâneau plecați, arzând toate punțile în urma lor. Cole nu ar fi primit-o înapoi cu brațele deschise.

La naiba, iarăși îi apăruse durerea aceea în piept.

Cele trei femei ajunseră la restaurant și, în timp ce așteptau să le fie adusă comanda, Becca se lovi peste frunte.

– Am uitat să-ți spun, te-a căutat cineva ieri după-masă. A bătut la ușa ta și a părut iritată că nu erai acasă.

– Cine? întrebă Olivia.

Becca ridică din umeri.

– Nu a spus. M-am oferit să-ți transmit un mesaj, dar a refuzat.

Un presentiment rău se cuibări în sufletul Oliviei.

– O femeie?

– În jur de 25 de ani. Cu părul lung și blond, ușor buclat, dar, judecând după rădăcini, este brunetă de fapt. Ochi închiși la culoare. Becca clipi. Dacă stau să mă gândesc bine, parcă semăna cu tine.

Mda. Până la urmă, exista un motiv pentru presentimentul ei. Sora ei apăruse în Lucky Harbor.

– Ce i-ai spus?

– Nimic, zise Becca ferm. A plecat în trombă înainte să aflu cine este. Sper că nu e vreo nebună. Poate ar trebui să punem o cameră de supraveghere pe hol.

– E în regulă, spuse Olivia. Cred că știu cine e.

– Cine? întrebă Callie.

Olivia se ridică, lăsă niște bani pe masă și clătină scurt din cap.

– Nimeni important. Trebuie să merg la magazin. Ne vedem mai târziu, fetelor!

Becca o prinse de mână și se uită în ochii ei, cu o privire foarte serioasă.

– Știi că sunt de partea ta, da?

Olivia râse.

– Nu suntem într-un film cu mafioți.

– Vorbesc despre viață în general. Becca trase de ea până când Olivia se așeză din nou. Sunt de partea ta în viață.

Olivia își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult controlându-și emoțiile. Sau, mai bine spus, neavând nici unele. Făcuse totul de una singură. Fără așteptări. Fără să dezamăgească pe nimeni.

Și, de pe altă parte, fără nimeni care să-i păzească spatele, fără nimeni care să o dezamăgească.

Dar Lucky Harbor și locuitorii lui se strecuraseră peste zidurile pe care și le ridicase. Înghiți cu dificultate nodul care i se pusese în gât.

– E foarte drăguț, spuse ea. Dar nu e necesar. Îmi păzesc singură spatele.

– Ei bine, spuse Becca, e mult mai plăcut să ai planuri de rezervă. În plus, sunt drăguță, și ceilalți îmi rezistă cu greu. Și, deși Cole e mai mult sexy decât drăguț, și el e un om în fața căruia e greu să reziști. Iar Callie, aici de față, pare să fie la fel. Pun pariu că ne-ar putea păzi spatele la nevoie.

Callie încuviință din cap.

– Absolut. Sunt extrem de bună la asta.

– Dar ne-ai cunoscut de curând, remarcă Olivia.

– Uneori, nu e nevoie de mult timp pentru a-ți da seama de anumite lucruri, îi spuse Callie. Ca de exemplu să recunoști o persoană de treabă atunci când o întâlnești.

– Dar nu mă cunoști, spuse Olivia. Șopti, de fapt. Pentru că nodul îi apăruse iarăși în gât. Nu știi nimic despre mine.

– Nu-i adevărat, răspunse Callie. Știu că plângi la reclamele alea la Humane Society seara târziu, apoi suni și faci donații. Știu că te certi cu ceilalți licitatori pe eBay, deși nu sunt de față – și-mi place asta la nebunie – și că, deși ești albă ca laptele, cânți rap în baie. Ridică din umeri la expresia surprinsă a Oliviei. Pereții nu-s izolați, îți aduci aminte?

– Acum, eu, zise Becca zâmbind. Ce știi despre mine?

– Muuuult prea mult, răspunse Callie. Te-ai gândit să înfunzi vreodată țevile de lângă pat? Pentru că azi-noapte tu și Sam...

– Nu am fost eu, spuse Becca râzând. Nu noaptea trecută, jur!

„La naiba", se gândi Olivia și se strâmbă.

– E posibil să fi fost eu. Scuze!

– Glumești? N-ai de ce să-ți ceri scuze, spuse Callie. Sunt geloasă ca naiba. Toată lumea are parte de acțiune, mai puțin eu.

Becca nu-și luase ochii de la Olivia.

– Ai parte de acțiune? Lucrurile au ajuns deja acolo?

Nu exista nici un răspuns potrivit la această întrebare, dar aparent nici nu era nevoie de unul.

Becca rânji.

– Da, categoric. Ai parte din plin.

– Nu e ca la tine cu Sam, se grăbi Olivia să explice. A fost doar... mă rog, nu știu exact. Dar s-a terminat.

– Din cauza serii trecute și a celor întâmplate cu băieții? ghici Becca.

– Nu, din cauza mea, recunoscu Olivia. Se ridică din nou. Ascultă, îmi pare rău. Dar nu pot vorbi despre asta, și chiar trebuie să plec acum.

Stricase lucrurile cu Cole, asta era clar. Dar acum, trebuia să dea de sora ei înainte ca Jolyn să-și deschidă gura ei mare și să-i distrugă și mai tare viața. Plecă din restaurant, sunând-o pe Jolyn în drum spre ieșire.

Perversă din fire, sora ei nu răspunse.

Doamne ferește să facă ea ceva bine.

– Sună-mă înapoi, îi spuse Olivia robotului din căsuța vocală a surorii ei. Sună-mă de îndată ce primești mesajul ăsta și spune-mi că nu ești în Lucky Harbor, întrebând de mine.

Apoi pentru a-și distrage atenția, trecu în revistă noul stoc. Primise două cutii cu o zi înainte, și era ocupată cu ele când auzi sunetul unei voci joase, dureros de familiare.

– Hei, Supergirl!

Cole stătea în ușa biroului ei, cu un umăr sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate lejer peste piept, cu cozorocul șepcii de baseball coborât peste ochi.

Afară era atât de frig, încât ea tremurase teribil pe drumul încoace, dar Cole nu avea decât un tricou

cu mânecă lungă, pe jumătate băgat în pantalonii săi cu buzunare. Probabil începuse să plouă, pentru că pe tricou se zăreau urmele picăturilor de apă.

Iar pe Olivia o duru inima la vederea lui.

capitolul 27

Cole îi aruncă o singură privire Oliviei, și pe fața lui apăru o expresie îngrijorată. Ea părea absolut uluită să-l vadă, atât de tare, că aproape căzuse în nas.

El se grăbi spre ea și o prinse de braț. Olivia tremura.

- Hei, spuse el. Hei, vino aici!

O trase lângă el, iar Olivia îl strânse ca și cum nu s-ar fi așteptat să-l mai vadă vreodată.

- Îmi pare rău pentru azi-noapte. Nu ar fi trebuit să mă bag și apoi să plec, eu...

El clătină din cap și o strânse în brațe.

- Să nu-ți ceri scuze pentru opiniile tale, spuse el.

- Dar am plecat...

- Scumpo, la mine acasă asta se întâmplă în orice seară. Temperamentele se aprind, e în regulă.

Ea se holbă la el ca și cum ar fi vorbit turcește.

Oare nu se mai certase cu nimeni înainte, pentru a se împăca ulterior?

- Olivia, spuse el încet, mie îmi pare rău. Lumea mea a fost dată peste cap aseară, iar tu ai suferit consecințele.

Își lăsă capul în jos și o sărută. Intenționase să-i dea un sărut scurt și dulce, pentru confort. Dar se transformă într-unul intens și plin de pasiune.

- Deci... Ea clipi și se uită la el, după ce gura lui i-o eliberă pe a ei. Înseamnă că suntem bine?

- Foarte bine. Lipindu-și fruntea de a ei, îi cuprinse obrajii și o sărută din nou.

- Și asta? întrebă ea. Asta pentru ce a fost?

- Pentru că ești tu, spuse el. Pentru că nu te prefaci în nici un fel. Îi mângâie cu degetul mare buza de jos, încă

umedă, privind mișcarea acestuia înainte să revină cu privirea la ochii ei. M-aș putea îndrăgosti de tine, Olivia. O lăsă să proceseze cele spuse, înainte de a râde ușor.

– E amuzant? întrebă ea, confuză.

– Nu, e amuzant că e o minciună. Se uită în ochii ei. Mă îndrăgostesc de tine, Olivia.

Olivia se uită la el, cu inima în gât. Nu putea respira, nu putea face nimic în afară de a se holba la el ca un pește scos din apă.

„Ura!" Strigă diavolul de pe umărul ei stâng. „Ura! Se îndrăgostește de noi!"

Îngerul de pe umărul drept nu era nici pe departe la fel de fericit. De fapt, era îngrozit de-a dreptul.

„Nu, nu, nu, asta nu-i bine. Ce va face când va afla adevărul despre noi și se va răzgândi?"

Atât de multe lucruri care se întâmplau deodată. Fericire. Căldură. Groază.

– Vorbești serios?

– Nu am obiceiul să spun lucruri pe care nu le cred. Cole verifică încuietoarea ușii din față, apoi o ridică pe Olivia. Înfășoară-ți picioarele în jurul meu, spuse el. Da, așa.

Se întoarse cu ea și se îndreptă spre birou.

– Ce facem?

Cole o așeză pe suprafața de lemn.

– Jos hainele, Olivia! Pentru că ea nu se mișcă suficient de repede, o ajută și o lăsă în pielea goală în trei secunde. Se lăsă în genunchi între picioarele ei. Ești atât de frumoasă, spuse el încet, sărutându-i interiorul piciorului, cu o mână pe gleznă, ținându-i picioarele depărtate.

Ea se simțea incredibil de goală. Și așa era. Era sută la sută goală, iar el avea încă toate hainele pe el.

Intimitatea fusese întotdeauna o problemă pentru ea. Îi venea greu să se relaxeze și să permită intimitate. Dar acum, cu Cole la picioarele ei, se simțea... eliberată.

– Nu cred că...

– Bun, nu trebuie să crezi nimic, spuse el răgușit. Doar dă-mi-te!

Apoi o atinse cu gura, și, în mai puțin de cinci minute, ea îi dădu tot ce-i ceruse. Îngrijorările ei începură să dispară. Chiar și vocile din capul ei rămaseră tăcute. Oasele îi erau ca de gelatină; corpul îi stătea pe birou ca o păpușă de cârpă când el se ridică și o sărută. Gura îi era fierbinte și flămândă, și Cole gemu când ea îl trase mai aproape.

Apoi însă, îi dădu drumul, iar ea icni când rămase fără sprijin.

– Nu te mișca, îi ordonă el răgușit, scoțându-și cămașa din pantaloni și dându-și cu rapiditate toate hainele jos.

Dumnezeule! Olivia știa că trebuia să oprească asta, dar nu putea. Nu-și putea nici măcar lua ochii de la el.

El își puse un prezervativ, apoi mâinile lui fură din nou pe ea, dure și delicios de posesive. Cole se aplecă deasupra ei, privind-o în ochi.

Ea se foi dedesubt, disperată să-l simtă în ea, dar el doar o privea, cu ochii plimbându-i-se pe față, comunicându-i din priviri mai multe decât ar fi putut-o face prin cuvinte.

O căldură plăcută începu să o cuprindă încet, una care avea legătură mai degrabă cu ce vedea în ochii lui decât cu ce o făcea să simtă corpul lui, iar asta spunea multe.

– Cole, șopti ea, cuprinzându-i fața cu palmele.

El zâmbi ca și cum ar fi câștigat un premiu și, în sfârșit, slavă Cerului, se scufundă în ea.

Nici unul nu spuse prea multe după aceea, dar Olivia nu avea nevoie de cuvinte. Ochii lui spuneau totul. La fel făceau și mâinile, care i se plimbau pe corp. Se pierdu

în senzații, în timp ce el o încălzea dinăuntru spre în afară, se pierdu cu totul și își dădu seama că-i repeta obsesiv numele.

Oh, da, se gândi ea; în ciuda ei, în ciuda secretelor și a temerilor cu privire la ce avea să se întâmple odată ce el afla adevărul despre ea, în ciuda a tot, se îndrăgostea...

Aerul îi părăsi apoi corpul, iar ea se trase spre Cole, înfigându-și unghiile în carne și mușchi, în timp ce el se mișca tot mai repede în ea.

Gura lui îi șopti în ureche:

– Termină pentru mine...

Ca și cum ea ar fi putut face altceva. Termină, într-adevăr, și ceva din inima ei tremură în același ritm cu trupul. Pulsând, zvâcnind, ea se strânse în jurul lui din nou și din nou.

Iar Olivia știu că-l iubea.

Deschise gura, dar, din fericire, înainte să poată spune vreun cuvânt, el o sărută, grăbindu-se spre propriul orgasm, iar Olivia îi primi fiecare mișcare cu una la fel de plină de pasiune.

După ce terminară, nu se mișcară mult timp. Mâinile lui erau încâlcite în părul ei, corpul lui, încă afundat în al ei, respirația, șuierătoare, inima lui bătând într-un ritm nebunesc alături de a ei, iar Olivia știu că nu voia să-i dea drumul.

Niciodată.

– Poate ar trebui să ne certăm în fiecare zi, spuse Cole, cu un râset ușor pe care ea îl simți reverberând prin corpul ei.

Plecându-și capul, ea fu de acord, în timp ce își ștergea obrajii, nedorind să-l lase să vadă cât de mult o mișcase. Cuibărindu-se lângă el, luă ceea ce-și dorea cu disperare – încă un minut în brațele lui.

– Hei, spuse el cu blândețe, aplecându-și capul și șoptindu-i încet la ureche, cu vocea plină de tandrețe. Hei, uită-te la mine! Ești bine?

Ea își ridică încet capul și-i întâlni privirea. Cole îi cuprinse fața și o sărută. Cu căldură. Încet. Delicios.

– Da, spuse ea. *Foarte* bine.

Cel puțin deocamdată. Mai târziu, avea să se gândească la cât de nepotrivită era toată situația asta, cum nu ar fi trebuit să ajungă până aici fără să fi fost cinstită cu el. Dar acum, chiar în acest moment, voia doar să fie cu el.

El îi susținu privirea vreme îndelungată, ca și cum s-ar fi asigurat că-i spunea adevărul. Apoi nici cinci minute mai târziu, ea se uită la el cum se îmbrăca, relaxat și plin de încredere.

Fără să se îndoiască de nimic.

Își dori să aibă măcar pe jumătate siguranța lui. La naiba, s-ar fi mulțumit și cu un sfert.

El se duse la ușă și privi înapoi, zâmbind când o descoperi uitându-se la el.

– Îmi trag camioneta în spate, spuse el. O să mă tot auzi intrând și ieșind.

– De ce?

– Am niște placaj. Vreau să fac suportul ăla pentru expus rochii din cealaltă cameră.

„Spune-i", își ordonă ea. „E timpul. A trecut de mult timpul. Trebuie să-i spui că nu ești ceea ce pari. La urma urmei, el a fost sincer cu tine, așa că fii curajoasă și întoarce-i favoarea."

Dar el plecase, iar ea... ea era o lașă.

În următoarea jumătate de oră, ea îl auzi intrând și ieșind de mai multe ori – acum era ieșit. Cu zece minute în urmă, spusese că trebuia să meargă până la magazinul de bricolaj. Ea tocmai aprinsese câteva lumânări și se pregătea să deschidă, când cineva bătu la ușa din față.

Olivia aruncă o privire la ceas. Doar 9.30 – mai era o jumătate de oră înainte de ora oficială de deschidere. Se întoarse spre ușă, așteptându-se să fie Cole.

Nu era Cole.

Îi deschise ușa lui Jolyn. Sora ei intră în magazin și se întoarse încet în cerc.

– Uau, uită-te la tine, proprietară de magazin! Un drum lung de la Hollywood, nu-i așa, Sharlyn? Te distrezi aici, la țară?

Olivia nu uitase cum să joace un rol, așa că vorbi calm, în ciuda faptului că stomacul îi ajunsese până în călcâie.

– Știi că aici îmi spun Olivia. Și nu e nimic în neregulă cu a munci pentru a-ți câștiga traiul. Ar trebui să încerci și tu asta din când în când.

Jolyn pufni.

– Ce crezi că am făcut ca servitoare a ta în toți anii ăia, când erai prințesa canalului Nickelodeon?

– Ai fost asistenta mea personală, o corectă Olivia. Cu un salariu mare.

Jolyn pufni din nou.

– Am fost sluga ta, și o știm amândouă foarte bine. Luă de jos o ramă veche, o roti în mână, își dădu ochii peste cap la vederea prețului și o puse la loc. Și, dacă vrei să știi, lucrez. Lucrez pe rupte. Am grijă de mama. Apropo de asta, aș avea nevoie de niște ajutor, dragă surioară.

– Cred că am ajutat din plin.

– Asta le spui oamenilor de aici, din Lucky Harbor? Dumnezeule, te-ai uitat în jur? Arată ca o afurisită de carte poștală. Ce părere au despre faptul că o găzduiesc în mijlocul lor pe originala Miley Cyrus?

– Nimeni nu știe.

Jolyn se întoarse la ea, surprinsă. Fusese mereu peste puterea ei de a înțelege de ce Olivia nu dorea ca lumea să știe cine era.

– Nu-mi spune că încă te ascunzi după biografia aia inventată – că ai crescut la o fermă de cai din Kentucky. Observă expresia Oliviei și izbucni în râs. Incredibil! Ai parte de o moștenire incredibilă, dar nu vrei să profiți

de asta deloc. Arătă spre lucrurile din jurul lor. Ai idee cât de mult ți-ar crește vânzările dacă oamenii ar ști că ai jucat în cel mai popular serial pentru copii din toate timpurile?

– Nu voi spune nimănui asta – și nici tu nu o vei face.

Jolyn clătină din cap.

– Ești nebună, știi asta? Mă rog... Doar întoarce-te la Hollywood cu mine, te rog! Acolo e locul tău. Acolo ne-am petrecut cei mai frumoși ani ai vieții, cu bune și cu rele.

Olivia aproape că izbucni în râs auzind cât de greșit suna fiecare cuvânt din gura surorii ei.

– Nu mă duc nicăieri.

– De ce?

– Îmi place viața mea de aici.

– Nu ai o viață aici, *Sharlyn*, ci minciuni.

– Nu plec. Fu surprinsă de cât de ușor îi era să o spună. Am întâlnit pe cineva.

– Aha! Și tipul ăsta știe că acum joci cel mai nou rol al tău? întrebă Jolyn.

Privirea ei se îndreptă spre ceva din spatele Oliviei, iar fața i se lumină când spuse, aproape torcând:

– Salutare!

Olivia îngheță, apoi se răsuci pe călcâie. Dumnezeule! Era Cole.

Cole avea un ciocan într-o mână și o bucată de lemn în cealaltă. Își suflecase mânecile cămășii și era acoperit de rumeguș, dar tot părea cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Fusese serios când îi spusese ce-i spusese? Că oamenii se enervau, apoi treceau peste? Speranța îi intră în inimă cu o forță aproape dureroasă.

Apoi însă, îi întâlni privirea, iar speranța muri într-o secundă.

Cu o ultimă privire lungă, el se întoarse și plecă.

capitolul 28

Cole nu-și aducea aminte cum ieșise din Unique Boutique, dar, când clipi, văzu că era afară, în mijlocul unei cețuri luminoase. Trebui să se uite la propriul corp pentru a se asigura că era încă în picioare, atât de ametit era.

Împleticindu-se, clătină din cap. Ea nu era Olivia Bentley. Întreaga ei viață era o minciună. Nu, nu era așa. Nu-i spusese suficient despre ea pentru a fi vorba despre o întreagă viață. Doar fragmente, ici și colo.

Dar acele fragmente fuseseră minciuni.

Creierul lui era blocat asupra acestui lucru. El se deschisese și îi arătase cine era. Iar ea... mințise despre tot.

– Cole!

Ca și cum s-ar fi privit prin ochii altcuiva, se văzu băgând mâna în buzunar, după cheile camionetei. Funcționa pe pilot automat, ceea ce părea în regulă acum pentru el. Amorțit.

– Cole, te rog, oprește-te!

El nu se opri până la camionetă, unde ea îl ajunse și puse mâna pe brațul lui.

– Cât de mult ai auzit? întrebă Olivia.

El se holbă la ea.

– Serios? Asta te preocupă acum?

– Poți să-ți explic, spuse ea.

Da, mai auzise asta. De pe buzele lui Susan, în ziua înmormântării lui Gil.

Să fie al naibii dacă avea să se lase prostit de două ori la rând.

„Prea târziu, tâmpitule."

Eliberându-se de ea, deschise portiera camionetei și se strecură în spatele volanului.

Olivia păși în spațiul dintre camionetă și ușă, astfel încât el n-o putea închide.

– Trebuie să vorbim, spuse ea.

El râse amar și își lăsă capul pe spate, holbându-se în sus.

- Acum, vrea să vorbească.

- Te rog, șopti Olivia.

El își închise ochii și inima la durerea din vocea ei.

- Este prea târziu pentru asta.

- Nu, zise ea. Când am plecat azi-noapte, ai spus că e în regulă, că eram doar furioasă. Așa e și acum, nu? E rândul tău să fii furios, și mai târziu va fi bine. Nu-i așa?

- Nu. Olivia, m-ai lăsat să cred că nu ai familie. Ai stat în casa mamei mele, mișcată de relațiile dintre noi, și m-ai lăsat să te consolez că ești singură. Am vrut să fac să-ți fie mai bine.

Ea era palidă și avea ochii mari.

- E... e greu de explicat.

- Nu, spuse el. E vorba despre un singur cuvânt. Minciuni.

Învârti cheia în contact, iar motorul se trezi la viață, ceea ce era o ușurare. Măcar unele lucruri mergeau bine.

Ea se întinse după el, dar Cole îi prinse mâna cu a lui și își puse cealaltă mână pe abdomenul ei, ținând-o la distanță. Însă fusese o greșeală să o atingă, o greșeală enormă. Creierul lui încă nu primise mesajul că fusese tras pe sfoară încă o dată. În plus, ea tremura.

Se părea că totuși putea simți câte ceva.

- Nu înțelegi, spuse Olivia încet, sperând să-l facă să priceapă. Disperată să-l facă să înțeleagă. Toată viața mea, am jucat rolul altcuiva, așa că nici măcar eu nu am știut cine sunt. Am încetat să fiu onestă cu oamenii cu mult timp în urmă.

- Asta a fost alegerea ta, spuse el.

- Da, una luată după multe suferințe. Ultima persoană căreia i-am spus adevărul a fost prietenul meu din timpul facultății. A organizat un festival de film

și a vândut bilete fără să-mi spună nimic. Am apărut, și era... Clătină din cap. A fost umilitor.

– Dumnezeule! El își frecă fața cu o mână. A fost o mișcare de tot rahatul, dar eu nu ți-aș fi făcut așa ceva, și o știi foarte bine.

– Am vrut doar să o iau de la început, spuse ea. Așa că am venit aici și mi-am șters trecutul.

– Nu-ți poți șterge trecutul, spuse Cole. Face parte din tine. Trebuie să-l accepți înainte să poți trece mai departe.

Ea îi întâlni privirea.

– Asta ai făcut tu după treaba cu Gil și Susan? Ai acceptat și ai mers mai departe?

El se uită în ochii ei un moment îndelungat.

– De fapt, am crezut că tocmai asta făceam. Și credeam că o fac cu tine.

Ea căută cu disperare o urmă de blândețe în el, dar nu văzu decât hotărâre calmă și rece. El se hotărâse în privința ei. Nu îi împlinise așteptările, așa că se terminase. Gândul o făcu să tremure.

– Du-te înăuntru, spuse el, pe un ton sfârșit. E prea frig și umed afară.

– Nu. Eu...

– Nu vreau să aud nimic, Sharlyn.

– Olivia, șopti ea. Acum, sunt Olivia.

El doar o privi, ca și cum ar fi fost o străină.

Da, îi era frig. Frig până în măduva oaselor, dar asta nu avea nimic de-a face cu vremea de-afară. Uitându-se la fața lui lipsită de orice expresie, Olivia clătină încet din cap.

– Știam că se va ajunge aici. Începusem numărătoarea inversă.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că am avut un timp împreună, iar acesta a expirat. Era doar o chestiune de timp, și am știut-o de la bun început.

Fălcile lui se încleștară.

– Fir-ar, Olivia! Nu mă poți face pe mine responsabil de cum au decurs lucrurile. Își trecu furios degetele prin păr. Tu ai avut secrete. Nu se poate construi o relație pe secrete.

– Nu ți-am ascuns nimic din ce contează aici și acum.

– Glumești? întrebă el neîncrezător. Mi-ai ascuns *totul*, inclusiv faptul că ai o familie. Și numele tău adevărat, Dumnezeule!

– Nu a fost așa...

– Ce a fost adevărat? întrebă el. A fost ceva adevărat?

Nodul din gâtul ei crescu atât de mult, că nu mai putu scoate nici un cuvânt, deși nu ar fi făcut vreo diferență. Singurul lucru care fusese adevărat, fără nici un echivoc, erau sentimentele ei pentru el.

Dar nu era gata să recunoască asta acum.

Și poate că, după o viață petrecută jucând roluri și mimând emoții, nu putea avea încredere în acele sentimente.

– Nu mă asculți, spuse ea.

El clătină încet din cap.

– De fapt, am ascultat fiecare cuvânt – și mai ales pe cele pe care nu le-ai spus.

Când ea nu zise nimic, neștiind ce să răspundă, Cole o împinse în spate, închise portiera și apăsă pe accelerație.

Ea stătea încă pe trotuar, încercând să priceapă cum i se dăduse întreaga viață peste cap, când auzi pe cineva apropiindu-se din spate.

– Vreau să știu? o întrebă Jolyn.

Olivia inspiră adânc, făcând tot posibilul să nu-și piardă cu totul mințile.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse sora ei, sprijinindu-se cu un cot de umărul Oliviei, în timp ce se uita în depărtare, după mașina lui Cole. Ai stricat ceva.

– Am stricat totul.

– Este o trăsătură a familiei Peterson, spuse Jolyn. Cum ai pus mâna pe el, oricum? Nu e nimic personal, dar... te-ai uitat la tipul ăla? Mult peste liga ta.

Măi să fie dacă nu era ăsta adevărul amar.

Mai rău încă, tocmai își dădu seama că avusese și alți spectatori în afară de sora sa. Lucille stătea sub umbrarul brutăriei de lângă magazinul ei, mâncând un produs de patiserie dintr-o pungă albă de hârtie.

– Salutare, drăguțo, strigă ea, făcându-i cu mâna. Vrei să postez pe Twitter, să-l rog să se întoarcă?

Olivia clipi și încercă să-și revină, dar nu reuși.

„De fapt, am ascultat fiecare cuvânt – și mai ales pe cele pe care nu le-ai spus."

– Pentru că pot să fac asta, continuă Lucille. Oamenilor le plac mesajele mele de pe Twitter.

Câteva alte doamne în vârstă ieșiră din brutărie, fiecare cu punga ei albă în mână.

– Drăguțo, mă auzi? întrebă Lucille.

Nu, nu se putea întâmpla asta. Nu, era imposibil.

– Ce s-a întâmplat? întrebă una dintre doamnele cu părul albastru.

– L-a pus pe fugă pe Cole Donovan, o informă Lucille. Chiar în fața ochilor mei.

– Căpitanul Bunăciune? întrebă o alta, apoi scoase un sunet dezaprobator, ca și cum Olivia nu ar fi fost în toate mințile. Cum a făcut așa ceva?

– Nu sunt sigură. Am dat volumul aparatului auditiv la maximum, dar nu am auzit tot. Ceva cum că nu este Olivia, ci Sharlyn, spuse Lucille. Dar nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că e Sharlyn Petersen, fetița aceea vedetă care a luat-o razna. Acum vreo zece ani era în mijlocul scandalurilor, apoi a dispărut.

– Du-te de-aici! spuse Lucille. Își puse mâinile pâlnie la gură și strigă înspre Olivia: Drăguțo, e adevărat?

– Bineînțeles că e adevărat, spuse cealaltă femeie cu părul albastru. Mă uit la episoadele din *Not Again, Hailey!* când trec efectele Xanaxului. Sunt în reluare pe la două noaptea, la Nick at Night. E mai ieftin decât să mă uit la canalele comerciale. A trebuit să renunț la cardurile de credit după ce mi-am dat seama că am comandat douăsprezece seturi de cuțite de feliat. Și nici măcar nu-mi place să gătesc.

Lângă Olivia, Jolyn pufni.

– Locul ăsta nu e atât de rău, la urma urmei, murmură ea.

– Așa este? întrebă Lucille. Ne-ai mințit? Pentru că, dacă asta s-a întâmplat, să-ți fie rușine!. Asta dacă nu ai avut un motiv foarte bun. Ai avut? De ce nu ne spui, și noi votăm?!

Olivia se răsuci pe călcâie și intră înapoi în magazin. Desigur, Jolyn o urmă.

– Ar fi trebuit să încui ușa, murmură Olivia.

Jolyn rânjea.

– Să-ți fie rușine, spuse ea, imitând vocea răgușită, de trei pachete de țigări pe zi, a lui Lucille.

Olivia scrâșni din dinți.

– Te bucuri de spectacol?

– Oh, da! E mai bun decât orice rol de-al tău.

Oliviei îi venea să țipe sau să arunce cu ceva. Își dorea...

Să își dea seama cum să se întoarcă în timp și să o stranguleze pe Jolyn înainte să vină în Lucky Harbor.

Dumnezeule, cât de obosită era! Obosită să se prefacă mereu că are totul sub control. Obosită de invenții. Își dorea doar să fie ea însăși. Oricine ar fi fost.

– Spune-mi despre Căpitanul Bunăciune, îi ceru Jolyn. E bogat?

Olivia își simți tensiunea urcând.

– Afară! izbucni ea, arătând spre ușă. Pleacă!

– Unde?

– Oriunde numai nu în Lucky Harbor.

Jolyn avea aceeași privire ca un pit bull înainte să atace.

– Îmi place în Lucky Harbor.

Minunat. Al dracului de minunat!

– Locul tău nu e aici, îi spuse Olivia.

– Nici al tău. Dar, hei, dacă vrei să-ți faci viața praf, ca întotdeauna, cine sunt eu să te opresc? replică Jolyn.

– Ce vrei ca să pleci? întrebă Olivia.

– Fă emisiunea, și scăpăm amândouă de mama.

Olivia se întoarse cu fața la sora ei.

– Doctorii spun că e bine, știi? Am vorbit eu cu ei.

– „Bine" e ceva relativ. Accidentul a costat-o mult.

Da, asta se întâmpla dacă urcai beat la volan și intrai într-un stâlp.

– A renunțat să mai coafeze, zise Jolyn. Spune că o doare să stea în picioare toată ziua.

– E proprietara salonului, replică Olivia. Știa prea bine, pentru ca ea i-l cumpărase. Dacă-l conduce ca lumea, nu mai trebuie să muncească o zi dacă nu vrea.

– Definește „condus ca lumea", spuse Jolyn.

Olivia se holbă la ea.

– Glumești.

– Ai făcut o eroare tactică, crezând că poate conduce ceva ca lumea. E vina ta, dacă e să ne luăm după modul în care ți-a gestionat cariera. Ar fi trebuit să știi mai bine.

Era, fără îndoială, adevărat, dar, pe atunci, Olivia se gândise numai la cum să se elibereze. I se păruse că cel mai bun lucru era să-i cumpere mamei ei un salon, și ea să plece.

Cel mai bun lucru pentru Olivia.

Ceea ce o făcea egoistă. Un gând nou și neliniștitor.

– Are necazuri, și eu am nevoie de ajutorul tău, spuse Jolyn. Suntem în asta împreună. Suntem tot ce are.

– Contrar părerii tale, nu am vreo comoară ascunsă, spuse Olivia. Am cheltuit tot ce am primit din drepturile de autor.

– Tocmai de aceea trebuie să faci emisiunea asta retrospectivă la TV Land. Te vor plăti regește să stai pe fundul tău și să arăți drăguță. Nu văd unde e problema.

– Problema e că nu mai aparțin acelei lumi, spuse Olivia.

– O zi, replică Jolyn. Zâmbești și arăți bine în fața camerei, apoi întinzi mâna după un cec mare și gras, ca-n zilele bune.

– Și după aceea? întrebă Olivia printre dinți. Presupun că vă transfer banii ție și mamei, nu?

– Păi, de ce nu? replică Jolyn. Nu a fost niciodată vorba numai despre tine. Mama ne-a mutat pe toate trei în Los Angeles. Am renunțat la tot pentru tine, la tot. Ne-am meritat banii cel puțin la fel de mult ca tine.

Singurul lucru pe care-l făcuse vreodată bine era să facă bani pentru familia ei.

– În regulă, spuse ea. Voi face emisiunea. Dar avea să o facă în felul ei. Acum, trebuie să pleci, și eu la fel. Trebuie să merg undeva.

– Acum? Căpitanul Bunăciune trebuie să fie destul de important, mi se pare.

– Da.

Plină de tristețe, Olivia își scoase cheile. Trebuia să-l găsească pe Cole și să-l facă să înțeleagă că trecutul nu conta.

Jolyn o privi timp îndelungat.

– Păzesc eu magazinul cât ești plecată.

– Poftim? De ce ai face asta?

– Pentru că arăți ca un cățeluș care tocmai a primit un șut. Consideră că asta e fapta mea bună pentru luna asta.

– Nu te las pe tine responsabilă de sursa mea de venit, spuse Olivia.

– Hei, replică Jolyn. Zilele mele de furtișaguri mărunte s-au terminat. Acum, merg la audiții și alte alea.

Dacă sunt arestată, îmi ratez toate șansele când vei face emisiunea.

Olivia expiră zgomotos.

– E ironic, nu-i așa? întrebă ea. Ultima dată, ai vrut ca serialul să nu meargă. Acum, vrei să am succes.

– Nu-i o afacere rea nici pentru tine, spuse Jolyn. Îți ofer șansa de a-ți încheia capitolul, o reuniune cu iubita ta comunitate din *Not Again, Hailey!*, ca să nu mai vorbim despre dragostea nemuritoare a familiei tale.

Dragostea asta era al naibii de costisitoare. Olivia acceptase mereu faptul că așa funcționau lucrurile, dar acum îi văzuse pe cei din familia Donovan. Îl văzuse pe Cole făcând tot posibilul pentru a fi alături de familia lui, indiferent de preț. Dragostea lor nu costa nimic, în afară de acceptare necondiționată. Și singurul mod de a o obține era sinceritatea absolută.

Tocmai ceea ce ea nu îi oferise lui Cole.

Poate că, în loc să-și dorească să se întoarcă în timp și să o strângă de gât pe Jolyn, Olivia ar fi trebuit să se întoarcă în timp și să... spună adevărul de la bun început.

Telefonul sună, și ea răspunse.

– Unique Boutique.

– Drăguțo, Lucille aici. Ascultă, sunt gata să anunț la întâlnirea noastră săptămânală la ceai ceea ce ai făcut, dar m-am gândit că poate ai vrea să prezinți și varianta ta, să ne explici de ce l-ai mințit pe Cole Donovan al nostru.

Olivia îndepărtă receptorul de ureche, se holbă la el, apoi îl apropie din nou.

– Ai auzit asta acum cinci minute, și deja ai organizat o întâlnire la ceai?

– Oh, din fericire pentru noi, întâlnirea era deja planificată. Așadar... varianta ta?

– Nu comentez, spuse Olivia și închise. Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Și eu care crezusem că paparazzi sunt o pacoste.

Jolyn se duse la casa de marcat.

– Bun, cum lucrez cu minunăția asta?

– Nici o șansă!

– Ei, haide, comentă Jolyn. Poți să te cerți cu mine, în timp ce drăguțul tău se îndepărtează tot mai mult, sau poți să cedezi și să mă lași să te ajut. Sincer... spuse ea, uitându-se în jur, e un loc plăcut, recunosc. Cald și primitor. Drăguț. Dar să fim serioase, nu e tocmai stilul meu. Nu e suficient de emo sau de întunecat.

O familie adevărată.

„Câteodată, trebuie să fac eforturi, dar, da, le iubesc. Cu nebuniile lor cu tot. Asta-i familia, nu?"

Se uită la Jolyn.

– Mă întorc într-o oră. Nu face tâmpenii!

Jolyn ridică mâinile, într-un gest de predare.

– Voi fi un înger. Promit!

Mda. Olivia nu crezu asta nici măcar pentru o secundă, dar voia – avea nevoie – să creadă în ceva. În familie. În dragoste. Avea nevoie de asta la fel de mult cum avea nevoie să-l caute pe Cole.

capitolul 29

Olivia se duse întâi la Lucky Harbor Charter. Coliba era închisă, cu un semn care anunța clienții că în sezonul de toamnă se lucra numai pe bază de programare și un număr de telefon.

Olivia alergă în jos pe doc și se opri lângă barca amarată la chei, sperând să-l găsească pe Cole la bord.

– Nu e aici.

Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Apoi pe doc apărură două mâini, și un bărbat se împinse din apă, aterizând ușor în picioare în fața ei.

Tanner.

Era îmbrăcat cu un costum întreg, care-i sublinia corpul bine antrenat și din care picura apă.

– Ai fost să înoți? întrebă ea. E foarte frig afară.

El își trecu o mână prin părul scurt, închis la culoare. În ochii lui la fel de întunecați nu se putea citi nimic.

– Nu-i așa rău.

Olivia se uită la ocean, care era destul de agitat.

Tanner îi urmări privirea și ridică din umeri.

– Prin comparație cu alte locuri în care am fost, este de-a dreptul calm. Și, de fapt, e mai calm în larg.

Asta însemna probabil capătul îndepărtat al portului, dincolo de faleză și de coastele stâncoase – o distanță de aproape patru kilometri.

Numai dus.

Dumnezeule! Și el nici măcar nu respira greu.

– Știi unde aș putea să-l găsesc?

– Probabil în iad, spuse Tanner.

– Ți-a spus, șopti ea.

– Nu, răspunse el. Nici cu mine nu vorbește.

– Atunci, de unde știi că nu vorbește cu mine? întrebă Olivia.

– Am ghicit doar, după expresia pe jumătate panicată de pe fața ta. Și, nu, nu știu unde e, dar l-am văzut plecând din parcare. A pornit în trombă, cu cauciucurile scrâșnind, ceea ce nu-i stă în fire. De obicei, are grijă de camioneta lui.

– Oh, Dumnezeule! Cu genunchii moi, Olivia se așeză pe doc. Am dat-o rău în bară. Am crezut că fac ceea ce trebuie, dar era ce trebuia pentru mine, nu pentru el, și l-am rănit. Singura persoană pe care nu am vrut să o rănesc. Clătină din cap. Sunt atât de proastă.

În câmpul ei vizual apărură două picioare lungi, iar Tanner se lăsă pe vine lângă ea.

– Hei, spuse el, cu o blândețe surprinzătoare. Hei, e în regulă.

– Nu, nu e!

Olivia îl prinse de umerii largi și încercă să-l scuture. Tanner nu se clinti. În schimb, îi luă mâinile și i le strânse între ale lui.

- Spune-mi se ce întâmplă, Olivia. Te voi ajuta.

- De ce? De ce m-ai ajuta?

- Deoarece Cole a fost mai fericit cu tine lângă el decât oricând altcândva în ultimii doi ani. Pentru că voi doi sunteți potriviți unul pentru celălalt. Și pentru că acum pari puțin nebună și mă sperii un pic.

Ea râse printre lacrimi și își șterse nasul.

- Lui Cole i-ar prinde bine puțină nebunie, spuse el. Neluându-le pe surorile lui în calcul.

Olivia râse din nou.

- S-ar putea să nu mai simți la fel după ce-ți spun ce am făcut. L-am mințit cu privire la cine sunt și de unde vin. Am mințit pe toată lumea de aici, de fapt.

Privirea lui era lipsită de orice urmă de judecată.

- De ce?

Ea se uită la Tanner și își dădu seama că încă nu spusese adevărul cu glas tare.

- Pentru că Lucky Harbor a fost un nou început pentru mine. Mi-am dorit asta. Mi-am dorit-o atât de mult.

Tanner se încruntă.

- Și Cole n-a înțeles asta?

- Poate că ar fi înțeles, zise ea, dacă i-aș fi spus. Dar a aflat de la sora mea, nu de la mine.

- Ah, îngăimă Tanner. I s-a întâmplat asta des în ultimul timp. Cole al nostru e o persoană foarte directă. Nu vrea să aibă de-a face cu secrete, planuri ascunse, subterfugii și alte rahaturi. Niciodată nu le-a făcut față. Pur și simplu, nu le înțelege, așa e creierul lui.

- Pentru că e un om adevărat, șopti ea.

- Da, așa e.

Olivia își acoperi fața.

- Nu-mi vine să cred că am stricat primul lucru cu adevărat bun care mi s-a întâmplat.

– Îl iubești, remarcă Tanner.

Inima ei se strânse.

Tanner îi luă mâinile de pe față și se uită la ea.

– Așa e?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc. Nodul din gât apăruse din nou, împiedicând-o să vorbească.

Ochii lui Tanner se îmblânziră, la fel ca vocea sa.

– Nu ești singura, spuse el încet.

– Vreau să repar lucrurile, zise ea. *Trebuie* să repar lucrurile.

– Atunci, fă-o! Cole merită asta. Ezită o clipă și se uită la ea. Poate că și tu meriți. Pe buze îi apăru un mic zâmbet. Îți țin pumnii.

Motivată de cuvintele lui, Olivia se îndreptă spre casa lui Cole, gândindu-se la ceea ce-i spusese Tanner. Fără nici o îndoială, Cole merita încă o șansă la fericire.

Problema era că ea nu merita.

Olivia nu-l găsi pe Cole acasă și nici altundeva. În cele din urmă, ajunse la apartamentul ei, unde Becca se plimba de-a lungul holului. Când o văzu pe Olivia, îi spuse:

– Era și timpul. Spune-mi, e adevărat?

– Ce?

– Că ești ceva copil-vedetă de la Nickelodeon?

Incredibil. Deși nu ar fi trebuit să fie surprinsă, nu cu Lucille pe urmele ei. Iar acesta era, la urma urmelor, Lucky Harbor, unde infracțiunile erau rare, dar bârfele se răspândeau ca focul.

– E adevărat, spuse ea.

Becca se holbă la ea.

– Uau! spuse ea în cele din urmă. Mișto!

– Nu-i deloc mișto, ripostă Olivia și-i povesti versiunea prescurtată a situației cu familia ei și cu Cole. Și, în plus, sunt destul de sigură că trupa bătrânelelor e ocupată să pună un premiu pe capul meu.

– Se mișcă repede, într-adevăr, spuse Becca și o îmbrățișă pe Olivia. Grea zi. Îmi pare rău!

– Nu ești supărată pe mine?

– Scumpo, nimeni nu înțelege mai bine ca mine nevoia de a te proteja singură, spuse Becca încet.

Olivia își aduse aminte de ziua în care o însoțise pe Becca la un centru de reabilitare, ținând-o de mână în timp ce aceasta își privea fratele internându-se.

Da. Becca știa totul despre asta.

– Îi vei explica, spuse Becca. Va fi bine.

– Hei, l-ai cunoscut? Odată ce-i intră ceva în cap, nu îi mai iese.

Becca zâmbi larg.

– Bine, atunci, îl faci să te asculte. După ce-i dai câteva, îi spui că-l iubești și...

– Nu am zis că-l iubesc.

– Nu a fost nevoie, replică Becca.

Olivia se uită la ea. Tocmai atunci îi sună telefonul. Nu recunoscu numărul, așa că răspunse cu precauție:

– Alo?

– E la Love Shack, spuse Tanner fără nici un preambul. Vorbește, în sfârșit, cu Sam. Du-te și fă tot ce poți! Vorbesc serios. Tipul ăsta al nostru e imaginea din dicționar pentru „țâfnos". Ai o tigaie cu care să-i dai două după ceafă?

Olivia aruncă o privire spre Becca.

– Voi face rost. Mulțumesc!

– Nu glumesc în legătură cu tigaia, spuse Tanner. Îți țin pumnii.

Olivia era emoționată.

– Mulțumesc pentru ajutor! Închise telefonul și se întoarse spre Becca. Trebuie să plec.

Becca încuie ușa.

– Unde mergem?

– Noi?

– Sunt de partea ta, îți amintești?

Olivia se holbă la ea.

– Nu te merit.

– Acuma, chiar că mă superi, spuse Becca doar pe jumătate în glumă și o strânse ușor de mână. Să mergem!

Cole era într-adevăr la Love Shack, cu Sam. Barul era plin ochi. Într-un colț erau doamnele cu păr albastru. Olivia se uită la Lucille.

– Am crezut că aveți o întâlnire la ceai.

– Da. Lucille ridică un pahar. Am puțin ceai în coniac. Gesticulă spre masa la care stăteau Cole și Sam. Ai venit să îndrepți lucrurile?

Olivia se uită la masa lui Cole și își simți inima bătând mai repede.

– Da.

Lucille zâmbi.

– Bună fată.

Olivia inspiră adânc și se îndreptă spre masa celor doi. Putea simți ochii ațintiți asupra ei, și își dădu seama că tocmai experimenta partea negativă a traiului într-un oraș mic.

Veștile călătoreau repede. Iar ea era subiectul acestora, nu încăpea îndoială. Se vedea în privirile curioase care o însoțeau în drumul printre mese. Și, pentru prima dată după mult timp, se simțea judecată.

Vulnerabilă.

Inspiră din nou profund și se prefăcu a fi pe platoul de filmare. Toată lumea din jurul ei își făcea doar treaba. Sarcina lor era să-și protejeze omul, iar omul lor era Cole.

Înțelegea asta.

– Poți să o faci, îi spuse Becca la ureche, amintindu-i Oliviei că nu era atât de singură pe cât crezuse.

– Mulțumesc! șopti ea și se duse cu pași mari la masa celor doi.

Sam părea al naibii de surprins.

Cole, nu. El o privi fără grabă, nelăsând să se citească nimic în expresia lui.

– Ai avut dreptate, spuse ea. Am ținut secrete, dar nu numai față de tine. Le-am ascuns față de toată lumea. Vezi tu, un secret înseamnă fix că nu-l vrei dezvăluit. Și asta-i dă putere asupra ta. O putere groaznică.

– Toată lumea are secrete, spuse el. Înțeleg asta. Nu de asta sunt supărat. Sunt supărat că eu ți le-am încredințat pe ale mele; mi-am deschis inima și ți-am oferit o parte din mine. Ți-am spus despre eșecurile mele, iar tu mi le-ai ascuns pe ale tale.

– Ai iubit pe cineva, spuse ea. Nu a funcționat. Nu e nici un eșec sau vreo rușine în asta. Dar trebuie să înțelegi că întreaga mea viață a fost un eșec. Încearcă să faci față unei astfel de situații, Cole. Ani întregi am avut succes, până când nu am mai avut, și m-am simțit ca și cum întreaga lume mi-ar fi privit căderea. Toți mă știau drept Sharlyn, copilul-vedetă ratat.

– Nu și eu, spuse el. Eu te-am cunoscut drept... tu. Ezită o clipă, apoi continuă: Ce a fost real? întrebă el. A fost ceva real? Sau totul a fost o lume imaginară creată de tine?

– Toți ne creăm o lume imaginară..., spuse ea, conștientă de faptul că în jur se lăsase liniștea, dar nu putea fi atentă la asta fără să-și piardă curajul. Dar pentru mine a fost real, spuse ea, și, Dumnezeule cât o durea expresia lui de neîncredere. Da, ar fi trebuit să-ți spun cine sunt. Știu asta. Dar adevărul e că mi-e rușine de Sharlyn Peterson, un copil-vedetă răsfățat, care și-a încheiat cariera cu o criză publică. Nu mi-e rușine de Olivia Bentley, o femeie muncitoare, care și-a dorit numai să fie ea însăși.

Simplul fapt de a rosti asta cu voce tare o făcu să se înfurie, și poată că nu era rezonabil, de vreme ce și-o făcuse cu mâna ei, dar simțea cum furia creștea în ea ca un val.

Cole deschise gura, iar ea arătă înspre el.

– Nu am terminat. M-ai întrebat de ce am venit aici, în Lucky Harbor. Guvernanta mea de pe platou a locuit aici. Doamna Henderson.

– Oh! Lucille se ridică de pe scaun și gesticulă, ca să atragă atenția. O femeie minunată și o prietenă dragă. Ai fost norocoasă să o ai, drăguțo.

– Am fost, fu de acord Olivia, neluându-și ochii de la Cole. Lucky Harbor era subiectul ei preferat. Mi-a povestit totul despre acest loc: despre magnificii munți Olympic, despre chei, despre roata Ferris, despre sala de jocuri, despre oameni – mai ales despre oameni, despre cât de mult vă iubiți unii pe alții, cum vă protejați unii pe alții, întotdeauna. Traiul aici a devenit o fantezie de-a mea, recunoscu ea încet. Una care m-a ajutat să trec prin vremurile grele.

Cole încercă să se ridice, iar ea gesticulă din nou.

– Nu, spuse Olivia. Nu am terminat. Tu ești tipul cunoscut drept cel care repară tot ce e stricat, și admir această abilitate a ta. Am încercat să fac același lucru – pentru mine. Nu am intenționat să rănesc pe nimeni. Îmi pare rău pentru asta, foarte rău. Și înțeleg ce spui, că e ușor să am regrete acum, dar nu pot da timpul înapoi, Cole. Dacă e să fiu sinceră, ar trebui să-ți spun... nu știu dacă aș face-o, chiar dacă aș putea. Pentru că, atunci când am ajuns aici, mi-am propus un nou început. Inițial, m-am gândit că trebuie să creez un personaj, un rol pe care să-l joc, pentru că asta știam cel mai bine să fac. Dar știi ceva? Persoana asta pe care am inventat-o? Își apăsă o mână peste piept. Sunt eu, de fapt. *Adevărata* eu. Așa că fie-ți place persoana asta, fie nu, nu mai am de gând să fiu niciodată Sharlyn, nici măcar pentru tine, Cole.

Și, spunând asta, se răsuci pe călcâie și plecă.

Ziua următoare se potrivi cu dispoziția lui Cole. Conform telefonului său, Lucky Harbor se afla pe

traseul unei furtuni, care era așteptată mai târziu în această seară.

Se îmbrăcă cu ținuta pentru alergare și începu să alerge prin oraș, dincolo de chei, de restaurant, de unitatea pompierilor... de galeria de artă.

Lucille era afară, luptându-se cu un șir de becuri pe care încerca să-l îndepărteze de pe cutia ei poștală.

- Ai de gând să te prefaci că nu m-ai văzut? întrebă ea, vocea fiindu-i purtată cu ușurință de aerul umed și sărat.

- Mă gândeam la asta, recunoscu el.

Lucille zâmbi. Avea buzele date cu un ruj roșu aprins și purta un trening galben fosforescent, pe care scria mare PINK în dreptul pieptului. Abia depășea în înălțime cutia poștală și era pe cale să se sinucidă luptându-se cu becurile acelea.

- Vreau să le duc în casă înainte să vină furtuna, spuse ea.

La naiba!

Cole se opri.

- Oh, ce băiat drăguț, spuse Lucille și se întinse să-l bată ușor pe umăr. Un pic cam greu de cap, dar drăguț.

El mijii ochii.

- Partea cu drăguț e un compliment, spuse ea cu inocență.

- Aham.

- De fapt, poate că ești suficient de drăguț să le ajuți pe câteva dintre prietenele mele, cărora le-ar prinde bine puțin ajutor de la Căpitanul Bunăciune, ce zici? Îi observă expresia și se strâmbă. Nu am atâta putere de convingere, nu-i așa?

- Nici Dumnezeu nu are atâta putere de convingere, replică el.

- Hei, a meritat să încerc. Ascultă, dragule, nu vreau să-mi bag nasul, dar... Cole pufni, iar ea lăsă fraza în aer, dar apoi zâmbi și continuă: În regulă, de fapt vreau să-mi bag nasul, știm asta cu toții. Dar tu și Olivia...

Zâmbetul lui păli.

– Nu am de gând să discut despre asta, spuse el. A avut motivele ei pentru ceea ce mi-a făcut.

– De fapt, voiam să discutăm despre ce i-ai făcut tu ei.

Cole clipi.

– Poftim?

– Păi, nu prea ai ascultat când a încercat să-ți explice.

– M-a mințit.

Lucille pufni în râs. Apoi îl bătu ușor pe braț, ca și cum i-ar fi spus „Bietul băiat, purtător idiot de penis".

– Pot să îți sugerez ceva? întrebă ea.

– Te-aș putea împiedica?

Ea îi zâmbi din nou.

– De ce nu te folosești de atotputernicul internet?

– Internet?

– Da, spuse ea.

Cole se holbă la ea, iar Lucille oftă.

– Știi, pentru a face cercetări.

– Și ce anume ar trebui să cercetez?

– Trecutul infam al Oliviei, desigur, prostuțule. Cel care te-a supărat atât de tare. Îi dădu o lovitură ușoară în piept. Ascultă, nu vreau să fiu încrezută, dar ar trebui să te gândești să iei niște vitamine, să-ți păstrezi mintea ascuțită. Îți cam pierzi agerimea, băiete.

Cu acest sfat plin de înțelepciune, îi mai aruncă o privire pedantă, apoi se întoarse și intră în galeria ei.

Lăsându-l pe Cole în față, întrebându-se „Ce mama naibii?" Clătinând din cap, el se întoarse acasă, unde făcu un duș și apoi se urcă în camionetă.

Trebuia să iasă naibii din Zona Crepusculară. Avea nevoie de răspunsuri.

Răspunsuri pe care nu urma să le găsească pe internet.

capitolul 30

Cole se îndreptă spre sud. Drumul până la Salem, Oregon, dura patru ore, dar asta îi convenea de minune. Avea nevoie de timp să se gândească.

La jumătatea drumului, vremea se înrăutăți, conform previziunilor. Potrivit meteorologului extrem de vesel de la radio, Cole se îndrepta direct spre furtuna anului.

Îi convenea de minune.

Nori negri și tumultuoși acopereau cerul când el parcă în fața adresei pe care o găsise cu ajutorul aplicației Google Maps. Se uită la casă.

Casa lui Susan.

Era o clădire micuță, vopsită cu alb și albastru. Curtea era îngrijită, cu gazonul tuns, potrivindu-se cu celelalte curți de pe stradă. Trotuarul era mărginit de un șir de stejari, în curți se vedeau biciclete și jucării, iar mașinile nepretențioase parcate acolo sugerau că era vorba despre un cartier de oameni tineri și muncitori.

La geam se vedea o perdea de dantelă, lângă scări era un cărucior și un leagăn atârna în copacul din curte.

Cole închise ochii, lăsă să-i iasă o respirație oftată, după care se lovi cu capul de volan de câteva ori.

– S-ar putea să se desprindă ceva pe-acolo.

Cole se întoarse spre vocea feminină familiară. Susan era lângă camioneta lui, zâmbindu-i ușor, în timp ce el înjură printre dinți.

– Salut, spuse ea.

Arăta la fel ca în urmă cu doi ani. Subțire, serenă, cu ochi căprui calzi.

– E o surpriză să te văd aici, spuse ea și deschise portiera camionetei. Se uită la expresia lui. Oh, adăugă apoi, aveai de gând să stai aici și să te holbezi la casa mea?

El îi zâmbi stânjenit.

– De fapt, nu m-am hotărât încă.

Ea se sprijini de mașină și se uită la cer.

– Ce faci? o întrebă el.

– Aștept să te hotărăști.

– La naiba! Coborî și se sprijini de caroserie, lângă ea. Văzu că Susan avea în mână un monitor pentru

copii și pufni în râs. Nu am nici cea mai mică idee de ce sunt aici.

– Știu eu.

Cole îi întâlni privirea, iar Susan îi zâmbi.

– La naiba, spuse el din nou. Cine te-a sunat, Sam sau Tanner?

– Amândoi. Te-au urmărit pe aplicația Find Your Friends și și-au dat seama încotro ai plecat.

– Dumnezeule, e ca și cum s-ar fi alăturat bandei de bătrânici a lui Lucille, mormăi el.

Ea ridică micul monitor.

– Ascultă, bebe doarme încă, dar aș prefera să fiu înăuntru, mai aproape. Vii și tu?

– Da.

Ce naiba?! Voia răspunsuri, iar ea le avea.

– Să mergem!

Se așezară în bucătăria ei micuță, dar confortabilă. Ea turnă cafea în două cești, iar Cole se strădui să nu se holbeze la verigheta de pe degetul ei.

Ea puse una din cești în fața lui, îi ciufului părul, așa cum făcuse întotdeauna, și se așeză de cealaltă parte a mesei. Întinse mâna cu inelul, și se uitară amândoi la ea.

– Un an, spuse Susan.

– Nu am întrebat.

– Dar ai vrut, zise ea. Bebelușul are două luni. Zâmbi cu atâta dragoste, că inima lui se strânse. Sierra e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

– Ești fericită, așadar, spuse el.

– Foarte. Ezită puțin, studiindu-l. Și vrei să știi cum de este posibil să fiu fericită.

El expiră prelung.

– Nu te judec.

– Ba da, o faci. Și e în regulă, înțeleg. Ți-am spus că te iubesc. Și, în timp ce te iubeam, m-am îndrăgostit de un alt bărbat.

- Cel mai bun prieten al meu.

- Da, zise ea cu vocea egală, numai ochii dezvăluindu-i durerea trecută. Iar acum, doi ani mai târziu, sunt din nou îndrăgostită. Când apare dragostea adevărată, nimic altceva nu seamănă cu ea. Și, mai spuse ea, tu nu poți înțelege.

- Nu, răspunse el, cinstit. Vreau să o fac, dar nu pot.

- Unii oameni trebuie să învețe să iubească trecând prin iubire de mai multe ori. Așa am fost eu. Ezită o clipă, apoi continuă: Iar unii oameni iubesc din toată inima, de fiecare dată.

El închise ochii.

- Eu.

- Tu, spuse ea încet. De ce ești aici, Cole?

- Nu știu, spuse el sincer. Am întâlnit o femeie.

Ea încuviință din cap.

- Și... nu ești sigur?

Nu, era sigur. Sau fusese. Acum, nu mai avea nici o idee.

Susan inspiră adânc și apoi vorbi, alegându-și cuvintele cu grijă:

- Știu că ești furios pe mine din cauza sentimentelor pentru Gil. Ai dreptul să fii. Dar, Cole, nu fi supărat pe Sam și pe Tanner. Nu ei au fost de vină. Și nici nu a fost treaba lor să-ți spună.

- Nu, a fost a ta, zise el. A ta și a lui Gil.

- Da, fu ea de acord. Așa ar fi trebuit. Iar acum, îți voi spune ceva important, așa că trebuie să mă asculți. Se întinse peste masă și-i strânse mâna, până când el se uită în ochii ei. Și am nevoie să mă crezi.

- Spune-mi!

- La înmormântare, când sentimentele mele pentru Gil au ieșit la iveală, ai plecat. Ai plecat și nu ai mai vorbit deloc cu mine.

– Te-ai despărțit de mine atunci și acolo, îi aminti el. În timp ce aveam inima zdrobită de durere. Mă poți învinovăți?

– Da, spuse ea. Pentru că erau lucruri pe care trebuia să le știi. Inspiră din nou adânc. Eu și Gil...

El închise ochii.

– Susan, nu...

– ... Nu ne-am culcat niciodată unul cu altul.

El deschise ochii.

– Poftim?

– Orice ar fi fost între noi, nu am făcut nimic, Cole. Gil nu a vrut să fie genul acela de bărbat, spuse ea încet. A refuzat să fie așa. Ezită din nou. Nu spun că am fost inocenți, pentru că nu-i adevărat. După ce ne-am dat seama de sentimentele noastre, am încercat luni întregi să ne evităm, nici măcar nu ne-am putut uita unul la celălalt, dar în cele din urmă nu am mai putut face asta. A fost greșit, nu a fost planificat, nu a fost distractiv, și nu ne-am simțit deloc bine în legătură cu situația asta. Am luptat împotriva ei.

– Din vinovăție, spuse Cole.

– Din respect și dragoste pentru tine, replică ea. Am sperat mereu că mă poți ierta. Dar sincer? E alegerea ta, nu a mea. Și, pentru că e dincolo de controlul meu, am renunțat să mă mai gândesc la asta.

Cole fu impresionat de cuvintele ei, precum și de modul în care își continuase viața.

– Pur și simplu, nu pricep, spuse el. Pot repara aproape orice – cu excepția mea și a relațiilor mele.

– Nu e adevărat, ripostă Susan. Ai unele dintre cele mai bune relații. Îi ai pe Sam și pe Tanner, care și-ar da viața pentru tine. Surorile tale, care venerează pământul pe care calci. Mama ta, care depinde atât de mult de tine. Și ultimul, dar nu cel din urmă, Gil. Știu că te-ai simțit trădat de el – și de toată lumea. Dar, oricare ar fi sentimentele tale cu privire la felul în care a gestionat

el situația, Cole, te rog nu lăsa să strice relația pe care ați avut-o. Sau cea pe care o ai cu Sam și cu Tanner.

- Dar ei au știut, spuse el. Au știut și nu mi-au zis. Nu știu cum să trec peste asta.

- Cole, spuse ea încet, cu blândețe. Toată lumea a știut. Nu era atât de greu de văzut. Toată lumea a știut, cu excepția ta.

Cole se holbă la ea.

- Asta... asta nu poate fi adevărat.

Ea oftă, iar el văzu adevărul în ochii ei. La naiba! Olivia nu era singura care putea crea o lume fantezistă în jurul ei. Se părea că și el era la fel de bun la asta.

- Știu că ai întâlnit pe cineva, spuse ea. Și știu că nu a fost pe deplin sinceră cu tine în privința trecutului ei.

- Serios, mormăi el, tre' să-i omor pe Sam și pe Tanner.

- Nu o judeca după acțiunile mele, continuă Susan.

El clătină din cap. Nu era sigur cum putea face altceva.

- Ceea ce a făcut ea nu are, probabil, nici o legătură cu tine, Cole. Înțelegi ce spun? Probabil nu a intenționat să te rănească, dar uneori inevitabilul se întâmplă.

- Asta e? întrebă el neîncrezător. Ăsta e marele tău sfat - să accept că uneori inevitabilul se întâmplă?

- Suntem cu toții diferiți, spuse ea. Nu suntem numai buni sau numai răi. Lumea nu e numai în alb și negru; știi asta. Fiecare e ca un puzzle complicat, cu o mulțime de piese care nu stau la locul lor. Aranjezi piesele cât poți de bine și accepți defectele. Ba chiar înveți să iubești defectele.

- E mai ușor de spus decât de făcut, replică el.

- Știu, spuse ea, zâmbind când îl auzi înjurând. Poți fi puțin... dur și inflexibil odată ce-ți intră în cap o idee cu privire la ce aștepți de la o persoană.

- Am crezut întotdeauna că sunt adaptabil.

Ea râse, dar Cole nu o băgă prea mult în seamă, luându-și rămas-bun și îndreptându-se spre camionetă.

Cum să fie dur și inflexibil? Asta era o prostie, nu-i așa?

Bine, poate că nu fusese un foarte bun ascultător când Olivia încercase să discute cu el, dar fusese...

Un măgar.

Un măgar mare și inflexibil.

capitolul 31

Olivia îl sună pe producătorul de la TV Land.

– Sunt de acord.

– Tocmai mi-ai făcut ziua minunată, dulceață.

– Cu o condiție, spuse ea. De fapt, două.

– Spune-le, replică el fără nici o ezitare.

– Mai spune-mi o dată *dulceață*, și te pocnesc. Și, doi, filmezi partea mea din emisiunea retrospectivă aici, în Lucky Harbor.

– Nu vrei să vii în studio? Vrem să recreăm decorul din *Not Again, Hailey!* pentru tine.

– Nu. Olivia se cutremură. Dumnezeule, nu! Vreau să o fac aici, unde e viața mea acum. Doar un interviu rapid, și, dacă ai nevoie de public, vom folosi localnici. În magazinul meu.

Nu se ascundea aici, în Lucky Harbor, ci trăia așa cum își dorise mereu. Nu era nici o rușine în asta. Era timpul să o dovedească – și ei, și lumii.

– În regulă, spuse el. Oamenilor le va plăcea să arunce o privire în noua ta viață. Poți face ceva nebunesc, pentru a ajuta ratingurile să crească?

– Nu! Și vreau să facem asta în următoarele câteva zile.

Voia să termine odată. Auzi un bip care o anunță că avea un alt apel. Se uită la ecran.

Cole.

Simți un val de surpriză, neliniște și speranță. Asezonat cu o cantitate suficientă de furie. Doamne, era furioasă pe ea însăși, dar și pe el.

- Trebuie să închid, spuse ea.

- Încă o secundă. Încerc să văd cum pot ajunge acolo repede, spuse el. Nu știu exact cum.

- Asta-i oferta, accept-o sau nu. Am un alt apel.

- Dumnezeule, ești la fel de dificilă pe cât am auzit.

- Da, sunt. M-ai tot grăbit în tot acest timp, spuse ea. Acum, eu sunt cea grăbită, să terminăm odată.

- Mă omori, Sharlyn.

- Olivia, spuse ea. Numele meu este Olivia. Da sau nu?

- Da.

Dumnezeu s-o ajute, era gata.

- Bun. Trebuie să plec.

Îi răspunse lui Cole, dar el închisese deja.

Aproximativ la o oră după ce Cole plecase înapoi spre Lucky Harbor, începu ploaia. Cădea în valuri lungi și dese, care împiedicau vizibilitatea.

Acest lucru nu-l deranjă deloc. Își amintea de vremurile în care avea cinci ani și stătea în poala tatălui său în camioneta familiei, manevrând volanul în timp ce tatăl lui apăsa accelerația și frâna.

Apoi pe la zece ani, când conducea camioneta mai bine ca oricare dintre surorile lui. Sau decât tatăl lor. Acesta se mândrise cu el și-l lăsa pe Cole să conducă ori de câte ori mergeau pe drumuri lăturalnice.

Când Cole împlinise 15 ani, putea conduce orice, cu sau fără roți. La naiba, ar fi putut parca și o semiremorcă într-o alee dintre două case. Cu spatele.

I se dăduse mână liberă în manevrarea bărcii familiei cu doi ani înainte de vârsta legală, iar asta cimentase dragostea lui pentru tot ce avea motor.

Mama lui fusese îngrijorată că avea să fie nechibzuit, dar Cole nu simțise niciodată impulsul de a fi prost.

Doar rapid. Deștept. Și bun.

Încă era în toate aceste moduri – sau cel puțin așa îi plăcea să creadă. Pe șosea sau în afara ei. Pe apă și pe uscat.

Dar în privința vieții reale?

Se părea că aici nu îi ieșise la fel de bine.

De exemplu, în problemele sentimentale, era la fel de lent ca o țestoasă care alerga prin unt de arahide.

„Ce a fost adevărat?" o întrebase el pe Olivia. „A fost ceva adevărat?"

Ea făcuse un pas în spate, ca și cum ar fi lovit-o.

„Totul..."

Cu siguranță se simțise real... Înainte de ea, Cole doar plutise prin viață. Trăia, dar fără a experimenta nimic. Apoi ea sărise de pe doc și aproape îl înecase, făcându-l ca de-atunci încolo să se gândească aproape numai la ea.

Avea suficienți oameni în viața lui, oameni buni, și fusese întotdeauna iubit și acceptat. Dorit.

Ea nu fusese la fel de norocoasă.

Și totuși, știa instinctiv cum să iubească, cum să dea înapoi ce primea și, de fapt, era mai pricepută la asta decât el. Sărise în apă după un străin, încercând să-l ajute. Renunțase la o părticică din trecutul ei pentru ca o fetiță să aibă costumul dorit de Halloween. Făcuse față întregii lui familii cu un zâmbet și fără urmă de frică – doar acum își dădu seama cât de greu trebuie să-i fi fost.

O acuzase că își croise drum prin viață interpretând diverse roluri? Dumnezeule, ce idiot! Emoțiile ei fuseseră mereu vizibile, fie că râdea alături de el, fie că-l înfrunta, fie că-l făcea să simtă fiori de durere stând întinsă alături de el în lumina lunii, lipindu-se de el, cu ochii într-ai lui, neascunzându-și deloc sentimentele...

„Toți ne creăm o lume imaginară..."

Da, fusese cât putea de cinstită cu el. Știa asta acum.

Putea spune și el același lucru? Îi dăduse tot ce avea sau ezitase, din cauza temerilor lui idioate?

„Când apare adevărata dragoste, nimic nu seamănă cu ea."

Până de curând, nu ar fi recunoscut adevărata dragoste nici dacă l-ar fi pocnit între ochi.

Nici dacă ar fi sărit în capul lui în apă.

Dar o recunoștea acum. Adevărata sa dragoste era în Lucky Harbor, și el o lăsase să-i scape.

Conducea deja de două ore, iar ploaia se transformase în lapoviță. După încă o jumătate de oră, ningea. Vizibilitatea se apropie de zero. Cole cuplă tracțiunea integrală și reduse viteza pentru a se adapta la condițiile de drum.

Fu unul dintre puținii care făcu asta. În următoarele cinci minute, fu martorul câtorva alunecări spectaculoase.

La naiba! Știa ce urmează și, zece minute mai târziu – timp în care reușise să parcurgă ceva mai mult de un kilometru –, Departamentul de Transport al statului Oregon închise autostrada.

El ieși pe teritoriul nimănui și găsi un motel micuț peste drum de un restaurant McDonald's. Fără internet. Robinetul din baie picura într-un ritm inegal, care-l făcu să-și dorească să îl repare. Veioza de lângă pat lumina intermitent. Apa din rezervorul toaletei se scurgea continuu. De la detectorul de fum se auzea un bâzâit neîncetat, care-l făcu să-și dorească să fi avut un pistol cu care să tragă în el.

Sau în propriul cap.

Fără nimic de făcut, se întinse în pat și se holbă la luminile de la restaurantul de peste drum, care-i dansau pe tavan.

Era 18.30, iar el era singur. Reluă imaginile în minte. Se văzu plecând de lângă Sam și Tanner, plin de furie... Ei trei se certaseră din plin de-a lungul anilor, uneori

liniștit, alteori mai puțin liniștit, dar, cu toate astea, niciodată nu rămăseseră supărați. Aruncau cuvinte și, ocazional, câte un pumn sau doi, dar treceau apoi peste tot.

Nimeni nu plecase vreodată. Regreta imens că o făcuse.

Pic, pic, pic.

Chiuveta aia din baie avea să-i provoace o embolie. Asta dacă nu îi provoca întâi veioza un anevrism...

La naiba! Se dădu jos din pat, scoase câteva unelte din buzunarele pantalonilor și desfăcu veioza.

Apoi o repară.

După aceea, pentru că-și pierduse orice urmă de autocontrol, repară chiuveta din baie.

Căuta cu privirea ce mai putea repara prin cameră – sau ce putea arunca pe fereastră –, când se tăie curentul. Partea bună era că nu mai trebuia să se îngrijoreze cu privire la veioză. În plus, nu se mai vedeau nici fasciculele luminoase de la McDonald's-ul de peste drum.

18.45.

Bateria de la telefonul lui mai avea două linii. Nu, una. De vreme ce avea să moară în acest loc uitat de lume, pierdu niște timp verificându-și mesajele. Mama lui voia să întocmească listele de Crăciun mai devreme anul acesta, pentru că voia să-și facă toate cumpărăturile de pe internet. Laptopul lui Cindy era tot stricat. Sam voia să știe cum era Cole, dacă își revenise sau nu.

Tanner nu fusese la fel de blând.

„Ești un măgar" spunea singurul său mesaj.

Corect. Tocmai conștientizase și el asta.

Stând singur în întuneric, începu să joace distractivul joc de-a „torturează-te-singur-amintindu-ți-cele-mai-proaste-momente-ale-tale".

Ca, de exemplu, momentul în care se purtase ca un idiot de prim rang cu Sam și Tanner. Sau cel în care se purtase ca un idiot de prim rang cu Olivia.

Apoi și-o imagină pe Lucille, stând lângă cutia ei poștală, cu rujul roșu aprins pe buze și ochii albaștri apoși, sugerându-i să folosească internetul.

Se uită la telefon și își zise că nu avea nimic de pierdut. De ce să nu-și consume bateria făcând ceva productiv?

Căută *Not Again, Hailey!*

Își amintea vag serialul, deși nu-l văzuse niciodată. Întâi se uită pe Wikipedia. La naiba, acolo găsi o adevărată colecție de... rahat. Poze și filmulețe pe YouTube erau cu nemiluita, așa că o luă de la început, croindu-și drum prin interviurile și clipurile cu actorii și echipa de producție.

În timp ce răsfoia printre sutele de poze și articole, uitându-se la videoclipuri cu Olivia cântând, dansând și jucându-și cu entuziasm rolul, Cole deveni tot mai posomorât.

Fusese smulsă din anonimat de către mama ei, doritoare de atenție. Dusese în spate un întreg serial de la vârsta de șapte ani până la 16. Atunci, ajunsese la o maturitate care nu mai putuse fi ascunsă. Și totul se sfârșise. Tot și toți cei pe care-i cunoscuse vreodată dispăruseră.

Nu gestionase situația ca un adult, pentru că nu fusese unul. Cole se forță să se uite în continuare. Conducere în stare de ebrietate și multe altele de același calibru. În toate fotografiile și clipurile de după finalul serialului, zâmbetul ei era fals.

Nimeni nu păruse să observe. Cum de nu observase nimeni? Avusese atâția oameni în jur, dar toți se preocupaseră numai de ei înșiși. Cine îi păzise ei spatele? Cine o protejase?

Fusese forțată să facă singură asta, și o făcuse – își îngropase trecutul. Fusese dreptul ei, își dădu el seama.

Își dori să își poată da singur un șut în fund.

Încercă din nou să o sune, dar, după un singur apel, telefonul lui se închise. Era la fel de mort cum se simțise el după moartea lui Gil, după moartea tatălui său...

Dar acum, era ceva viu în el. Inima lui.

Și știa exact cui trebuia să-i mulțumească pentru asta. Persoanei de care fugise; Dumnezeule, nu-i venea să creadă că-i făcuse așa ceva, când întreaga ei viață, oamenii dispăruseră de lângă ea.

Nu merita o a doua șansă cu ea, știa asta, dar avea să-i ceară oricum una și să-și petreacă restul vieții încercând să se revanșeze față de ea.

capitolul 32

Din păcate pentru Cole, „furtuna anului" își făcu de cap pe întreaga coastă de vest a Pacificului.

Dură două zile, timp în care el – prins în camera aceea de motel – își transformă dinții în pulbere din cauza scrâșnitului, mâncă mult prea multă mâncare nesănătoasă de la McDonald's și își pierdu timpul printre rafturile prost aprovizionate ale micului magazin universal din apropiere.

Două zile mai târziu, când ajunse în sfârșit înapoi în Lucky Harbor, era 6.00 dimineața și atât de frig, încât nu avu altă opțiune decât să gândească limpede.

Nu exista nici o îndoială că stricase lucrurile. Spera doar că le putea repara. La urma urmei, la asta se pricepea cel mai bine.

Aproape întotdeauna.

Cu această rază de speranță în minte, conduse direct acasă la Olivia. Ea nu îi răspunse.

Probabil nu voia să se dea jos din patul ei cald și să vină la ușă. Și, pentru că știa asta despre ea, știa și că probabil nici nu pornise încă încălzirea, pentru a economisi bani, așa că nu se sfii să scoată o unealtă subțire din buzunar și să forțeze încuietoarea.

Apartamentul era gol.

La naiba! Urcă din nou la volanul camionetei și luă telefonul, care era, în sfârșit, încărcat.

Nimic de la Olivia, dar avea 25 de mesaje de la Cindy. Oftând, se duse acasă la ea și își găsi sora încercând să-și hrănească micuțul cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra tableta și telefonul mobil.

- Unde mama naibii ai fost? întrebă ea, încercând să bage o lingură cu piure de mere în gura lui Kyle.

Kyle își strânse buzele și scutură din cap, gângurind fericit în direcția lui Cole. Cole îi zâmbi.

- Hei, tigrule!

Kyle săltă în sus și-n jos în scaunul lui de masă, scuipând mâncarea și încercând să-l convingă pe Cole să-l ia în brațe.

Cole se aplecă, ridică tricoul băiețelului și își lipi buzele de pielea lui, gâdilându-l și făcându-l să râdă și să dea din picioare.

- Potoliți-vă amândoi, spuse Cindy. Încerc să-i dau de mâncare.

Cole îi luă lingura din mână și, jucându-se de-a avionul, scoțând inclusiv sunete specifice, o îndreptă spre gura lui Kyle. Acesta deschise gura ca o pasăre și înghiți totul. Apoi îi zâmbi ca un îngeraș mamei sale.

Cindy își dădu ochii peste cap.

- Care-i urgența? întrebă Cole.

- Mi-am distrus laptopul.

- Și?

- Și, spuse ea, încruntându-se, îl repari mereu când îl stric. Data trecută, mi-ai spus să nu încerc să-l repar singură și să nu las pe nimeni altcineva să-l atingă, altfel îl arunci în mare.

- Nu ar fi trebuit să spun așa ceva, zise el. A fost... cam inflexibil din partea mea.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

- Ce-i cu tine azi?

– Nimic.
– Aham, spuse ea. Deci poți să-l repari sau nu?
Ea se uită la obiectul cu pricina.
– Nu m-ai contrazis când am spus că am fost inflexibil.
Ea se uită la el.
– Definește inflexibil.
– Nu se abate de la o rutină. Rigid. *Inflexibil.*
Cindy clipi, apoi își reținu un zâmbet.
– Și vrei ca eu să-ți spun că nu ești așa?
– La naiba!
Cole se ridică și se îndreptă spre ușă.
– Hei, îl strigă Cindy. Laptopul meu!
– Mă abat de la rutină, replică el.

Abia urcă din nou la volan, când Sam parcă în spatele camionetei lui. Iar Tanner în față, astfel încât cei doi îl blocau.

– Te-am căutat, spuse Sam, deschizând portiera pasagerului și urcând. Tanner deschise portiera șoferului, forțându-l pe Cole să se tragă la o parte, astfel că acum era prins între ei doi, atât de înghesuit în schimbătorul de viteze, încât acesta l-ar fi putut da în judecată pentru hărțuire.

Tanner blocă portierele, ca și cum Cole s-ar fi putut mișca dintre ei fără să treacă peste unul din ei.

– Știi, spuse Tanner pe un ton conversațional, când ești viu, ar trebui să răspunzi la telefon.

– Sunt cel puțin șase alte feluri de a lua legătura cu mine care nu implică să vorbim, spuse Cole. Data viitoare încearcă unul dintre ele.

Sam și Tanner schimbară o privire, iar Cole îi ignoră. Nu era ușor, dat fiind că stăteau aproape lipiți unul de celălalt. Cole își lăsă capul pe spate și se holbă la plafonul mașinii.

– Sunt... inflexibil?

– Nu știu, omule, spuse Tanner. Dar sper cu adevărat că nu.

– În *general*, spuse Cole, cu maxilarul încleștat. Sunt rigid, inflexibil? Neiertător?

– Întrebarea asta are mai multă logică, spuse Tanner, ușurat.

– Sunt?

Sam începu să tușească pentru a-și masca râsul. Tanner nu încercă să mascheze nimic, doar rânji.

– La dracu'! spuse Cole. Lăsați-mă să ies!

– Încă nu, ripostă Sam. Să le luăm pe rând. Spunem că ești dur și inflexibil, dar sunt numai vorbe. Sora ta a mințit-o pe mama voastră, dar tu ai ajutat-o oricum. Eu și Tanner ți-am ascuns lucruri, și totuși ești aici, vorbind cu noi.

– Cu greu, spuse Cole.

– Ce vreau să spun, continuă Sam, e că nu ești *complet* dur și inflexibil.

– Uau, mersi! comentă Cole.

– În al doilea rând, spuse Sam, pe un ton mult mai serios, nu și-a propus nimeni să-și bată joc de tine.

Cole închise ochii strâns.

– Știu.

– Am aflat cu totul întâmplător, cam cu o săptămână înainte de incendiu, spuse Tanner. Gil era la pământ, treaba asta îl distrugea. Avea de gând să-ți spună. Nu a făcut-o pentru că l-am oprit eu.

Cole se uită la bărbatul despre care crezuse mereu că i-ar fi păzit spatele în orice situație.

– Încerc să-mi imaginez cam cum de ți-a trecut prin cap că era mai bine să nu știu nimic, spuse el cu ceea ce părea un calm desăvârșit.

Mai ales că, de fapt, își imagina cum ar putea să-i rearanjeze dinții lui Tanner.

– Eram în golf, spuse Tanner. Și, în caz că nu-ți amintești, erai ocupat cu recalibrarea sistemului de siguranță,

ceea ce nu era deloc ușor. I-am zis lui Gil că platforma nu era locul potrivit să-ți spună. Că numai un măgar egoist s-ar dezbrăca de povara vinovăției în felul ăla.

Cole încercă să asimileze cuvintele lui Tanner.

– Și-ar fi ușurat conștiința spunându-ți, zise Sam, dar te-ar fi făcut praf. Și asta era o tâmpenie. Tanner l-a convins că era mai bine să aștepte.

Cole observă expresia încrâncenată a lui Tanner și știu exact în ce constase „convingerea".

– În săptămâna de dinainte de incendiu, își aminti Cole, a apărut într-o dimineață cu un ochi vânăt și cu buza umflată.

Tanner nu mișcă, nu clipi.

– Tu ai fost, spuse Cole.

Tanner ridică dintr-un umăr, singura confirmare pe care avea Cole să o primească.

– I-am spus lui Gil că mai putea aștepta două săptămâni, până ajungeam cu toții pe uscat, pentru trei zile de concediu, reluă Sam.

Doar că nu mai avuseseră concediul acela niciodată, din cauza incendiului... Iar apoi Gil murise.

Dumnezeule!

Își lăsă capul să-i cadă pe spate. Doi ani, și încă nu părea real.

– Am fost un idiot.

– Nu-ți face griji, spuse Sam. Era rândul tău.

– Poate că data viitoare poate fi rândul meu, zise Tanner cu speranță în voce.

– Se cam apropie timpul, fu de acord Sam.

– Am fost la Olivia, mărturisi Cole. Nu era acasă. Trebuie să o găsesc.

– Te-a căutat și ea după ce ai plecat, îl informă Tanner. I-am spus că până și idioții merită o a doua șansă, după ce o dau în bară cu cel mai bun lucru care li s-a întâmplat.

Sam pufni.

– Trebuie să repari lucrurile cu ea, continuă Tanner. E potrivită pentru un inflexibil ca tine.

– Spune tipul care evită relațiile de parcă ar fi ciumă, ripostă Cole.

– Cel puțin, eu sunt în stare să recunosc un lucru bun când îl văd.

Cole se gândi la cum se simțea lângă Olivia. Îi spunea Supergirl, dar adevărul era că îl făcea să se simtă ca Superman. Cu ea, nu era doar un tip care putea repara orice, care putea naviga ori care putea arbitra un meci sau o ceartă.

Cu ea, era o versiune mai bună a lui însuși.

– Trebuie să o găsesc, repetă el.

– Poate dacă spui „te rog", comentă Sam.

Cole se holbă la el.

– Știi unde e.

Sam își făcu o mână pâlnie la ureche.

– Ai auzit vreun „te rog", Tanner?

– Nu, răspunse acesta.

„Dumnezeule!"

– Spune-mi unde e, și nu vă ucid pe amândoi cu mâinile goale, zise Cole.

Sam și Tanner rânjiră, măgarii. Dar, în cele din urmă, se dădură jos din camioneta lui.

Tanner se sprijini de geamul portierei lui.

– Răspunsul pe care-l cauți e la dispoziția ta.

– Ce ești, o afurisită de plăcintă cu răvaș? izbucni Cole. Spune-mi odată!

– E la magazin, spuse Sam, împingându-l la o parte pe Tanner, cu un hohot de râs. Geniul aici de față se referă la faptul că toate informațiile sunt deja postate pe Tumblr.

– Ce-i postat pe Tumblr? întrebă Cole, dar ei se îndreptau deja spre mașinile lor.

– Oh, și pe drumul încolo, aș exersa niște replici prin care să-mi cer iertare, îi mai strigă Tanner.

capitolul 33

Cole conduse direct la Unique Boutique. În mod normal, nu ar fi fost surprins să găsească parcarea din față plină. În magazin intrau și ieșeau mereu oameni; Olivia se pricepea să-și atragă clienții.

Dar era... Își verifică telefonul. 8.30. Încă nu era deschis - deschidea abia la 10.00.

Ușa din spate era încuiată. „Deșteaptă fată", se gândi el și se îndreptă spre partea din față a clădirii.

Ușa de acolo era încuiată, de asemenea, iar în geam se vedea semnul „ÎNCHIS". Se uită pe fereastră și înțepeni. Camera din față fusese transformată. Din colțul în care ea făcea de obicei repetițiile cu copiii, totul fusese îndepărtat, cu excepția unui scaun antic de bar așezat în mijlocul unui covor, ca și cum ar fi fost o scenă improvizată.

Olivia era așezată acolo, îmbrăcată cu o bluză din voal, blugi negri strâmți și cizme, toate complimentându-i corpul fermecător.

Era cu fața spre cealaltă jumătate a încăperii, unde fuseseră așezate scaune ocupate acum de o mulțime de oameni. Îi văzu pe Becca, pe Sam, pe Tanner - „Sam și Tanner?" Cole clipi și se apropie și mai mult. Surorile lui erau și ele acolo. Și mama lui. La fel, Lucille și companioanele ei cu părul albastru. Toți erau în spatele unei echipe de filmare și al unui bărbat care stătea în fața Oliviei, cu un microfon în mână.

Cole întâlni privirea lui Sam și-i făcu semn spre ușa încuiată. Sam clătină din cap.

La naiba! Cole miji ochii.

Sam îi făcu semn să meargă la ușa din spate. Cole se mai uită o dată la Olivia. Stătea acolo, cu o expresie sunt-dură-ca-naiba, dar ceva din ochii ei îi aminti de cum arătase cu zece ani înainte, în toate acele videoclipuri pe care le văzuse el cu o zi în urmă.

Se simțea singură.

Atât de singură!

Și el fusese singur. Înconjurat de oameni, și totuși singur – până când ea îi sărise în cap.

Se întâlni cu Sam la ușa din spate.

– Ce mama naibii?

Sam ridică din umeri.

– Ai mers pe autostradă, noi am venit prin oraș.

– Vreau să spun, ce mama naibii faceți toți aici?

– Becca ne-a cerut să venim. A spus că aveau nevoie de public pentru ceva filmare. Asta e tot ce știu.

– Nu ai pus întrebări?

– Când ai o logodnică sexy care te roagă ceva cu o voce care promite o răsplată mai târziu, crede-mă, nu te mai gândești să pui nici o întrebare.

Cole trecu pe lângă el, traversă cu pași mari biroul și se opri în pragul camerei principale. Acolo, erau montate lumini și camere, toate îndreptate către Olivia. Și, în acel moment, știu.

Ea fusese de acord să facă emisiunea retrospectivă pentru TV Land, despre care o auzise vorbind cu sora ei.

– Hai să vedem dacă există întrebări din public, spuse bărbatul cu microfonul în fața camerelor.

Olivia zâmbi. Era același zâmbet ca acela din trecutul ei, cel care nu i se reflecta și în ochi și care mai ales nu-i atingea deloc inima.

Iar propria lui inimă se strânse.

Câțiva oameni din public ridicaseră mâinile, dorind să-i pună Oliviei întrebări. Incredibil, dar prima dintre ei era Cindy, sora lui.

– Ai amintiri plăcute din timpul serialului? o întrebă ea pe Olivia.

– Unele, răspunse ea. La urma urmei, acolo mi-am petrecut copilăria. Dar mi s-au întâmplat o mulțime de lucruri rele ca rezultat al anilor petrecuți la Hollywood. De aceea mi-am schimbat numele și am... dispărut.

Cindy dădu solemn din cap, cu o expresie plină de înțelegere în privire.

– Dacă aș fi jucat în serial și aș fi trecut prin toate câte ai trecut tu, și eu mi-aș fi schimbat numele. Apropo, mulțumesc pentru rochia Dior donată pentru strângerea de fonduri de la școala copiilor! Ne-ai salvat. Licitația a ajuns deja la 1 200 de dolari. Nici nu-ți pot spune cât va însemna asta pentru centrul de recreere.

Cole se holbă la Olivia, deși nu ar fi trebuit să fie surprins. Era una dintre cele mai generoase persoane pe care le întâlnise el vreodată. Făcea mereu tot ce putea.

Avusese și el ocazia de a face tot ce putea, iertând-o pentru o greșeală pe care ea o regretase și pentru care se scuzase, dar el îi întorsese spatele.

Voia încă o șansă. O voia cu disperare.

Lucille sări de pe scaun.

– Eu urmez!

Capul nu-i ajungea până la microfon, dar asta nu o descurajă deloc.

– Am o întrebare, țipă ea spre microfon.

– Nu trebuie să țipați, îi spuse bărbatul. Vorbiți cu voce normală.

Lucille încuviință din cap. Apoi continuă să țipe înspre microfon:

– De ce ai renunțat să mai joci? De ce nu ai continuat cu un alt serial?

Olivia ezită.

– Oamenii care se aflaseră până atunci în viața mea și-au văzut de viața lor. Agentul, managerul, producătorii serialului. Dar, chiar și fără ei, nu mai eram suficient de tânără sau suficient de drăguță pentru roluri de copii, iar alte oferte au venit numai din partea producătorilor de filme pentru adulți. Treceam printr-o fază rebelă, dar nu chiar într-atât de rebelă.

Gazda emisiunii se întinse după microfon, dar Lucille nu-i dădu drumul și se îndepărtă câțiva pași.

– Vreau să se consemneze, îi spuse ea Oliviei, că suntem cu toții bucuroși că ai ajuns aici, în Lucky Harbor.

În cele din urmă, bărbatul reuși să ia microfonul din mâna lui Lucille.

– Este timpul pentru o altă întrebare, spuse el, trăgând în jos de tivul jachetei sale.

Cole se apropie cu pași mari și luă microfonul, tăindu-le calea mai multor membri ai publicului, inclusiv mamei sale.

– Hei, spuse bărbatul, dar, odată ce văzu expresia lui Cole, nu mai comentă, înghițind în sec.

Își ridică mâinile într-un gest de predare și se retrase.

– Oamenii care te-au părăsit, îi spuse Cole Oliviei, au fost niște idioți. Toți cei care te-au părăsit vreodată sunt niște idioți. Fără să întrerupă contactul vizual, continuă: Inclusiv eu.

– Asta nu e o întrebare, spuse bărbatul, dar dădu iarăși înapoi când Cole îi aruncă încă o privire amenințătoare.

Lucille își aruncă pumnul în aer, victorioasă.

– Da! Am știut eu că va deveni interesant. O clipă, dragule, oprește-te puțin din vorbit! Băgă mâna în buzunarul costumului ei de trening verde neon și își scoase telefonul. Vreau să înregistrez asta pentru canalul meu de YouTube.

Cole o ignoră și păși pe covor, luând mâna Oliviei într-a lui.

– Ce faci? îl întrebă ea, cu ochii larg deschiși.

– Ai venit la Love Shack, dispusă să recunoști public ce simți, pentru a vorbi cu mine. Ți-am greșit în ziua aceea și sper ca acum să pot repara. Să pot repara relația dintre noi.

– Vorbește, îi ceru Lucille, ținându-și telefonul ridicat.

– Dintre noi? îl întrebă Olivia, arătând ca și cum s-ar fi temut să spere prea mult.

– Dintre noi, spuse el cu fermitate și o ridică de pe scaun, luând-o în brațe.

*

Oliviei îi venea greu să urmărească toată conversația, din cauză că inima i se zbătea în piept ca și cum ar fi vrut să iasă. Nu putea auzi decât *BUM, BUM, BUM.*

Asta și vocea îngerului de pe umărul ei drept, spunând: „Dumnezeule, s-a întors! E aici! Se uită la tine ca și cum ești mai importantă decât următoarea lui respirație".

Dar diavolul de pe celălalt umăr se ținea tare, clătinând din cap.

„Nu crede..."

– E cald aici? îl întrebă Olivia pe bărbatul de la TV Land, ieșind din îmbrățișarea lui Cole.

Pentru că transpirase în locuri nepotrivite, iar dinții îi clănțăneau puțin. Ba mai rău, creierul ei își luase o vacanță fără să lase nici o adresă.

– Poate că ar trebui să luăm o mică pauză.

Sau, mai bine, să anuleze...

– Am greșit plecând de lângă tine, spuse Cole. Am greșit lăsându-te să crezi că nu contezi pentru mine. Dacă mă lași să ți-o dovedesc, nu te voi mai părăsi niciodată.

Senzații noi îi făcură Oliviei stomacul să tremure, iar ea se temea cu disperare că era vorba despre speranță, această amantă crudă.

Cole îi observă expresia și se încruntă. Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei, iar privirea i se transformă într-una plină de hotărâre, protectoare.

Inima ei se strânse. Cunoștea expresia aceea; avea de gând să o sărute. Aici? În fața tuturor? „Nu", se gândi ea, „nu ar face asta". După cum spusese chiar el, ultima lor întâlnire în public nu decursese prea bine...

Dar Cole o ridică în brațe și o sărută, genul acela de sărut care o făcea să se simtă vie, genul acela de sărut care era și rapid, și cumva lent, astfel încât ea își putea aminti fiecare detaliu, de la atingerea caldă a gurii lui

la felul în care brațele lui o strângeau atât de tare, ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Când își slăbi în sfârșit strânsoarea și se uită în ochii ei, Olivia abia auzi aplauzele care răsunau în magazin, din cauza bătăilor propriei inimi. Abia putea respira din cauza speranței care se aprinsese în pieptul ei.

Cuprinzându-i fața în palme, Cole îi apropie fruntea de a lui.

– Îmi pare rău! Te-am lăsat să crezi că sunt furios pe tine. Eram, de fapt, supărat pe mine că m-am îndrăgostit și nu am știut dacă era adevărat ce simțeam sau nu. M-am folosit de durerea de dinainte ca să nu am încredere în tine. Nu ar fi trebuit să plec fără să-ți dau șansa de a-mi explica. Lasă-mă să mă revanșez; încep prin a-ți spune că ești extrem de prețioasă pentru mine, Olivia. Și meriți să lupt pentru tine.

Lucille oftă visătoare și se întoarse spre Amelia.

– L-ai crescut bine pe băiat, dragă.

Amelia încuviință din cap.

– Cu siguranță.

Olivia nu putea să fie atentă și la ce se întâmpla în jurul lor.

– Cole, nu. Nu pot... Dacă nu vorbești serios...

– Niciodată n-am fost mai serios în viața mea, spuse el.

Ea voia să-l întrebe dacă putea fi adevărat, dacă promisiunile lui erau reale, dacă putea avea încredere în felul în care o făcea să se simtă. Dar nu o făcu, deoarece Cole nu făcea nimic fără să intenționeze cu adevărat. Tot ce-i spusese era adevărat, o știa.

– Ador felul în care ești mereu dispusă să te implici în ceva, spuse el, fie că-i vorba despre sărit în capul meu în apă...

Ea se înecă, pe jumătate râzând, pe jumătate suspinând.

– ... Fie că e vorba despre o petrecere cu toată familia mea dusă cu pluta...

– Familia ta e minunată! exclamă se ea.

– E adevărat, îi spuse Cara lui Lucille. Suntem cu toții minunați.

Cole o ignoră și se întoarse din nou la Olivia.

– Tu ești cea minunată, îi spuse el. Îmi doresc să te poți vedea prin ochii mei. Să te vezi spunându-le povești copiilor în serile de teatru sau felul în care gestionezi întâlnirile cu banda geriatrică...

– Hei! exclamă Lucille.

– Modifici chimia unei încăperi, Olivia, spuse el, ignorând-o pe Lucille. O faci mai bună. Și apoi, e felul în care alegi să mergi pe drumul pe care-l crezi potrivit pentru tine, chiar dacă știi că vei avea parte de durere.

– Se cheamă încăpățânare.

– Da, aici ne potrivim foarte bine.

Se întoarse spre public, mai cu seamă spre familia lui și spre Lucille, ca și cum ar fi vrut să le spună „Nici măcar să nu vă gândiți să deschideți gura".

Olivia pufni, iar el zâmbi.

– Și ador felul în care refuzi să accepți tâmpeniile mele. Îi cuprinse din nou obrajii. Și mai cu seamă ador felul în care te uiți la mine.

– De parcă ai fi nebun?

El zâmbi larg.

– Da, exact așa. Ai încercat să mă salvezi, îți amintești?

Ca și cum ar fi putut uita vreodată.

– Dar nu ai avut nevoie să fii salvat, îi aminti Olivia.

– Ba da, am avut. Doar că nu am știut-o. Însă nu despre asta-i vorba.

– Nu?

– Nu. Este vorba despre cum mi te-ai dăruit.

Publicul scoase un oftat colectiv, iar ochii Oliviei se umeziră. Era mult prea mult. Era copleșită.

– Cole...

– Te iubesc, Olivia! Iubesc persoana care ai fost și iubesc persoana care ești acum. Iubesc totul la tine.

Ea clipi.

– Totul, cu excepția...

– Fără excepții, spuse el cu voce joasă, dar hotărâtă. Vreau să fiu bărbatul alături de care poți fi tu însăți.

– Asta înseamnă mult pentru mine.

– Prea mult?

Ea se gândi la cum se simțise atunci când crezuse că totul se terminase între ei, cum inima ei se spulberase în mii de fărâme.

– Am descoperit recent că nimic nu e prea mult cu tine.

El ridică mâinile lor împreunate la buze și-i sărută degetele.

– Trebuie doar să-mi spui când ai nevoie de puțin spațiu.

– Dar dacă te vreau în spațiul meu?

El zâmbi.

– Îmi place cum sună asta. Îmi place foarte mult. Lumea mea nu-i la fel fără tine în ea, Olivia. Mi-a fost dor de tine!

O trase lângă el și-o lipi de trupul lui, din cap până-n picioare, iar Olivia deveni brusc conștientă de o parte a lui care-i dusese dorul mai mult decât altele.

Își ridică privirea și se uită în ochii lui.

– Ce mă voi face cu tine?

El își lăsă capul în jos și-i șopti la ureche:

– Am câteva propuneri.

Olivia râse și își lipi capul de pieptul lui.

– Nu, serios. *Ce mă voi face cu tine?*

– Mă vei păstra? Îi ridică bărbia și continuă, de data asta serios: Ascultă, știu că nu sunt prea bun la a păstra femeia potrivită în viața mea. Asta pentru că nu am întâlnit-o până acum. Dar această femeie ești tu, Olivia.

Sunt dispus să lucrez la asta, chiar și să te implor să mă înveți, dacă trebuie.

Ea simți din nou nodul în gât.

- Oh, ești mult mai bun la asta decât crezi.

Degetele lui mari îi mângâiară obrazul.

- Este un răspuns afirmativ?

- Nu am auzit nici o întrebare.

- Nici eu! strigă Lucille spre public. Ați auzit careva vreo întrebare?

Un răsunător „nu" reverberă prin magazin, dar Cole nu avea ochi decât pentru Olivia.

- Îmi mai dai o șansă pentru a-ți cuceri inima, Olivia Bentley?

Ea zâmbi.

- Nu e nevoie. Deja e a ta.